

Giới thiệu Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thú Phi

毒步天下: 特工神医小兽妃

Người dịch: Emily Ton

Nàng là chính là một vương bài của đội đặc công, là cao thủ y thuật lẫn độc thuật.

Vẻ ngoài trẻ trung xinh đẹp nhưng bản tính lại tà ác. Nhìn thiên chân tuyệt mỹ nhưng lại có thể bất thành linh động thủ không chút do dự.

Một ngày kia vì luyện ma thuật đen chưa thành đã khiến nàng xuyên qua trở thành một tiểu phế tài. Nàng sẽ thay đổi nơi nàng xuyên đến như thế nào? Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thú Phi được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 1: Xuyên qua

Vạn dặm không mây, ánh nắng bóng rất chiều xuống, như đem nướng cả trái đất.

Giữa quảng trường đá xanh, có một cái lồng sắt cao lớn. Nằm trong lồng sắt là một thiếu nữ gầy nhỏ, tóc đen che khuất khuôn mặt nàng. Thiếu nữ không nhúc nhích, dưới thân nàng có máu chảy xuống, hình thành một cái bể nhỏ.

"Nàng đã chết sao?"

"Hắn là nên bị đâm chết, nàng nên cảm thấy hổ thẹn, bằng không một hồi sẽ càng khó xem!"

"Xem ra nàng đúng thật là đảm phụ, bằng không cũng sẽ không chột dạ tự sát. Tệ nạn chết đi như vậy thật đúng là quá tiện nghi cho nàng!"

"Đúng vậy, tiện nhân này quả là không biết xấu hổ, Lục Vương gia đại nhân đại nghĩa, biết nàng là một phế vật không cha không mẹ, còn đồng ý cưới nàng làm Vương phi, có thể nói là thiên đại ân huệ, nàng cư nhiên còn chạy ra ngoài đi vụng trộm với người ta, thật đúng là đem mặt mũi Ninh Hầu gia đều vất hết!"

"Đáng tiếc không thấy được nghiệm trình thú đem tiện nhân này xé nát....."

Tiếng thảo luận ong ong như là có một vạn ruồi bọ tung cánh bay lượn xung quanh.

Quá ồn! Ôn muốn chết!

Ninh Tuyết Mạch (宁雪陌) choáng váng tỉnh lại, trong lỗ tai liền bị rót đầy tiếng các loại nhục mạ. Không chỉ làm trán nàng đau đớn, ngay não của nàng cũng đau.

Là hỗn đản nào dám phá giấc ngủ của nàng?! Bọn họ thật là chán sống!

"Các người, đều cảm miệng lại! Lại quấy rầy, ta cho các người đều đi tìm Diêm Vương gia uống trà!" Nàng lắc đầu quát khê.

Khẳng định kia là một đám cấp dưới của nàng, mấy ngày qua nàng chưa hạ độc bọn họ, bọn họ liền dám đến trước học nàng! Tuy nhiên, nàng chính là khó thờ nghiêm trọng.

Này một tiếng phát ra, chung quanh quả nhiên một hồi an tĩnh!

Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng cong cong khóe môi, quả nhiên vẫn là duy nhất chiêu này dùng được. Nàng là lão đại đặc công cũng không phải là đương gia, nàng thoáng giận dữ, bọn họ liền tự động thành thật như gà con.

Đi, không đứng! Âm thanh của nàng --

Như thế nào lại khàn khàn lợi hại như vậy? Giọng nói còn nóng rất, như là mới vừa nuốt nửa cân hạt cát.

"Nàng còn sống!"

"Nàng chưa chết! Tiện nhân này cư nhiên chưa chết!"

"Xem ra đồ đệ tiện này luyện tức mình chết a --"

"Nàng còn lớn tiếng quát mọi người! Nàng cho rằng nàng là ai a?!"

"....." Sau một hồi chung quanh còn đang yên tĩnh, âm thanh thảo luận nhục mạ càng lớn hơn nữa!

Ninh Tuyết Mạch toàn thân cứng đờ, rồi cuộc mờ mắt, chậm rãi ngẩng đầu, bắt động thanh sắc quét một vòng về bốn phía. Chớp mắt một cái nàng đã biết rõ tình cảnh của bản thân.

Trong thời tiết nóng bức, trong ba tầng ngoài ba tầng đều là cổ nhân xem náo nhiệt. Những người này ăn mặc cổ trang giống như trên TV. Về mặt mỗi người đều hưng phấn xem náo nhiệt, dường như kích thích vô cùng.

Mà chính mình lại giống như là con khỉ trong vườn bách thú, bị nhốt bên trong một cái lồng sắt nóng như lửa, bị những người này vây xem.

Sao lại thế này? Nàng rõ ràng đang ngủ ở nhà, vì sao vừa mở mắt lại đến được nơi đây?!

Ninh Tuyết Mạch có chút ngốc, nhìn nhìn chung quanh, lại nhìn không được giờ tay xoa xoa đầu, kết quả sờ soạng một phen máu tươi nhão dính dính --

Ánh mắt của nàng bỗng nhiên dừng ở trên cánh tay nhỏ của chính mình.

Một bàn tay thật nhỏ, tái nhợt, lòng bàn tay có vết chai móng, móng tay cũng lộ ra màu xanh nhạt không khỏe mạnh.

-o-

Cảm ơn đã đọc, vote và comments!

Người dịch: Emily Ton

Editor: @EmilyTon

Bạn đang đọc truyện Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thú Phi được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(dot)Net.

Chương 2: Phế vật?

Đây căn bản không phải tay nàng!

Tay nàng nguyên bản tay rằng cũng rất nhỏ, nhưng sẽ không nhỏ quá giống như thế này. Đây căn bản là tay của một tiểu hài từ 11-12 tuổi! Cùng tay ngọc thiếu nữ xinh đẹp 22 tuổi của nàng căn bản không phải cùng một cấp bậc!

Nàng đang nằm mơ?

Không đúng, trong mộng bị thương là sẽ không đau, mà hiện tại cảm giác đau đớn trên người nàng lại chân thật như thế.

Đây là sự thật?

Nhưng tình cảnh này cũng quá quý dị đi?!

Chẳng lẽ nàng không biết vì sao xúi xẻo cũng xuyên qua một phen?

Giống như là mượn xác hoàn hồn xuyên qua --

Này cũng quá cầu huyết! Càng cầu huyết chính là càng tự nhiên xuyên qua đến trên người một hải tử!

Ninh Tuyết Mạch rốt cuộc là đặc công, đụng tới tình huống quý dị như vậy nàng cũng chỉ là ngẩn ra một chút, khỏe môi run rẩy vài cái.

Nàng rất nhanh liền cảm ứng được cái trán kia nóng rất đau đớn, hơn nữa cả người cũng có chút choáng váng, trước mắt từng đợt biến thành màu đen.

Đây là tình trạng do mất máu quá nhiều! não có chấn động rất nhỏ --

Nàng xoay người ngồi dậy, tay trái đưa qua đặt trên mạch tượng bên tay phải.

Thiếu dinh dưỡng, mất máu quá nhiều, não có chấn động rất nhỏ --

"*Xoạt!*" Một thanh âm vang lên, nàng đem góc váy xé xuống thành một đường dài, dứt khoát lưu loát vòng về phía trên trán một vòng, đem miệng vết thương băng bó cẩn thận.

Mọi người vây xem tròn mắt há hốc mồm mà nhìn, nữ hải tử đắm về phía trước giống như chuột chạy qua đường có rúm lại giờ phút này lại không coi ai ra gì mà ngồi bình tĩnh tự băng bó cho mình, nhất thời có chút phản ứng không kịp. Chung quanh lại một mảnh yên tĩnh.

Trên trán và trên má nữ hải tử còn có vết máu, một thân tử ý cũng bộ dáng dơ bẩn. Nguyên bản nghèo túng đến không được, giống những người dưới chân tùy ý dẫm đạp trên nước bùn.

Nhưng giờ phút này nàng ngồi ở chỗ kia, băng bó miệng vết thương, chải vuốt tóc..... Động tác giống như nước chảy mây trôi, từ từ nhàn nhã, thế nhưng có một loại ý nhị cực kỳ đặc biệt. Trong thanh nhã lộ ra cao quý, phảng phất như thiếu nữ đang trang điểm trước gương trong cảnh xuân, nơi nào giống một thiên kim nghèo túng sắp sửa bị xử tử?

Trong đám người đang vây xem, đại bộ phận là những người sinh hoạt ở tầng dưới cùng bình dân áo vải, thường có tâm lý thù oán với tầng lớp giàu có. Nhìn thấy người lúc trước cao cao tại thượng bây giờ nghèo túng như nước bùn bên chân, trong lòng bọn họ có một loại thỏa mãn kỳ dị, phảng phất như chính mình có thể cao hơn người đó vài phần.

Ninh Tuyết Mạch lúc này bình tĩnh ưu nhã đang nhìn bọn họ, tự nhiên hết sức chói mắt!

"Không biết xấu hổ! Còn chải tóc cái gì?! Muốn trau chuốt cho ai xem a?"

"Quả nhiên là cái đồ lẳng, lúc này còn không quên câu dẫn nam nhân --"

"Không tôi....."

Chung quanh tiếng chửi mắng lại vang lên, Ninh Tuyết Mạch đôi mắt hơi nhuị lại, một đôi con mắt sáng như nước chảy nhìn qua hướng người đang mở miệng nhục mạ nàng.

Nàng đôi mắt cực đen, sâu đậm. Những người kia đang chửi mắng lúc bị đối mặt nàng đảo qua, tự nhiên giật mình rùng mình một cái! Trong lòng giống như có nước đá tưởi quá. Bất tri bất giác liền ngậm miệng lại.

Ninh Tuyết Mạch không có động tác nào khác, nàng vẫn như cũ ung dung thong thả mà chải vuốt tóc dài của nàng.

Mà trong quá trình chải vuốt tóc, trong đầu hiện lên một đoạn ký ức nguyên bản không thuộc về nàng, nàng hiểu rõ, đây là ký ức của nguyên chủ.

Thật trùng hợp, nguyên chủ cũng gọi là *Ninh Tuyết Mạch*(宁雪陌), là ái nữ duy nhất của *Tĩnh Viễn Hầu*(靖远侯), *Trưởng Không Quốc*(长空国). *Tĩnh Viễn Hầu* đã từng là nguyên soái thống lĩnh binh mã, lập công lao mở rộng lãnh thổ vì *Trưởng Không quốc*. Quốc quân đương triều vì muốn mượn sức hắn, thời điểm lúc *Ninh Tuyết Mạch* mới 6 tuổi đã đem nàng ban hôn cho *Lục hoàng tử* làm vị hôn thê.

Trên đại lục này, mọi người tu luyện một loại gọi là *nội công Niệm Lực*, hầu như mỗi người hoặc ít hoặc nhiều đều có niệm lực, ngay cả bá tánh bình thường cũng có được niệm lực cấp thấp nhất.

Đều nói *hổ tương vô khuyến nữ*(*), *Tĩnh Viễn Hầu* trời sinh niệm lực kinh người, phu nhân của hắn cũng là thiên tài niệm lực, tự nhiên sinh ra một nữ nhi phế vật không có một tia niệm lực. Trở thành chế cười ở *Trưởng Không Quốc*, si nhục của *Tĩnh Viễn Hầu* phủ.

() 虎将无犬女 Hổ tương vô khuyến nữ: Ý nói cha hổ sẽ không sinh con chó, hoặc ý nói cha tài giỏi không thể có con gái chẳng ra gì. (No tiger will have a dog for a daughter)*

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đắc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 3: Bị hãm hại

Mẫu thân của *Lục hoàng tử* nguyên bản đối với cửa hôn sự này không hài lòng, nhưng nàng vốn dĩ là phi tử không được sủng ái, nhà mẹ đẻ lại vô quyền vô thế, suy xét đến quyền thế của *Tĩnh Viễn Hầu* phủ, cũng có thể là chỗ dựa cho nhi tử, thế nên nàng mới không có phản đối.

Lại không nghĩ rằng ở thời điểm *Ninh Tuyết Mạch* 8 tuổi, *Tĩnh Viễn Hầu* chết trận sa trường. Sau đó *Ninh* phu nhân bỏ rơi *Ninh Tuyết Mạch* tuổi vẫn còn nhỏ mà tuần tình cùng vị phu, *Tĩnh Viễn Hầu* phủ một sớm tàn lụi.

Những người bà con thân thích xa của *Tĩnh Viễn* hầu khi đi *Ninh Tuyết Mạch* tuổi còn nhỏ, trong tối ngoài sáng soi nổi tối cướp đoạt gia sản của *Tĩnh Viễn* Hầu phủ, không quá mấy năm sau, *Tĩnh Viễn* Hầu phủ đã trở nên nghèo như một cái thùng rỗng.

Cây đổ bầy khỉ tan(*), những người hầu thị nữ trong *Tĩnh Viễn* Hầu phủ cũng lần trốn tìm đường khác mưu sinh. Đến thời điểm *Ninh Tuyết Mạch* 12 tuổi, trong *Tĩnh Viễn* Hầu phủ to lớn chỉ còn lại một vị lão bộc trung thành, chủ tớ hai người sống nương tựa lẫn nhau, bữa đói bữa no, nếm hết ẩm lạnh, nhận hết xem thường....

() 树倒猢猻散 Cây đổ bầy khỉ tan: ý chỉ cây đổ rồi, khỉ ở trên cây liền chạy đi hết. (When the tree topples the monkeys scatter)*

Mà vị hôn phu kia của nàng là *Lục Vương* gia đối với cộc hôn sự này cũng hiện lên bất mãn, tự nhiên muốn thoát khỏi cửa hôn sự này, nhưng trong người lại ngại với hoàng mệnh, không dám táo bạo trắng trợn thoái lui. Vì thế liền nghĩ ra các loại biện pháp, gây đủ mọi khó khăn cho nàng, mục đích là muốn bức nàng chính mình mở miệng đưa ra lời từ hôn.

Lại không nghĩ rằng *Ninh Tuyết Mạch* đối với vị *Lục Vương* gia này *rẻ tình dã đậm sâu* (already had deep feelings), đem hắn xem như *ánh sáng duy nhất trong đời* (the only light in her life). Cho dù chịu bất kỳ khuất nhục gì cũng không chịu mở miệng nói gì liên quan đến hôn ước.

Thậm chí ở năm trước, *Lục Vương* gia rốt cuộc tìm được một thiếu sót đối với nàng, liền tỏ vẻ rằng khi cưới nàng về cũng chỉ có thể làm một trắc phi, nàng cũng cắn răng đáp ứng xuống. Toàn tâm toàn ý chi nghĩ bởi ở bên người *Lục Vương* gia.....

Nàng không nghĩ tới chính là, một phen si tình này của nàng chẳng những không có đã động được vị *Lục Vương* gia này, ngược lại làm hắn càng thêm phản cảm, càng thêm muốn hoàn toàn thoát khỏi nàng. Nàng chỉ có thể nếm mùi thất vọng.

Ninh Tuyết Mạch sống khiêm tốn thận trọng, mọi chuyện nàng làm đều rất cẩn thận, nhưng đại họa vẫn luôn tìm tới nàng.

Đêm qua nàng đang ở trong phủ của mình thì bất ngờ bị người đánh ngất. Khi tỉnh lại lại phát hiện có rất nhiều người phá cửa mà vào, mà quần áo của mình không chính tề đang cùng một nam tử xa lạ nằm trên giường mình.....

Chân chính bắt gán trên giường!

Hoàng tử phi tương lai làm ra loại sự tình đáng dèm pha này, tự nhiên khiến cho toàn thành oanh động.

Cái niên đại này đối với nữ nhân cực kỳ khắc nghiệt. Nữ tử có hành vi vô độ thường thường bị các loại hình xử tử: dìm chết trong lồng heo, thiêu chết, treo cổ.....

Cứ như vậy, *Ninh Tuyết Mạch* đừng nói là làm trắc phi của *Lục Vương* gia, chỉ sợ muốn sống sót cũng là rất khó.

Nàng tự nhiên kêu oan các loại, nhưng nhân chứng vật chứng đều có, ai nghe nàng?

Nàng không được phản trần, trực tiếp bị cho vào bên trong cái lồng sắt này, được nâng đến trên quảng trường này, phơi cả ngày dưới ánh nắng chói chang, chịu sự nhục mạ của người vây xem.

Ninh Tuyết Mạch vốn dĩ thần thể đã nhu nhược, bị dày vò liên tiếp như vậy làm nàng rút nữa cái mạng. Rốt cuộc cuối cùng nàng chịu không nổi loại khuất nhục này phản hận mà đâm lồng sắt tự sát.....

Đây là kỷ ức của nguyên chủ, còn Ninh Tuyết Mạch đến từ hiện đại, nàng là thức tỉnh từ trong cơ thể này.

Bàn tay của Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng xoa chính gương mặt của mình, nàng biết mình sẽ đi có được đoạn ký ức này là bởi vì nguyên chủ của khối thể xác này có một oán niệm quá lớn, tiêu cô nương kia chết không nhắm mắt!

"Tiêu cô nương, an giấc ngàn thu đi! Thế xác của người nếu như ta đã tiếp thu, vậy thì của người ta sẽ thay người báo! Ta sẽ làm người hại người phải trả giá đại giới!"

Trong con người của nàng hiện lên một mặt lạnh quang

"Lục Vương gia tới!"

Trong đám người không biết là ai hô lên một tiếng. Người xúm lại như thủy triều hướng hai bên tán ra. Nhường ra một lối đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 4: Đánh lừa vương gia

Có 36 hộ vệ tinh khôn mở đường đứng ra hai bên. Có 4 thiếu nữ đang tuổi thanh xuân, người trước người sau, giữ màn trướng. Phía dưới màn trướng đứng một nam tử cầm y hoa phục, tuần mỹ vô cùng, lại lộ ra uy nghiêm cao cao tại thượng của hoàng gia.

Vị này đúng là quốc quân Lục hoàng tử của Trường Không Quốc -- *Quý Vân Hạo*(季云昊).

Hắn chậm rãi tiến lên, cách lòng sắt ba trượng thì dừng lại, nhân nhặt liếc mắt quét qua Ninh Tuyết Mạch một cái, đáy mắt không che dấu sự chán ghét: "Ninh Tuyết Mạch, người đến bây giờ còn có gì để nói?"

Ninh Tuyết Mạch ngẩng đầu, một đôi con ngươi đen đến mức tận cùng nghiền đón ánh mắt Quý Vân Hạo, khóe môi bỗng nhiên chậm rãi gợn lên một mặt cười: "Lục Vương gia, người hy vọng ta nói như thế nào?" Bởi vì bị phơi nắng một ngày, giọng nói của nàng có chút khàn khàn, nhưng nghe ra vẫn rất ôn nhu, vẫn kỳ dị dễ nghe.

Quý Vân Hạo chau mày, bị nàng hỏi một câu này nghẹn một nghẹn.

Cái tiện nha đầu này kể từ sau khi bị bắt đến bây giờ, vẫn luôn khóc lóc kêu oan, liễu mạng kêu oan uống, đến khản cả giọng, đôi mắt sưng lên, nhưng không ai chịu tin lời nàng nói.

Vẫn luôn gào khóc từ sáng sớm đến khi thái dương xuống núi mới ngừng một chút, rồi lại tuyệt vọng đâm vào lòng sắt. Hắn cho rằng nàng đã đâm chết, cho nên tới xem một cái. Hắn muốn ở trước mặt người khác thi ân, phản phò người ban cho nàng một cái quan tài, tạo cho hắn mỹ danh hiền lương Vương gia, không nghĩ tới nàng cư nhiên không đâm chết..... Làm hắn ở trong lòng có chút bối rối.

Hắn cho rằng sẽ nhìn đến một Ninh Tuyết Mạch đầu bù tóc rối, dơ bẩn bất kham, từ khi trăm trảm. Không nghĩ rằng nàng cư nhiên chính mình chải vuốt tóc, bình tĩnh ngồi ở chỗ kia, không giống như là ở trong lồng sắt, mà như là đang yên lặng thanh nhả trong một quán trà, còn có thể cười ra tới!

Rõ ràng sắc mặt tái nhợt như quý, nhưng dưới nụ cười cư nhiên có một loại ánh sáng rạng rỡ xuống, làm người trước mắt mặt danh sáng ngời --

Hắn chưa bao giờ biết nàng tươi cười sẽ đẹp như thế, đồng tử thuần khiết như trẻ nhỏ, nhưng khóe môi lại bao hàm một tia tà khí.

Quý Vân Hạo trong lòng hơi nhảy dựng! Nhưng ngay sau đó lại nhủ nhủ mày, thanh âm càng thêm cao: "Không phải bốn vương hy vọng người nói như thế nào, bốn vương chỉ muốn nghe lời nói thật! Người cũng biết tội của mình?"

Ninh Tuyết Mạch đôi tay dút khoát ôm đầu gối, chống cằm, trả lời thực nhanh nhẹn: "Tuyết Mạch biết tội!"

Nàng cư nhiên không kêu oan? Nhận tội?!

Quý Vân Hạo thanh âm chậm rãi: "Biết tội là tốt, đối với sự trừng phạt của người -- "

Hắn nói còn chưa nói xong, liền bị Ninh Tuyết Mạch đánh gãy: "Tuyết Mạch biết tội lại không phải tội trong miệng của Vương gia, mà là tội khác!"

Còn có tội khác?! Quý Vân Hạo trong lòng mừng thầm, tội lỗi của nàng càng nhiều, hắn xử trí nàng liền càng là điều đương nhiên --

"Người còn có tội gì?"

Ninh Tuyết Mạch chớp chớp mắt, khe khẽ thờ dãi: "Tội của Tuyết Mạch là... không nên sau khi gia thế sa sút còn nắm giữ hôn ước này không bỏ, một lòng đem Lục Vương gia ngài trở thành chỗ duy nhất để dựa vào. Lúc này mới học đến Lục Vương gia không thể không dùng ra một ít chiêu bài nhằm tổn hại một đứa bé mồ côi như Tuyết Mạch. Chuyện này nếu nói ra ngoài, chỉ sợ sẽ có tổn hại tới hiền danh của Lục Vương gia, Tuyết Mạch hiện tại ngấm lại thật đúng là nghiệp chương nặng nề....."

Nàng nói chuyện vừa nhanh vừa vội, giống như khai tây nóng, cổ tình mỗi một chữ đều dị thường rõ ràng, cơ hồ làm tất cả mọi người đều nghe thật rõ ràng.

Chờ thị vệ của Quý Vân Hạo phản ứng tới, bay vọt lại đây muốn bịt miệng Ninh Tuyết Mạch, nàng đã nói xong một phen lời nói.

Hơn nữa, nàng vừa rồi rõ ràng là ngồi, khi những tên thị vệ đó ra chiều muốn điểm á huyết của nàng, cư nhiên bị thân mình nàng nhoáng lên né tránh.

Bọn thị vệ sững sốt sững sốt, lại khi nhìn đến Ninh Tuyết Mạch, nàng nguyên lai vẫn là ngồi ở chỗ cũ, phảng phất căn bản là không hề nhúc nhích.

Những cái công kích chỉ phong đó nàng rút cuộc là tránh thoát như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 5: Có tài hùng biện

Bọn thị vệ hai mặt nhìn nhau, nhất thời có chút không rõ.

"Lục Vương gia đây là chợt dạ muốn bịt miệng Tuyết Mạch sao? Điều này là không thể nói ra?" Ninh Tuyết Mạch chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội.

Sắc mặt Quý Vân Hạo trở nên khó coi!

Hắn phất tay ngăn cản thị vệ muốn ra tay, hiện tại nếu bịt miệng nha đầu này, có vẻ nhìn ra là hắn đang chợt dạ!

"Ninh Tuyết Mạch, chính hành vi của người không có chừng mực cùng nam nhân khác trong khi vẫn còn hôn ước, còn muốn ngấm máu phun người oan uống bốn vương?!" Thanh âm của hắn lạnh xuống, như gió lạnh chợt nổi.

Ngón tay Ninh Tuyết Mạch vòng quanh đầu tóc của mình, nghiêng đầu liếc mắt đánh giá Quý Vân Hạo một cái: "Lục Vương gia không tin tưởng với chính mình như vậy sao?"

Những lời này không khỏi có chút không đầu không đuôi, Quý Vân Hạo nghe không hiểu: "Cái gì? Cái này cùng tin tưởng của bốn vương có quan hệ gì?"

Ninh Tuyết Mạch chớp chớp mắt: "Không rõ sao? Tuyết Mạch là vị hôn thê của Lục Vương gia, Lục Vương gia có quyền thế, diện mạo..... Ân, cũng rất đáng chú ý. Ít nhất có thể ném cái lưu manh Lý Tam Lang gì đó kia qua tám con phố. Ngay như Tuyết Mạch là đồ ngốc cũng minh bạch nên chọn ai. Vì sao sẽ cùng hôn trưởng vương bắt đàn kia tư thông, để Lục Vương gia tới bắt tận tay? Đầu của Tuyết Mạch vẫn chưa ngập nước! Trừ phi có người đã sớm bắt mẫn với cộc hôn sự này, cố ý tội hãm hại đến thanh danh trong sạch của Tuyết Mạch....." Vô luận cái độc kế này là ai thiết kế, chung quy không thoát khỏi quan hệ với Lục Vương gia. Hơn nữa hắn cũng rất vui mừng khi thấy kết quả này, vậy đừng trách nàng lúc này rút khoát đem "chậu phân" này đổ trên đầu hắn!

Nàng nói chuyện trật tự rõ ràng, *nói có sách mách có chứng(*)*, đám người vây xem có hơn phân nửa người là tin vào suy đoán này của nàng --

()有理有据/言必有据 - Nói có sách mách có chứng: Nói có căn cứ, có cơ sở chắc chắn, đảm bảo là đúng (reasonable and coherent, have reason have evidence)*

Ánh mắt nhìn về phía Quý Vân Hạo có chút vi diệu. Trong đám người có thanh âm ong ong, tuy rằng không có người dám lớn tiếng thảo luận, nhưng đôi mắt như hình viên đạn bay loạn, mọi người sôi nổi dùng ánh mắt giao lưu.....

Quý Văn Hạo sắc mặt xanh mét: "Ninh Tuyết Mạch, người chết đến nơi rồi còn muốn ở chỗ này nói hươu nói vượn! Người xứng để bốn vương sử dựng thủ đoạn gì sao?"

Ninh Tuyết Mạch rất phối hợp gât đầu: "Không xứng, không xứng, nguyên lai ở trong cảm nhận của Vương gia, Tuyết Mạch ngay cả tình cảm làm Vương gia tính kế đều không có. Vậy càng thêm không xứng làm trác phi của Vương gia. Vương gia đối với cái hôn ước này nhất định là cảm thù đến tận xương tủy, hận không thể làm Tuyết Mạch biến mất trên thế giới này..... Là Tuyết Mạch không biết đại thể, cho rằng mình vẫn là tiểu thư Tinh Viễn Hầu phủ, cho rằng Vương gia sẽ vẫn đối tốt với ta như khi cha ta còn trên đời, quên mất thân phận chính mình chỉ là một bé gái mồ côi vô quyền vô thế, lúc này mới đi tới kết cục này. Vô luận bị người như khi dễ thế nào cũng sẽ không ai vì Tuyết Mạch xuất đầu..... Cha ta cá dối vì Trường Không Quốc, hận giữ được Trường Không Quốc một thành bá tánh bình an, nhưng hận vừa chết, lại không người có thể bảo vệ bé gái mồ côi duy nhất của hân binh an....." Nói đến về sau thanh âm của nàng càng chuyển qua nghẹn ngào.

Bình thường bá tánh tuy rằng đại bộ phận có tâm lý thù oán người giàu, nhưng trong tiềm thức cũng có yếu mềm động lòng trắc ẩn. Giờ phút này thấy Ninh Tuyết Mạch lẻ loi ngồi trong lồng sắt, hơi rủ đầu, một đôi mắt to có nước mắt đang lăn qua lăn lại, bộ dáng kia hết sức đáng thương.

Tinh Viễn Hầu đã từng là thân hộ mệnh của Trường Không Quốc, bá tánh đối với hân vẫn là cực kỳ tôn trọng. Hiện tại nghe được một phen lời nói này của Ninh Tuyết Mạch, mỗi người không khỏi đều nổi lên lòng trắc ẩn. Từng người từng người, bọn họ cảm thấy hoàng gia *qua cầu rút ván*(*) như vậy, tính kế khi dễ một bé gái mồ côi như vậy, thật sự là có thất đức. Người dân lại đem ánh mắt khiển trách quay đầu hướng về Quý Văn Hạo.....

(*) *过河拆桥 - Qua cầu rút ván: có ý ám chỉ những người vô ơn, bội nghĩa. (Throw over those who helped one; throw away the staff after passing the bridge; destroy/burn the bridge after crossing it...)*

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 6: Toả sáng

Quý Văn Hạo không nghĩ tới "luôn luôn vụng về" Ninh Tuyết Mạch lại có thể hùng biện được như thế, những câu đều có ý chỉ, làm người không thể tìm ra được nhược điểm.

Phải chăng nha đầu này đã được trao đổi với người nào khác?

Hay là vẫn luôn cho đầu bần tỉnh?

Hay là bị người phoir nòng nèn bạo phát?

Cho dù là vì duyên cớ gì, sự tình nếu phát triển tới mức này rồi, hân cũng không thể để nàng sống sót!

Khuôn mặt tuần tử của hân trầm xuống: "Ninh Tuyết Mạch, người đứng cổ mê hoặc nhân tâm! Người cũng đứng cổ tranh thủ sự đồng tình thương hại của mọi người. Người là bị người khác tính kế cũng tốt, hay là chính người tự nguyện cũng tốt. Người cùng Tam Lang kia bị người bắt gian ngay trên giường chính là sự thật! Trình tiết của người đã mất, làm bân tổn nghiêm của hoàng gia. Nếu người cảm thấy hổ thẹn, nên chấp nhận cái chết của người. Như vậy mới không mất đi thể diện là tiểu thư khuê các. Cũng không phải tham sống sợ chết....."

Trường Không Quốc này cùng Trung Quốc có đại thật không sai biệt lắm, yêu cầu khắc nghiệt đối với nữ tử, nữ tử cho dù là vì duyên cớ gì mà thất tiết *đều là vạn ác không tha*, chỉ có lấy cái chết tạ tội mới có thể rửa sạch một thân khuất nhục...

Ninh Tuyết Mạch âm thầm đảo tròng mắt một chút, *xã hội cũ vạn ác!*

Chết tiết con mẹ nhà người! Bằng vào cái tra nam nhà người cũng xứng để lão tử thủ tiết?! Nằm mơ đi thôi!

Nàng chậm rãi ngừng đầu: "Vương gia, nếu ta không có thất tiết thì sao?"

Nàng kiếp trước là đặc công, chẳng những thân thủ tốt, độc thuật, y thuật càng là nhất tuyệt.

Khi nàng mới tỉnh lại liền cảm ứng một chút trên người. Nàng cũng không có bị tên Lý Tam Lang gì đó làm bân, nàng vẫn là xử nữ!

Quý Văn Hạo cười lớn: "Đã bị người bắt gian trên giường, sao có thể không bị thất tiết?! Người đứng cổ *xuân thu đại mộng*(*)!"

(*)*春秋大梦: Xuân thu đại mộng: là một câu thành ngữ Trung Quốc. Ý nói về những suy nghĩ không thực tế. Câu thành ngữ bắt nguồn từ thời Xuân thu – Chiến quốc, nước Tần xác định mục tiêu muốn tiêu diệt sáu nước thống nhất thiên hạ, là một giấc mộng xưng vương không thực tế, ảo huyền. (Grand Dreams of Spring and Autumn/unrealistic ideas)*

Ninh Tuyết Mạch kỳ thật cũng có chút buồn bực, căn cứ vào ký ức của nguyên chủ, lưu manh Lý Tam Lang kia là một hạt giống nổi danh phong lưu, mỗi ngày xuất nhập xóm cô đầu. Nguyên chủ này lúc ấy đã bị mê choáng. Lý Tam Lang kia có mỹ nhân ở bên, không có khả năng không động tà niệm.....

Trong đó có ám muội gì nàng không nghĩ quản, nhưng nàng hiện tại thật sự là xử nữ chắc như đinh đóng cột!

Khối thân thể này quá yếu, kiếp trước nàng có thể dùng mười thành công lực bây giờ một thành công lực cũng không dùng được, độc thuật là niềm tự hào của nàng cũng vô pháp sử dụng.

Bằng không nàng một phen độc phần rắc ra, là có thể hạ độc được một mảng lớn, làm người thế giới này nếm thử hậu quả *Ngàn Mặt Độc Y (Thousand Faces Poison Doctor)* khi trêu chọc đến nàng!

Hiện tại sao? Muốn công lực không có, muốn độc không có, nàng cũng chỉ có thể bày ra vẻ đáng thương cùng *gặp quỷ tra(nguy ý quỷ không ra gì)* Vương gia này mà thôi, trước tiên cần phải thoát ra bảo toàn được tính mạng rồi nói sau!

"Tuy rằng không có khả năng, nhưng Tuyết Mạch xác thực không có thất tiết, Tuyết Mạch nguyện ý tiếp nhận bất luận cái gì có thể kiểm nghiệm!" Thế giới này hân là cũng có cái ma mà tuổi già đi đó kiểm tra nữ tử còn hay không là xử nữ chứ?

Quý Văn Hạo khỏe mồi gọi lên một mặt lạnh lùng chế nhạo: "Tốt, đây chính là người nói! Vậy người liền tiếp nhận *Nghiệm Trình Thủ* (验贞兽: Chastity Testing Beast) khảo nghiệm đi!" Hướng thị vệ bên người khoát tay, thị vệ găt đầu lĩnh mệnh mà đi.

Nghiệm Trình Thủ? Là cái quái gì vậy?

Ninh Tuyết Mạch tìm tòi trong ký ức của nguyên chủ, nguyên chủ bởi vì suốt ngày ở nhà, là cái tiểu nữ tử đơn giản thuần khiết, hân là cũng không biết Nghiệm Trình Thủ này là thứ gì.

Người vậy xem lại có chút sôi nổi hẳn lên, có chụm đầu ghé tai, có hưng phấn nhìn xem tường. Cũng có đem ánh mắt thương hại hướng về phía Ninh Tuyết Mạch.....

Có một vị đại thẩm dứt khoát mở miệng khuyên Ninh Tuyết Mạch: "Tiểu cô nương, người không thể thông qua Nghiệm Trình Thủ. Chỉ bằng ngoan ngoan nhận tội, cầu một cái chết thống khoái. Một khi Nghiệm Trình Thủ kia tiến đến, người liền phải chịu tội. Chẳng những không thoát khỏi cái chết, còn phải chịu rất nhiều khổ sở vụn vặt....."

"Đúng vậy, đúng vậy, trên đời này còn chưa có người nào có thể thông qua Nghiệm Trình Thủ kiểm nghiệm, đều chết cực thảm, tiểu cô nương người đừng tự tìm không thoát mái --" lại có thêm một người khuyên ngăn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 7: Tham kiến, để tôn đại nhân

Không ít người cũng sôi nổi gia nhập trận doanh khuyên giải.

Những lời vừa rồi Ninh Tuyết Mạch nói đã gọi lên lòng trắc ẩn của không ít người. Hiện tại, bọn họ cảm thấy bé gái mồ côi phủ Hầu gia này cùng bọn họ không có gì khác nhau. Cũng là bị giai cấp có quyền ức hiếp người đáng thương, thậm chí còn không bằng bọn họ.....

Cái này làm cho tâm của bọn họ có cùng chung kẻ địch, bất tri bất giác đem Ninh Tuyết Mạch cũng quy về trận doanh của bọn họ.

Sắc mặt Quý Văn Hạo rất không tốt.

Lần này Ninh Tuyết Mạch cho dù là có tội hay không có tội, sự tình hân hãm hại và kết tội nữ tử ốm yếu đơn độc đã được định hình trong lòng bá tánh.....

Cái nha đầu hân tướng này nhất định phải chết! Trong mắt hân hiện lên một mặt âm ngoan.

Đột nhiên, ở trên đường phía bên trái quảng trường, có chút rối loạn, đám đông bắt đầu mất trật dao động.

"Đế Tôn! Đế Tôn tốt!"

"A, a, thật là Đế Tôn đã tới....."

"Đế Tôn là đi ngang qua đây?"

"Không nghĩ tới hôm nay còn có phúc khí này, có thể nhìn thấy xa giá của Đế Tôn....."

"Đừng nói nữa, mau quý, mau quý!"

Đầu tiên trong đám người là một trận nghị luận nho nhỏ, trong chớp mắt sau đó mọi người đều quý xuống hướng mặt trên đường dài, ngay cả sắc mặt của Quý Văn Hạo cũng biến đổi, lệnh cho bọn thị vệ không tiếng động quý xuống.

Quảng trường vừa rồi còn có chút hỗn loạn thoáng chốc an tĩnh lại. Trên mặt đất rớt một cây ngắn chằm cũng có thể nghe thấy.

Trên đường cái rộng mờ và sạch sẽ bên cạnh quảng trường, người đi đường ăn mặc khác nhau ở bên đường quý đầy đất, mỗi người đều nín thở liếm thanh, không dám để một tiếng động lan ra trong không khí.

Mã ở trên một đầu phố khác, một đội nhân mã uốn lượn đi tới.

Đứng trước đoàn diễu hành là 16 nam nữ đồng tử mặc áo bảo màu tím rài hoa mờ đường. Theo sát mặt sau chính là 18 thiếu niên ăn mặc quần áo kỳ lạ *phi tắng phi đạo (không phải quần áo của thầy tu)*, cũng không phải quần áo thông thường, màu tương đồng với màu tím trong nhóm trước. Tóc rối trên vai nhưng không hề bị loạn. Trong tay vung nhẹ phát trần, trong phát trần có mùi hương lạnh âm thầm tràn ra, tràn ngập toàn bộ không khí của khu phố. Hương khí cực đậm, cực nhẹ, lại phảng phất có thể thấm nhập bên trong mắt mọi người.

Phía sau nữa còn lại là 16 thiếu nữ trẻ trung. Những thiếu nữ này một thân váy áo màu tím đậm như mây, trên vai đều cuốn dây sa tím thật dài. Lụa mỏng này dài như nước chảy, quấn vào nhau như đóa hoa, nâng lên *dại kiệu (kiệu lớn)* sắc thiên lam trên đỉnh đầu.

Dại kiệu cùng cổ kiệu bình thường khác nhau rất rõ ràng, là quy cách kiệu tám người nâng, thân kiệu cũng không biết là làm từ vật liệu gì, toàn thân màu xanh da trời, giống như màu xanh thuần tịnh trên trời.

Hoàng hôn như máu, chiếu xuống những tia sáng cuối cùng của ngày, nhưng không lưu lại chút sắc thái nào, phảng phất ánh mặt trời đều bị màu lam kia cắn nuốt hầu như không còn.

Trên đỉnh kiệu có một vật được dựng thẳng đứng lên như dây anten, thứ này cũng là thuần lam, lại ẩn ẩn tán ra ánh sáng nhàn nhạt. Nhất là mặt trên được khảm một viên đá quý đỏ thắm, tươi sáng trong sáng, tinh quang lấp loè, giống như một vòng thái dương nhỏ, cực kỳ hấp dẫn trong mắt mọi người.

Trên mặt những thiếu nữ đều được che lụa mỏng, như sương mờ che khuất mầu đơn.

Đẹp để quý phái, thần bí, cao lãnh --

Hết thấy những từ ngữ có thể hình dung dùng để miêu tả đội người này tựa hồ đều không quá.

Mảnh che đại kiệu rủ xuống kín kẽ, người trong kiệu ngay cả một góc áo bảo cũng không lộ ra ngoài.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, đây là vị thần cường đại nhất đại lục này -- xe kiệu của Đế Tôn.

Nơi Đế Tôn đi qua, vạn chúng cúi đầu, ngay cả hoàng đế cũng không thể có ngoại lệ.

Vô luận là đồng tử mờ đường, thiếu niên tán hương, hay là thiếu nữ nâng kiệu, một đám đều có bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng. Lúc đi lại ở trên đường cái, những đôi tất tuyết trắng, một hạt bụi nhỏ cũng không dấy nổi, phảng phất như nhẹ nhàng trôi qua.

Vạn đế tôn sư, tên gọi tất là Đế Tôn, là thần thoại của đại lục này. Nghe đồn trong dân gian niệm lực của hắn đã tu luyện đến đỉnh doan, là thần tiên bất lão bất tử. Các hoàng đế ở các nước trên thế giới này đều đem tôn sùng hắn là thần linh, không dám có chút khinh nhờn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Chương 8: Lá gan siêu lớn

Đệ tử môn Hậu của hắn trên vạn người, mỗi người đều là niệm lực kỳ tài số một. Kỳ tài của mỗi quốc gia trên đại lục này cơ hồ đều xuất thân từ môn hạ của hắn. Hơn nữa, đó chỉ là những đệ tử ngoại môn tạm thời.

Đệ tử nội môn rất nguyên tắc tuân thủ mệnh lệnh sư phụ, không hỏi thể sự, không tham dự bất luận chính sự gì của các quốc gia, vượt ra ngoài Tam Giới.

Phụ thân Ninh Tuyết Mạch, Ninh Lạc Phong, chính là đại đệ tử đồ tôn của Đế Tôn. Bởi vì có nhiều vương bản, không thể chính thức bá nhập môn hạ của Đế Tôn, chỉ làm đệ tử ngoại môn, học một chút ngoại môn công phu. Chính vì như vậy, đã trở thành một võ thần vạn người khó chống, kiến công lập nghiệp, trở thành một thế hệ danh tướng.

Trên biển có tiền son, chỉ có những đám mây mệnh mỏng mới có thể nhìn thấy.

Nghe đồn rằng vị Đế Tôn này sống ở một ngọn núi vong ưu trên biển. Ngày thường sẽ không dễ dàng xuống núi. Mỗi lần xuống núi đều sẽ là diễu hành dạng này. Hành tung của hắn cực kỳ xuất quỷ nhập thần. Bất luận đến một quốc gia nào đều sẽ không thông tin trước cho quốc quân. Hắn thường sẽ đột nhiên xuất hiện ở trên đường của một quốc gia nào đó, phảng phất như là từ lòng đất đi ra.

Lúc này đây cũng là như thế, một đội nhân mã xe kiệu bỗng nhiên ở trên đường cái xuất hiện ra tới, khiến cho oanh động thật lớn.

Đế Tôn thường thức sự yên tĩnh, cổ kiệu của hắn ngay cả khi hành tẩu, mọi người đi trên đường cái, bốn phía đều luôn bảo trì an tĩnh tuyệt đối.

Bá tánh trên đại lục tựa hồ đều biết Đế Tôn có quái, cho nên bọn họ thấy xe kiệu Đế Tôn liền không tiếng động quý xuống ở hai bên, một tia thanh âm cũng không dám phát ra.

Bất kỳ nguyên chủ đã ban tặng kỳ ức, Ninh Tuyết Mạch cũng biết đến vị Đế Tôn này. Nàng ở trong lồng sắt nhìn thấy đám người chung quanh quý đầy đất. Ngay khi bọn họ quý xuống, đôi mắt nàng chợt lóe, bỗng nhiên gào lên nói: "Oan uổng a! Tuyệt rồi vào tháng sáu vì sự oan uổng của *Đậu Nga* (*) a!" Nàng dùng một giọng điệu như hát hò lên để than thở oán trách, trong giọng nói khàn khàn đầy bi thương lại lộ ra bi kịch của thiếu nữ thanh mảnh mà thuần khiết.

() 寒娥: Đậu Nga: Đậu Nga là nhân vật trong vở kịch "Nỗi oan của nàng Đậu Nga" do Quan Hán Khanh sáng tác.*

Trong khi không có âm thanh nào có thể nghe đến, một giọng nói này của nàng rất có hiệu quả chấn động, làm mọi người đều run lập cập!

Nha đầu này điên rồi! Cư nhiên dám lớn tiếng kêu oan nơi Đế Tôn đi qua! Phát ra tạp âm lớn như vậy! Đây là không muốn sống nữa hay sao?!

Trên đại lục này ai mà không biết, Đế Tôn đi trên đường hành tẩu, cũng chưa bao giờ can thiệp hay hỏi han đến thể sự của nhân gian. Đừng nói là một tiểu cô nương bị oan uổng, cho dù có một vạn người quý gối trước kiệu của hắn gào khóc kêu oan, bạo nhân gia hắn cũng là thờ ơ, cổ kiệu sẽ không đình chỉ dừng lại, làm không tốt còn sẽ bị hạch tội bởi vì tạo ra tạp âm.....

Trên sống lưng của Lục vương gia toát ra một tầng mồ hôi lạnh!

Quy củ của Đế Tôn, khi hắn đi qua nơi nào đó, nếu có người đột nhiên phát ra tạp âm, lúc ấy quan viên ở đây sẽ bị trị tội, nhẹ thì quốc quân cũng bị mất chức, nặng thì có nguy cơ mất mạng!

Vị trí chức quan cao nhất ở nơi này, một khi Đế Tôn giáng tội, hắn chính là người đứng mũi chịu sào!

May mắn hắn đứng không quá xa lồng sắt. Hắn giờ tay lên, một đạo chỉ phong hướng Ninh Tuyết Mạch đi qua, đồng thời khẽ quát một tiếng: "Không muốn chết liền cầm miệng lại!"

Ở Trường Không Quốc công phu của hắn cũng coi là cao thủ, bình thường mấy chục người cũng không tới gần hắn được. Thậm chí vũ phu bưu hãn muốn ra tay với hắn, cũng rất khó ra tay, vì hắn rất hiếm khi thất bại khi loại bỏ đối phương. Huống chi đối phương chỉ là một vị phế vật nổi danh?

Lục vương gia vốn dĩ nắm chắc với kỳ năng chi lực này của hắn, cho rằng trong nháy mắt có thể điểm trúng á huyết của nàng. Tuy nhiên, hắn không nghĩ rằng thân mình Ninh Tuyết Mạch bỗng nhiên nghiêng về phía trước một cái, không biết xui xẻo thế nào lại tránh thoát một chiêu này của hắn. Lục vương gia không khỏi ngẩn ngơ!

Ninh Tuyết Mạch đã nắm lấy lồng sắt thờ to kia hô lớn: "Đế Tôn, hậu duệ đồ tôn của lão nhân gia ngài đang bị người oan uổng đâu! Tiểu nữ tử nếu bị oan uổng mà chết, kia chính là *bạch bạch bạch* đánh vào mặt lão nhân gia ngài a....."

-o-Giải Thích-o-

[1] Đậu Nga (寒娥): Đậu Nga là nhân vật trong vở kịch "Nỗi oan của nàng Đậu Nga" do Quan Hán Khanh sáng tác.

Vở Tập Kịch "Nỗi oan của nàng Đậu Nga" kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ. Lúc Đậu Nga còn nhỏ, mẹ Đậu Nga chết, vì cảnh nhà nghèo khổ, cha nàng bán nàng cho gia đình bà Thái làm con dâu nuôi từ bé.

Sau đó, chồng nàng Đậu Nga ốm chết, nàng và bà Thái sống dựa vào nhau, nhưng nàng bị thằng vô lại quỷ rầy, và vu cáo hãm hại nàng bỏ thuốc độc giết người. Quan lại xử án nhận hối lộ, bức cung nàng một cách độc ác, Đậu Nga trước sau không chịu khuất phục.

Quan xử án biết Đậu Nga rất hiền thảo, bèn tra tấn bà Thái trước mặt nàng, Đậu Nga hiểu thảo hiền lành sợ bà Thái không chịu nổi tra tấn, đành phải oan ức nhận tội, rút cuộc nàng bị xử tội tử hình.

Nhưng, cho đến khi chết, Đậu Nga vẫn kiên cường bất khuất, ở pháp trường nàng lên án một cách căm phẫn "Trời" và "Đầu" đại diện cho giai cấp thống trị. Nàng kêu gào: "Đất ơi, ông không phân biệt được người tốt và người xấu, làm sao làm Đất được! Trời ơi, ông xử sai, lẫn lộn người tốt với kẻ xấu, làm sao làm Trời được!"

Trước khi chết, Đậu Nga thề rằng, trời sẽ mưa tuyết, che phủ cho xác của nàng, địa phương sẽ gặp hạn hán 3 năm liền.

Lúc đó là tháng 6, trời mùa hè nóng nực, sau khi Đậu Nga bị giết, trong chốc lát trời dất mù mịt, tuyết bay đầy trời; sau đó địa phương gặp hạn hán 3 năm liền. (Sưu tầm)

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Đế tôn thực ngoạn kiều(*)

() Ngao kiều: 傲娇: ý là kiêu ngạo bên ngoài, đáng yêu bên trong. (ngạo trong ngạo mạn, kiêu: mềm nại đáng yêu)*

Nàng này một phen lời nói giống như bóng gió, *bùm bùm bùm* một hơi hồ lên tới. Mọi người trên đường cái cả kinh, mặt như màu đất.

Trên đời này, chưa từng có người nào dám kêu gọi như vậy đối với Đế Tôn. Tiểu cô nương này thật là nuốt mặt lã ho!

Trong thâm tâm, Quý Văn Hạo quả thực muốn đem Ninh Tuyết Mạch đang sống sờ sờ bóp chết!

Hắn đang muốn lần nữa ra tay phong bế cái miệng không biết trời cao đất rộng kia của nàng. Cổ kiệu của Đế Tôn vẫn luôn bay bay đi trước bỗng nhiên dừng lại!

Toàn bộ bá tánh cũng cơ hồ đi theo cổ kiệu Đế Tôn đều đồng loạt chết tâm, không tự chủ được nín thở một hơi.

Mọi người cúi đầu càng thấp, trong khi Ninh Tuyết Mạch ghé người tựa vào lồng sắt, nhìn giống như hạc trong bầy gà.

Ninh Tuyết Mạch kỳ thật cũng muốn khoát đi ra ngoài.

Cái này làm Quý Văn Hạo nổi lên sát khí, nàng liền tính cho dù may mắn thông qua kiểm nghiệm Nghiệm Trình Thủ gi đó, Quý Văn Hạo cũng có rất nhiều biện pháp để xử tử nàng..

Ở nơi sức mạnh hoàng quyền lớn như bầu trời trên đại lục này, nàng còn chưa có khôi phục công phu và cũng chỉ là một tiểu nữ tử nhỏ xinh, không có lực lượng cùng cái hoàng tử này đấu..

Trúng chọi đá sao! Cho nên nàng muốn nhân cơ hội này tranh thủ một con đường sống, đi bước cò nguy hiểm, trong chết cầu sống!

Nàng mở to hai mắt nhìn chăm chăm đỉnh cổ kiệu nơi xa kia như ánh mặt trời trên bầu trời xanh thẳm, hoảng hốt cảm thấy hình như có một đôi mắt lạnh lẽo nhàn nhạt dừng ở trên người nàng, làm trong lòng nàng phát lạnh!

Nếu như cổ kiệu Đế Tôn dừng lại, cho dù Quý Văn Hạo có một trăm lá gan cũng không dám lại ra tay đối với Ninh Tuyết Mạch. Hắn quỳ sát ở nơi đó, không dám lại động.

Người trong cổ kiệu không biết đã phân phó gì với thuộc hạ bên cạnh kiệu, một đồng tử tóc trái đào hướng về cổ kiệu khom người lĩnh mệnh. Cùng lúc thân hình trong không trung lưu lại một đạo tàn ảnh nhàn nhạt, cơ hồ là nháy mắt, đã dừng ở giữa quảng trường.

Đồng tử kia nhìn qua chỉ tầm tám chín tuổi, tóc đen như mực buông xuống như tơ lụa. Khuôn mặt nhỏ bé tuổi tác sáng hồng, biểu tình trên mặt lại rất trầm ổn. Khi hắn vừa đứng ở trước lồng sắt, liền liếc liếc Ninh Tuyết Mạch một cái, lại nhìn Quý Văn Hạo một cái: "Công bằng! Đế Tôn chỉ cần hai chữ này, nàng này nếu bị oan uổng, tức khắc tha người! Đồng thời truy tra chủ mưu hãm hại nàng. Nếu nàng này không phải là oan uổng, đã mất trinh, vậy thì đem nàng lăng trì xử tử, cảnh cáo răn đe!"

Quý Văn Hạo đối với đồng tử này không dám có chút chậm trễ, khom người đáp ứng.

Ninh Tuyết Mạch liếc mắt nhìn cổ kiệu đã đi xa trên đường cái, lại nhìn nhìn tiểu đầu đỉnh mà Đế Tôn phải lại đây không cao hơn nàng, dạ dày có chút đau.

Đế Tôn này cũng quá ngạo kiều, nàng kêu khàn cả giọng như vậy, cũng chỉ phải một tiểu đồng tử như vậy lại đây...

Một hài tử tám chín tuổi làm người giám sát, thật sự đáng tin cậy sao?

Nàng mở miệng: "Vị tiên đồng này, việc này không công bằng!"

Đồng tử kia kinh ngạc như sương chấn mây: "Người nghĩ muốn công bằng như thế nào?"

Ninh Tuyết Mạch sáng khoái đáp: "Tiểu nữ tử bị người oan uổng, bị gán tội lớn như vậy, lại bị giam trong lồng sắt, bị phơi nắng, còn bị người ném trứng thái và lá cải. Có thể nói là bị thiên đại uy khuất. Nếu thật sự chứng minh tiểu nữ tử đúng là oan uổng, như thế nào có thể chỉ là *"tức khắc tha người"* đơn giản như vậy? Thế nào công phải để Lục vương gia cấp tiểu nữ tử một cái bồi thường mới đúng. Tiểu nữ tử dù sao cũng là tiểu đồ tôn của Đế Tôn, cấp công bằng cho tiểu nữ tử cũng là công bằng cho Đế Tôn....."

Nàng câu câu chữ chữ đều mang biểu ngữ "Đế Tôn". Quý Văn Hạo hận ngứa răng, cổ tỉnh còn không phân bác được.

Đồng tử kia nhìn hắn liếc mắt một cái: "Lục vương gia, người nói như thế nào?"

Quý Văn Hạo khom người: "Nếu ninh cô nương xác thật bị oan uổng không có thất trinh, tiểu vương tình nguyện cho nàng một cái danh phận trắc phi. Chờ nàng đủ tuổi cập kê, kiệu tám người nâng nâng nàng quá môn. Hơn nữa vĩnh viễn không từ bỏ!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 10: Nàng muốn từ hôn

Người Dịch: Emily Ton (@Emily_Ton)

Được trở thành trắc phi của Vương gia là một vinh sùng lớn nhất. Quý Văn Hạo cảm thấy, hẳn bồi thường cái này, Ninh Tuyết Mạch nhất định sẽ *hoan thiên hi địa*(*) đáp ứng.

()Hoan thiên hi địa (欢天喜地) = Trời đất vui vẻ.*

Rất cuộc trước đó, cái tiểu nha đầu này trăm phương nghìn kế, nhẫn nhục trong im lặng, vẫn luôn muốn tiến qua cửa Lục vương gia gần...

Lại không ngờ lời hắn vừa mới nói ra, Ninh Tuyết Mạch trong lồng sắt liền *xỉu* mà cười: "Bồi thường này quá nhẹ nhàng! Ta không cần!"

Sắc mặt Quý Văn Hạo rất khó coi: "Vậy người nghĩ muốn bồi thường cái gì? Chẳng lẽ còn muốn làm chính phi của bốn vương?!" Nàng cũng thật là được một tác lại muốn tiến một thước!

Ninh Tuyết Mạch nhếch khóe môi: "Vương gia suy nghĩ quá nhiều, Tuyết Mạch không quan tâm vị trí chính phi của người!"

"Vậy người muốn gì?"

"Tuyết Mạch nếu như bị oan uổng, liền thỉnh tiên đồng làm chủ, cho phép Tuyết Mạch từ chối hôn sự cùng Lục vương gia! Trước tiên, là Tuyết Mạch chủ động muốn từ hôn, ta không cần hắn! Sau đó Lục vương gia phải ở trước mặt người khác

hồ to ba tiếng: Bỏn vương bị Tuyết Mạch cô nương từ hôn!"

Điều kiện này quá thực vượt quá tưởng tượng, mọi người đều mờ to hai mắt, nhìn tiểu cô nương trong lồng sắt to gan lớn mật.

Ánh mắt khác nhau, có bội phục, cũng có cảm giác nằng là kẻ điên.....

Đồng tử kia lại cảm giác thú vị "Lục vương gia, điều kiện này của Ninh cô nương người có thể đáp ứng hay không?"

Quý Văn Hạo hiển nhiên cũng không nghĩ tới điều này, sắc mặt đen như đáy nồi, lại không thể không trả lời: "Tiểu vương có thể đáp ứng."

Ninh Tuyết Mạch còn chưa nói xong: "Tiểu nữ muốn từ hôn thực ra cũng là mong muốn từ đáy lòng của Lục vương gia. Về tình về lý, Lục vương gia đều nên bồi thường một ít cho tiểu nữ. Như vậy đi. Lục vương gia lại đưa tiểu nữ ngàn lượng hoàng kim. Ngàn lượng hoàng kim đổi một cái vị trí trắc phi của Lục vương gia. Lục vương gia kỳ thật vẫn kiểm lời, mua bán này Lục vương gia nhất định sẽ đáp ứng."

Quý Văn Hạo: "....." Tại đây bên trong kinh thành, không biết bao nhiêu tiểu thư khuê các đều muốn làm trắc phi của hắn, nhưng tiểu nha đầu này không biết sống chết liền đem vị trí này bán một ngàn lượng hoàng kim?!

Trên mặt đồng tử từ tay rằng vẫn là nghiêm trang, nhưng trong mắt chỉ sắc thú vị càng lớn: "Ninh cô nương, người cũng biết vị trí trắc phi của Lục vương gia vạn kim khó đổi? Người vì sao không muốn làm trắc của phi Lục vương?"

Ninh Tuyết Mạch ở trong lồng ngồi xuống dứt khoát nói: "Điều này rất khó lý giải sao? Kỳ thật rất đơn giản, Ninh Tuyết Mạch ta không muốn gả cho kẻ bất nhân bất nghĩa, *tra nam (nam nhân không ra gì/không có gì tốt)* âm hiểm. Ta thà rằng lấy một ngàn lượng vàng còn hơn!"

Nếu Quý Văn Hạo không có sự kiềm chế vốn có của hoàng tử, trên mặt hắn giờ phút này cũng không thể có được chút nhịn: "Bất nhân bất nghĩa? Tra nam âm hiểm? Đây là lần đầu tiên bỏn vương bị người đánh giá như vậy! Ta có thể hỏi Ninh cô nương rốt cuộc là như thế nào đưa ra được sự đánh giá như thế?!"

Ninh Tuyết Mạch liếc hắn: "Người thật muốn nghe? Ta cảm thấy trước mặt người khác hay là nên lưu lại chút mặt mũi cho người. Cho nên có những điều ta không nên nói."

Lừa gạt trong lòng Quý Văn Hạo đã bốc lên cao ba thước, cắn răng: "Người nghĩ người sẽ không nói ra sao?! Tiểu vương không cần người giữ cái mặt mũi này!"

Ninh Tuyết Mạch thờ dài: "Được, đây chính là người nói. Vậy người nghe cho rõ. Cha ta là Tĩnh Viễn Hầu đối với người có ân cứu mạng, nhưng người lại đối đãi với nữ nhi của hắn như thế, đây là bất nhân! Người, một đại nam nhân như vậy nhưng bức bách một tiểu cô nương lẻ loi không nơi nương tựa, đây là bất nghĩa. Người thân là vị hôn phu của ta, nhưng không có năng lực bảo hộ trắc phi của chính mình, tùy ý để người vu oan hãm hại, không phải tra nam thì là cái gì?

Việc này vô luận có phải có người ở sau lưng phá rối hay không, đều cùng người không thoát được quan hệ. Người biết rõ ta là bị người hãm hại, còn muốn bỏ đá xuống giếng tâm tâm niệm niệm muốn đưa ta vào chỗ chết, người không âm hiểm thì ai âm hiểm đây? Loại người giống như người cho không ta, ta cũng không cần! Tự nhiên là muốn từ hôn!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Nghiệm trình thú

Một phen lời nói này của nàng mạnh mẽ và vang dội. Lâm khuôn mặt tuần tú của Quý Văn Hạo lúc xanh lúc trắng, nghẹn một lát mới thốt ra được một câu: "*Miệng đầy thư hoàng(*)*! Văn nên chờ Nghiệm Trình Thú nghiệm qua rồi sau hãy nói."

(*) *Miệng đầy thư hoàng (nguyên văn: 满口雌黄): ta không rõ lắm ý nghĩa từ "thư hoàng" ở đây, nhưng theo ta hiểu theo nghĩa đen thì nó giống kiểu "miệng đầy c-u-t chìm" ý là lời nói kia không tính/không được ghi nhận)*

Một tiểu nữ hài không nơi nương tựa dám từ hôn người hoàng gia, đây quả thực là một kỳ tích, bốc cháy lên ngọn lửa tin đồn trong tất cả mọi người.

Nguyên bản trên quảng trường này người tới tới lui lui, giờ phút này lại là chỉ thấy người tới, không thấy người lui. Mọi người đều đang muốn chờ xem kết quả.

Trong tiềm thức của bá tánh bình thường, chủ yếu đều hy vọng Ninh Tuyết Mạch có thể thắng, khiến cho bọn họ là người ở tầng lớp thấp nhất có thể phun ra một ngụm ác khí.

Bất quá đa số bọn họ lại không tin Ninh Tuyết Mạch sẽ có kết quả khả quan.

Rốt cuộc nàng là bị người bắt gian trên giường, đối phương lại là một loại phong lưu. Bọn họ không thể nào tin Lý tam lang kia cùng Ninh Tuyết Mạch chỉ đơn thuần là ngủ dưới chân bông, khẳng định đã đem nàng ăn sạch sẽ.

Tiểu cô nương này bất quá là giống như một con thú bị vậy nên có vùng vẫy mà thôi. Cho dù nàng thật sự may mắn giữ gìn được sự trong sạch, cũng chưa chắc có thể thoát được móng vuốt của Nghiệm Trình Thú. Trong thế giới này, chưa từng có một nữ tử nào có thể chạy trốn khỏi móng vuốt của Nghiệm Trình Thú.....

Cho nên, khả năng Ninh Tuyết Mạch giành được phần thắng là cực kỳ nhỏ bé, có thể nói là không có.

Vô số ánh mắt dừng ở trên người Ninh Tuyết Mạch, trong ánh mắt có thương hại, cũng có đáng tiếc, tiếc nuối.

Thế nhân đều nói tiểu cô nương này là một phế vật, trời sinh tính yếu đuối vụng về. Xem nàng lúc này đầy mở miệng, quả thực là lạnh lợi kinh người, tư duy nhanh nhạy, tài ăn nói càng là khó có được. Dem Lục vương gia cũng coi như có tài ăn nói, một câu cũng nói không nên lời!

Còn cô, màu da của nàng tuy rằng có chút tái nhợt, có chút thô ráp, nhưng vừa nhìn thấy liền biết đó là do thiếu chất dinh dưỡng quanh năm tạo thành. Chỉ cần hảo hảo điều dưỡng mấy năm, da dẻ nhất định sẽ mềm mại trở lại. Hơn nữa, khuôn mặt nàng rất thanh tú, về sau lớn lên nhất định là một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.....

Một đại mỹ nhân trăm năm có một như thế lại phải chết dưới móng vuốt của Nghiệm Trình Thú lại hại kia, ngẫm lại khiến cho một số người tự bóp cổ tay!

Lục vương gia này cũng thật là, tội gì phải hãm hại một cái tiểu cô nương như vậy? Cười về làm trắc phi không tốt hay sao --

.....

Nghiệm Trình Thú rốt cuộc được tám gã thị vệ nâng tới.

Cũng là ở trong một cái lồng sắt lớn, không gian so với lồng sắt của Ninh Tuyết Mạch phải lớn hơn gấp ba.

Lồng sắt được phủ lụa hồng nù xuống tận đất. Ninh Tuyết Mạch cùng Nghiệm Trình Thú kia nhìn nhau qua hai cái lồng --

Bá tánh bình thường tuy rằng đã sớm nghe nói qua Nghiệm Trình Thú, nhưng chưa từng tận mắt thật sự gặp qua nó cho tới tận hôm nay.

Nghiệm Trình Thú là bảo vật của hoàng gia, chỉ có nữ tử hoàng gia quý tộc phạm vào tội thông dâm, dù chết cũng không thừa nhận nên mới dùng đến nó.

Nữ tử Hoàng gia quý tộc trước khi thành hôn bị mất trinh cũng không quá nhiều. Hơn nữa đại đa số sau khi bị phát hiện, đều bị gia tộc bí mật xử tử, căn bản không đến phiên chủ thẩm là Đại Lý Tự. Chính vì như vậy, một số nữ tử mang tâm lý ồm may mắn, liều chết không chịu nhận tội, sau đó bị ném tới trong lồng Nghiệm Trình Thú, đều bị xé nát.....

Nghiệm Trình Thú Thể có thân hình giống như một con hổ, toàn thân lông vàng, một khuôn mặt *khô đại cứu thâm (hạn thù sâu sắc)*, rất giống như một con chó sừng vật. Trên đầu có hai cái sừng màu xám như *gi sắt* giống như sừng hươu. Bốn cái chân trắng như tuyết giống như lông cừu, nhưng móng chân sắc bén như đao.....

Ninh Tuyết Mạch nhìn Nghiệm Trình Thú kia, trên trán chảy xuống vô số hắc tuyến.

"*Đây là Nghiệm Trình Thú? Đây rõ ràng chính là quái thai giao phối không thành công sao! So với thú lai giữa sư tử đực và hổ cái còn biến thái hơn!"*

Cái đầu của nó so với của Ninh Tuyết Mạch ước chừng lớn hơn gấp ba. Một đôi mắt màu xanh lá cây như ma tra nhìn chăm chăm vào Ninh Tuyết Mạch. Quanh thân phát ra huyết tính giết người, làm bá tánh đang xúm lại cảm lòng không đậu lui ra phía sau *ba thước(10m)*.

"Ninh Tuyết Mạch, không phải người muốn chứng minh sự trong sạch của người hay sao? Vậy tự động tiến vào lồng sắt Nghiệm Trình Thú đi!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Chụt chụt cái (1)

(*)Giải thích cho tiêu đề: ㄊㄨㄟ! (Memeda!) : đây là câu thường dùng khi mình thấy người đáng yêu, quá dễ thương nên chu môi ra muốn thơm người ta một cái: muah muah muah. (giống "chụt chụt chụt" khi bạn muốn thơm vào má ai đó!) ^_^

=oOo=

"Ninh Tuyết Mạch, không phải ngươi muốn chứng minh sự trong sạch của ngươi hay sao? Vậy tự động tiến vào lồng sắt Nghiệm Trinh Thử đi!" Quý Văn Hạo lạnh lùng mở miệng.

Thứ này thật sự có thể nhìn ra từ còn trinh hay không sao? Là một trò đùa đi?!

Dem một thiếu nữ còn trong sạch giao cho thứ này tới kiểm nghiệm, có phải là xem mạng người như cỏ rác hay không?!

Đại lục lạc hậu! Quy củ biến thái! Ninh Tuyết Mạch âm thầm chửi thầm

Lồng sắt giam giữ nặng được mở ra, đồng từ Đế Tôn phái tới có chút xuất thần mỉm cười nhìn nàng: "Ninh cô nương, ngươi sẽ không hối hận đi?"

Ninh Tuyết Mạch cắn răng một cái, tiến lên là một dao, rút lui cũng là một dao, nặng liều mạng! Nàng cúi xuống và bước ra khỏi lồng sắt.

Bọn thị vệ mở cửa lồng sắt nơi Nghiệm Trinh Thử đang ở bên trong.

Cửa lồng sắt kia rất nhỏ rất thấp, một nữ tử gầy yếu miễn cưỡng có thể thông qua, Nghiệm Trinh Thử lại không thể thoát ra ngoài.

Nghiệm Trinh Thử rõ ràng có chút hưng phấn, lông vàng toàn thân hơi hơi dựng thẳng lên, thổi không khí ra từ cái mũi, bốn chân dậm đạp tại chỗ, thỉnh thoảng lộ ra móng vuốt sắc bén hướng tới Ninh Tuyết Mạch!

Tuy rằng Ninh Tuyết Mạch luôn luôn kín mặt, kiếp trước cũng từng tay không giết qua hổ báo, nhưng hiện tại khối thân thể nhỏ này tổ chất quá kém, nhiều lần nâng chỉ có thể sử dụng được kinh công kiếp trước của mình, nhưng lại không có lực lượng phản kích chân chính.

Quan trọng hơn là, trong tay nàng không có vũ khí, ngay cả một khúc gỗ cũng không có. Lấy cái gì để chống lại nó?

Nàng nhìn vào thân hình và khí thế áp đảo của nó, rõ ràng so với hổ báo còn mạnh hơn một chút.

Nếu thứ này không có năng lực nghiệm chứng, thấy nữ nhân liền vỗ, nàng sẽ thảm!

Nàng xuyên qua đây không phải để làm thức ăn cho dã thú!

Nàng đau hai mắt nhìn xung quanh, xung quanh là biển người tập nập, đem nơi này bao vây như thùng sắt. Nàng cân bản không có khả năng đào tẩu!

"Tiêu cô nương, có bốn tiên đồng canh giữ ở chỗ này, người đừng mơ tưởng đến chủ ý khác! Bằng không người sẽ chết còn thảm hại hơn! Nếu lúc này ngươi còn phá rối chính là đối địch với toàn bộ Nhật Nguyệt Môn." Đồng tử kia nghiêm trang mở miệng, quả nhiên áp đảo hơn so với Lục vương gia Quý Văn Hạo, đối cho Ninh Tuyết Mạch thêm một cái mũ lớn hơn nữa.

Ninh Tuyết Mạch mở miệng nói nhỏ: "Trong lồng Tuyết Mạch không có quý, tự nhiên sẽ không phá rối, quả chúng nơi này có đôi mắt sáng như tuyết, đều biết ta là bị oan uổng, ta sẽ rất nhanh có thể chứng minh sự trong sạch của ta....."

Nàng vừa nói chuyện, vừa đi một vòng trước quần chúng đang xúm lại đây, tư thái của nàng như mình tinh diện ảnh ở trên sân khấu đang vờn quanh khán giả, thong dong bình tĩnh, giờ tay nhấc chân đều có một loại phong tình khác.

Ánh mắt của mọi người đều cảm lồng không đậu đi chuyển theo bước chân nàng, tự nhiên bị nàng hấp dẫn, ngay cả Lục vương gia và những thị vệ khát máu cũng nhìn không được quay qua nhìn nàng.....

Khuôn mặt tuần tú của Lục vương gia Quý Văn Hạo càng đen hơn, nhìn thấy nhiều ánh mắt nam nhân đuổi theo Ninh Tuyết Mạch như vậy, tâm tình của hắn bỗng nhiên khó chịu! Hừ mũi tiếng: "Đừng vội cọ xát! Ngươi không phải muốn chứng minh sự trong sạch của bản thân hay sao? Còn không mau đi vào!"

Ngón tay Ninh Tuyết Mạch âm thầm cảm hai cây trâm vừa mới thuận tay kiếm được, trong lòng cuối cùng có chút tự tin.

Nàng là đặc công, bản lĩnh mượn gió bẻ măng có thể so sánh với thần trộm.

Nàng vừa rồi xoay một vòng như vậy, trong tay đã có "bình khí". Thủ pháp nhẹ nhàng của nàng, người ở đây cư nhiên không ai có thể phát giác.

"Chư vị, các người phải làm chứng cho ta nha. Nếu ta có thể sống sót rời khỏi lồng sắt Nghiệm Trinh Thử, các người cần phải hứa rằng sẽ giám sát Lục vương gia cho ta. Chụt chụt cái! (Memeda!)" Nàng đưa tay giơ lên mỗi làm một cái hôn gió tới mọi người đang vây xem xung quanh, quay người lại, lưu loát dứt khoát chui vào lồng sắt Nghiệm Trinh Thử!

Mọi người tuy rằng không hiểu một câu cuối cùng của nàng là ý gì, nhưng nhìn thấy nàng nhanh nhẹn chui vào trong lồng sắt như thế, vẫn là nhìn không được hét lên một tiếng "hào" với nàng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chụt chụt cái (2)

Những nữ tử khác bị đưa vào lồng sắt Nghiệm Trinh Thử, một khác kia khi nhìn thấy Nghiệm Trinh Thử đều bị dọa mềm nhũn đi không được, bọn thị vệ luôn phải đẩy mạnh đi vào. Mà vị tiêu cô nương này, lại là chính mình tự chui vào! Chỉ dựa vào sự dũng khí hơn người này, bọn họ cũng muốn tán thưởng nàng một cái!

Toàn bộ mọi chú ý của bọn họ đều nằm ở trên người Ninh Tuyết Mạch, không chú ý tới thời điểm khi Nghiệm Trinh Thử nghe được ba chữ cuối cùng của Ninh Tuyết Mạch thì hai mắt chợt sáng ngời!

"Where are you from?"(Người từ đâu tới đây?) Nghiệm Trinh Thử mở rộng miệng, bỗng nhiên thoát ra một câu bằng Tiếng Anh.

Ninh Tuyết Mạch: "!!!" Nàng tò về sự ngây người!

Nghiệm Trinh Thử "Can you speak English?" (Người có thể nói Tiếng Anh không?) Nhìn thấy đôi mắt đang giật mình của Ninh Tuyết Mạch, nó lại có hết sức mà nói ra ba chữ: "Memeda,(chụt chụt cái)....." Ba chữ này nói vô cùng cứng nhắc, giống như người ngoại quốc lần đầu học tiếng Trung.

Ninh Tuyết Mạch rốt cuộc cũng phản ứng lại!

Thứ này cư nhiên sẽ nói tiếng Anh! Chẳng lẽ linh hồn của nó cũng là xuyên qua tới đây?!

"I am from China, and you?"(Ta đến từ Trung Quốc, người thì sao?) Ninh Tuyết Mạch là đặc công quốc tế, tiếng Anh tự nhiên không tồi. Giọng điệu vẫn là tiêu chuẩn của tiếng anh Luân Đôn.

Đôi mắt của Nghiệm Trinh Thử tỏa sáng giống như hai cái bóng đèn, vui sướng gần như muốn rơi lệ, gần một trăm năm qua, cuối cùng có người có thể nghe hiểu nó nói!

Trong ánh mắt của nó tràn ngập vui sướng giống như được gặp lại một người bạn cũ lâu năm ở một nơi xa lạ, nó kể cho Ninh Tuyết Mạch về lai lịch của mình.

Hoá ra, linh hồn của Nghiệm Trinh Thử cũng là xuyên qua từ thế kỷ 21, kiếp trước của nó là một người kiều ngao và kiên cường khó thuần, đã từng đi du lịch ở Trung Quốc, miễn cưỡng cũng học được hai câu nửa sống nửa chín tiếng Trung, còn lại đều là học tiếng lồng trên internet.

Trước khi xuyên qua hắn đã 12 tuổi, ở trong phòng tắm trượt chân một cái, ngã đập mông, đến khi tỉnh lại thì đã biến thành Nghiệm Trinh Thử, dường như bị con khi hình người nhốt tại bên trong lồng sắt.

Người xung quanh đều nói với hắn bằng tiếng Trung không quen thuộc, hắn nói một đồng tiếng Anh đến nỗi miệng khô lưỡi khô nhưng không ai có thể nghe hiểu. Chỉ xem tiếng Anh của nó trở thành một loại thứ ngữ độc đáo.....

Hắn vẫn luôn bị cô lập và bị nhốt tại lồng sắt này, không đi được nơi nào cả.

Từng có một người tới tò vẫn luôn cho nó ăn thì lại là một người câm, không thể giao lưu, làm hắn muốn học tiếng Trung cũng không học được.

Trước đây bản chất của hắn rất bạo lực. Quanh năm suốt tháng bị xuống dốc như vậy, càng làm cho hắn bị đè nén cơ hồ muốn điên mất! Cảm xúc giống như một thùng hỏa được, có thể bùng cháy bất cứ lúc nào!

Ngẫu nhiên bị kéo ra ngoài để nghiệm trình cho cô nương nào đó, nó nhìn áp lực của đám người xung quanh, hẳn lại không hiểu mọi người nói gì, làm hắn càng thêm nổi trận lôi đình.

Sau khi những cô nương đang sống sờ sờ bị đẩy mạnh vào trong lồng để nghiệm trình, thủ tính cuồng bạo trong thân thể hắn bùng lên, căn bản sẽ không đi nghiệm xem đối phương còn trình tiết hay không, mà là không nói hai lời xé người đang sống sờ sờ. Sau khi phát tiết, hắn phần nộ nghẹn khuất tới cực điểm --

Hắn có biết cách nghiệm trình của Nghiệm Trình Thú hay không, chắc chắn là không!

Hắn cũng không hiểu! Kiếp trước của hắn vẫn chỉ là một cậu bé ngây thơ mà thôi!

Nghiệm Trình Thú nghẹn khuất gần trăm năm, hiện tại cuối cùng gặp được một người hiểu lời nó nói, vừa mở miệng ra đã như một cái máy hát, nói rất triệt để, đem từng chi tiết đã xảy ra với chính mình nói ra hết.

Vì thế mọi người vây xem nhìn thấy một màn kỳ lạ như thế.

Cái đầu nho nhỏ của Ninh Tuyết Mạch đứng ở trước mặt Nghiệm Trình Thú cao lớn, huyền thuyên mà nói cùng một ngôn ngữ với Nghiệm Trình Thú, một người một thú nói chuyện phiếm rất là vui vẻ.

Thình thoảng Ninh Tuyết Mạch còn vươn tay nhỏ vỗ vỗ bà vai dường như trấn an Nghiệm Trình Thú.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thú Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**[.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 14: Sáng tạo kỳ tích

Người dịch: Emily Ton

Trên mặt Nghiệm Trình Thú tràn đầy cay đắng và hận thù rất sâu sắc, giống như một con mèo lớn cọ cọ trên người Ninh Tuyết Mạch.

Mọi người đều sợ ngây người, cứng họng nhìn hết thảy.

Kỳ tích! Chưa từng có người nào có thể ở chung hài hoà như thế cùng Nghiệm Trình Thú!

Vị Ninh cô nương này lại sáng tạo nên một kỳ tích!

Có thể lọt được vào mắt xanh của Nghiệm Trình Thú, xem ra năng chẳng những không bị thất trình, mà còn rất bằng thanh ngọc khiết! Năng xác thật là bị oan uổng!

Ninh Tuyết Mạch cố nén lại cảm giác ngáp ngủ, người bạn quốc tế này xuyên qua vào Nghiệm Trình Thú chắc chắn là một người nghiệm nói làm nhảm!

Hắn cơ hồ đã kể hết cho nàng nghe về cuộc đời đi học ở kiếp trước, năm học, thậm chí là khoảng thời gian hắn âm thầm yêu say đắm một cô gái.

Ninh Tuyết Mạch thật ngưỡng mộ hắn. Hắn đang chăm sóc cho một vấn đề ở đây trong gần một trăm năm qua, nhưng vẫn có thể nhớ được tiếng mẹ đẻ của mình rất tốt và nói rất lưu loát.

Nghiệm Trình Thú tò vè rất khờ sở bực tức, trăm năm qua hắn sợ sẽ quên mất chính mình đã từng là con người, vì vậy vẫn luôn tự nói với chính mình.

Hắn nhìn không được lại hỏi lai lịch của Ninh Tuyết Mạch trước khi xuyên qua, Ninh Tuyết Mạch cũng không dấu diếm, kể về thân phận năng chính là điệp viên (特工: đặc công) bí mật hàng đầu.

Nghiệm Trình Thú lập tức hai mắt sáng như ngôi sao, nói rằng ở kiếp trước hắn sùng bái nhất chính là điệp viên!

Hắn đã xem qua rất nhiều bộ phim về điệp viên, cái gì 007, loạt phim Siêu điệp viên (phim về Bourne), nhiệm vụ bất khả thi..... Quả thực là có thể đọc lâu lâu.

Nhìn trong mắt nó đầy dấu vết của sự ngưỡng mộ, Ninh Tuyết Mạch không phúc hậu như tượng tượng, năng còn từng đến quốc gia hắn ăn trộm cơ mật. Đưa nhò này lại đem lý tưởng hoá đặc công.....

Nàng nhìn lướt qua thân mình rất hùng tráng của nó, trong lòng thờ dài, *ai có thể nghĩ đến mãnh thú cao lớn uy mãnh như thế nhưng trái tim lại là của một tiểu hài tử?*

Tuy rằng hắn xuyên qua đến thế giới này đã rất lâu, nhưng bởi vì không thể giao lưu, tâm trí của hắn kỳ thật vẫn là một tiểu hài tử.

Không giống năng, nàng có thân hình của một cô gái trẻ trung và đáng yêu, nhưng trong thân thể chính là linh hồn của một đặc công rất thành thực.....

Nàng cùng Nghiệm Trình Thú hàn huyên gần nửa canh giờ (1h), người xung quanh dường như cũng như bức tượng nhìn bọn họ trong suốt gần nửa canh giờ.

Bên ngoài trời rất nóng, mỗi người đều bị phơi nắng khiến mồ hôi ướt đầm, nhưng không một người từ bỏ rời đi.

Trong mắt vị đồng tử được Đế Tôn phái tới cũng hiện lên sự kinh ngạc.

Một trăm năm trước Nghiệm Trình Thú bệnh nặng một thời gian, sau khi đã trải qua một phen chết đi sống lại, tính tình đại biến, thường xuyên huyền thuyên toát ra các loại âm tiết, có ý muốn giao lưu với người, nhưng không có bất kỳ kẻ nào có thể nghe hiểu.

Lại không nghĩ rằng tiểu cô nương phế vật trước mắt cư nhiên có thể sử dụng âm tiết đồng dạng giao lưu cùng nó, *"tiểu cô nương này đáng thật là không đơn giản!"*

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thú Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**[\(cham\)Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 15: Mang manh thú về nhà

Lưu ý quan trọng: Một số câu Tiếng Anh trong ngoặc [...] đều là của bản gốc, mình chỉ sửa dấu cách để đọc cho có nghĩa mà thôi. (Xem chương 13 - Người dịch: Emily Ton)

-oOo-

Thời điểm khi Ninh Tuyết Mạch thông dong tự ra khỏi lồng sắt, đám đông bùng nổ trong tiếng sấm hoan hô.

Ngày cả khỏe mồi trên khuôn mặt nhỏ của vị đồng tử cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Ninh Tuyết Mạch vừa mỉm cười vừa chấp tay về phía đồng tử: "Thỉnh tiên đồng hãy chú trì công đạo cho Ninh Tuyết Mạch."

Đồng tử hơi gật đầu, nhìn về phía Quý Văn Hạo: "Lục vương gia, người nói thế nào?"

Sắc mặt Quý Văn Hạo có chút xanh xao, hắn nhìn Ninh Tuyết Mạch với ánh mắt ẩn ẩn phức tạp, trả lời rất xáo quyet!" Xem ra Ninh cô nương quả nhiên là bị oan uổng, tiểu vương sẽ chân chính bồi thường cho Ninh cô nương. Cũng tra rõ thủ phạm sau lưng hại nàng!" Hắn có chút hồi hận vì đã giải trừ hôn ước này! Nếu về sau có thể cưới tiểu nha đầu này làm trắc phi, có lẽ cũng không tồi.....

Hắn không hề cập tới từ "hôn sự", Ninh Tuyết Mạch là người thông minh, sớm đã nhìn thấu tâm tư của hắn. Nàng khom người về phía đồng tử: "Tiên đồng nhất định có thể chân chính quán triệt hai chữ "công chính" theo như lời Đế Tôn. Nhất định có thể khiến Lục vương gia thực hiện vụ đánh cuộc vừa rồi."

Đánh cuộc vừa rồi chính là nếu Ninh Tuyết Mạch thắng, Quý Văn Hạo phải ở trước mặt mọi người hô to ba tiếng *"bốn vương bị Tuyết Mạch cô nương từ hôn"* và trả cho Ninh Tuyết Mạch 1,000 lượng hoàng kim.

Ngân lượng hoàng kim không có vấn đề gì, kêu hắn hô những từ kia quả thật là mất mặt ném về đến ngoại gia nha! Về sau hắn còn muốn làm người hay không? Sắc mặt Quý Văn Hạo cơ hồ muốn xanh lè.

Hừ, nếu nha đầu này vẫn kiên trì khiến hắn phải thực hiện cuộc đánh cuộc, sau này cho dù hắn bị vạn chúng chửi thảm, cũng muốn bí bất xử từ nha đầu này, để giải hận trong lòng--

Ninh Tuyết Mạch tự nhiên biết bản thân mình hiện tại vô quyền vô thế, cũng không có thực lực chân chính, làm việc vẫn luôn phải lưu một đường thoát cho đối thủ của mình, không thể bức vị Vương gia này đến mức chó cùng rứt gầu--

Nàng khẽ thở dài nói: "Lục vương gia thân phận tôn quý, dân nử không cần Vương gia hét ra những lời đó. Hãy thỏa hiệp một chút, chỉ cần Vương gia thực hiện hứa hẹn từ hôn, lại đưa Ninh Tuyết Mạch ngân lượng hoàng kim là được, còn có,

dân nữ cùng Nghiệm Trinh Thủ vừa gặp đã rất hợp ý, ta muốn đem nó mang về Tĩnh Viễn Hầu phủ tự mình chăn nuôi."

Phương án này quả thực là tốt nhất đối với Quý Văn Hạo. Nhưng đối với Nghiệm Trinh Thủ—————

Toàn bộ Trường Không quốc chỉ có ba đầu (3 con) mà thôi, giá trị không thể đo bằng vàng.

Một đầu là ở trong hoàng cung, một đầu nằm ở trong phủ hân, còn có một đầu ở trong Đại Lý Tự--

Trong mắt hân chợt loé lên tia nham hiểm, cư nhiên thoải mái đáp ứng: "Được, bốn vương đáp ứng người. Bất quá, Nghiệm Trinh Thủ này vẫn thuộc về bốn vương, người chỉ có đặc quyền chăn nuôi nó. Đối với hôn ước kia, người bây giờ vẫn còn nhỏ, trước mắt bốn vương sẽ giữ lại hôn ước này hai năm, hai năm sau nếu người vẫn không muốn gả, vậy hôn ước này sẽ tự động bị giải trừ, như thế nào?"

"Vương gia đây là đang hỏi hân nên muốn dùng kế hoãn binh?!"

"Cứ*", nâng dút khoát không để cho hân toại nguyện với tưởng niệm này, đỡ cho ngày sau còn dấy dưng không rõ!

***切**: *thiết (hán-việt): thật ra đây là một từ có ý khinh miệt, không muốn làm theo yêu cầu của người khác.*

Ninh Tuyết Mạch dút khoát lắc đầu: "Ninh Tuyết Mạch thích dút khoát rõ ràng. Vương gia nói vậy cũng là một người thoải mái, hôn sự này vẫn nên nhanh chóng hủy đi!"

Quý Văn Hạo: "....."

Đến lúc này hân tự nhiên không còn kiên trì được nữa, không có lựa chọn nào khác đành phải đáp ứng hủy bỏ hôn ước trước sự chứng kiến của vị tiên đồng kia.....

.....

Bảng hiệu âm đạm, cánh cửa bị tàn phá, cỏ dại mọc tràn lan trong đình viện, đại sảnh trống trải không có gì.....

Đây là Tĩnh Viễn Hầu phủ hiện tại.

Khi gió xuyên qua hành lang, thổi vào trong đại sảnh, cuốn lên tro bụi giống như sương mù mờ mờ, làm Ninh Tuyết Mạch vừa tiến đến liền hắt xì mấy cái.

"Thật nghèo! Thật rách nát!" Theo phía sau là Nghiệm Trinh Thủ được nâng lên tiến vào, không khách khí bình phẩm.

Đương nhiên nó vẫn nói tiếng Anh như cũ (*Lời tác giả: tiếng Anh đơn giản trả lại cho lão sư tiếng Anh, cũng để tạo điều kiện cho người đọc, nên trực tiếp phiên dịch lại đây ha.*)

Ninh Tuyết Mạch nhếch khóe môi lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chinh đồn phủ hầu gia

Tĩnh Viễn Hầu cả đời vì nước, tuy rằng vì quốc gia lập hạ vô số công lao, nhưng làm quan trong sạch, chân chính thanh liêm, chỉ dựa vào bổng lộc này để *đưỡng gia (hỗ trợ gia đình)*.

Tĩnh Viễn Hầu phủ lúc đầu rất bần hàn (nghèo), sau khi vợ chồng tướng quân chết, những vật đáng giá trong nhà đã bị những người thân thích tranh đoạt không còn gì, sớm đã là một cái thùng rỗng.

Ngày hôm qua chủ nhân thân thể này xảy ra chuyện, lão bộc duy nhất cũng bị người đuổi ra ngoài, lưu lạc nơi đầu đường.

Khi Ninh Tuyết Mạch trở về, trong lúc vô ý đụng phải lão, lại đem lão nhặt về.

Bởi vì trò hề đó, lão bị chà đạp khiến chân bị thương và hiện tại đang què quặt, được đặt nằm trên một chiếc ghế, nhưng vẫn lải nhải trong miệng giống như con quay liên tục chuyển động không ngừng.

Lão vẫn cảm tạ ông trời rằng "trời xanh có mắt", khiến trăm oan của tiểu thư đã được làm sáng tỏ.

Ninh Tuyết Mạch biết, lão bộc này cùng nguyên chủ vẫn luôn sống nương tựa lẫn nhau, cảm tình giống như cha con, lão bộc cũng là người duy nhất đối tốt với nguyên chủ.

Gờ phút này nghe lão đồng dài, năng cũng không thiếu kiên nhẫn, cứ để lão thoải mái nói.

Kết quả của cuộc nói chuyện công phu, thị vệ Quý Văn Hạo hào hứng đưa tới hai ngàn lượng hoàng kim, thời điểm rương được mở ra, ánh vàng rực rỡ vàng óng ánh, *kim nguyên bảo (vàng thời/đình vàng)* sắp xếp chỉnh tề làm đôi mắt lão bộc cũng muốn cứng đờ!

Từ trước tới giờ lão còn chưa từng thấy qua nhiều vàng như thế!

Thị vệ hướng phía Ninh Tuyết Mạch khom người: "Ninh cô nương, đây là vàng Vương gia nhà ta đưa cho ngài, tổng cộng hai ngàn lượng, ngài kiểm nhận một chút."

Ninh Tuyết Mạch đã lệnh cho lão bộc đi pha trà, nghe vậy liền ngừng đầu: "Không phải nói chỉ một ngàn lượng thôi sao?"

Thị vệ ngoa ngổ nói: "Vương gia nhà ta thương hại Ninh cô nương gia cảnh bần hàn, cố ý cho nhiều gấp đôi." Hân mang một bộ mặt như đang thi ân với khách cái, lê mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch.

Sắc mặt của lão bộc biến đổi, *thà chết vinh còn hơn sống nhục**!

**Nguyên văn: 士可杀不可辱 (Sĩ khả sát bất khả nhục): Nghĩa: Người có khí tiết thà chết không chịu nhục. Thà chết vinh hơn sống nhục. (Editor: @Emily_Ton)*

Tiểu thư của lão chính là tiểu thư Tĩnh Viễn Hầu phủ, một thân ngao cốt được sinh ra, thà chết chứ không nhận thức ăn được đưa trong sự khinh thường!

Lão há mồm đang muốn dùng lời lẽ chính nghĩa trách cứ tên thị vệ, lăm lăm đem một ngàn lượng dư thừa mang về.

Không nghĩ tới sau khi Ninh Tuyết Mạch thổi một hơi bọt trà, cười nói:" Tuyết Mạch đa tạ Vương gia nhà người."

Trong khi nói như vậy, tuy tay vẫn vờ một thôi vàng trong lòng bàn tay ước lượng một lát, vút cho lão bộc: "Lão Chung, cái này đưa người mua rượu uống."

Lão bộc chỉ có thể tiếp lấy.

Phản ứng này của nàng khiến tên thị vệ ngẩn ngơ, hân cảm giác như là đang đánh một quyền vào bông, nói không nên lời. Không thể nói lời nào khác, đành lui thủ rồi đi.

Lão Chung nhìn về phía Ninh Tuyết Mạch, thần sắc có chút phức tạp: "Tiểu thư....."

Ninh Tuyết Mạch vẫy vẫy tay: "Lão Chung, ta biết người muốn nói gì, không cần mở miệng, ta sẽ có chừng mực."

Nàng đứng lên vây quanh cái rương đựng đầy hoàng kim dạo qua một vòng, một đôi còn người sáng lấp lánh: "Bốn cô nương đang cần tiền, khó có được có kẻ coi tiền như rác tự động đưa thêm, ta sẽ vui vẻ nhận chúng!"

Lại đi dạo trong đại sảnh hai bước: "Lão Chung, người lớn tuổi, có một số công việc người không thể làm. Người hãy đi dán bó cáo, hãy nói Tĩnh Viễn Hầu phủ chiêu nạp tôi tớ, tay chân lạnh họ, ưu tiên người trung thành họ chủ, lương tháng 3 lượng bạc trắng, chỉ tuyển những người ưu tú nhất....."

Lão Chung hoảng sợ: "Tiểu thư, tiền tiêu hàng tháng của tôi tớ đều là một lượng bạc trắng, giá này có phải là quá cao hay không?"

Ninh Tuyết Mạch nói: "Dùng số tiền lớn mới có thể thu hút được nhiều nhân tài. Người cứ chiếu theo lời ta nói mà làm. Ta muốn chiêu nạp 2 đầu bếp hàng đầu, 4 thị nữ hầu hạ cuộc sống hàng ngày của ta, bốn gã sai vặt quét tước đình viện, 8 gã hộ vệ (canh gác viện) có niệm lực cấp 3. Tiền hàng tháng của đầu bếp là 5 lượng bạc, thị nữ và gã sai vặt 3 lượng bạc, hộ vệ là 10 lượng một tháng....."

Nàng nói ra mỗi một điều kiện đều muốn cao gấp đôi với bảng giá bên ngoài, hết sức mê người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chinh đồn phủ hầu gia (2)

Ánh mắt nàng lấp lánh, nàng muốn làm cho Tĩnh Viễn Hầu phủ một lần nữa toả sáng vì sự uy nghiêm! Khiến cho người trong kinh thành không dám xem thường!

Trên mặt nàng tuy rằng trước sau đều cười tủn tủn, nhưng trên người vẫn có một loại phong độ thượng vị già, khiến người không dám phản bác, mà bị mê hoặc bởi nó.

Lão Chung lần đầu tiên nhìn thấy tiểu thư tràn đầy tự tin như vậy, lão cảm ứng lại cảm xúc của mình, cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào: "Vâng, tiểu thư, lão nô sẽ lập tức đi làm!" Thăng sống lưng rồi đi.

"Uy, các người rốt cuộc đang huyền thuyên nói gì?" Nghiệm Trinh Thủ bị bỏ qua đến bây giờ, rốt cuộc cảm thấy khó chịu.

Ninh Tuyết Mạch đi đến trước lồng sắt, dùng tiếng Anh tra hỏi nó: "Không có gì, phản phó một ít việc. Nghe nói, ở đây có sân viện phía đông cũng không tệ lắm, người có thể sống ở đó."

Nghiệm Trinh Thủ bắt mắt dong đưa lồng sắt: "Vây cũng được, nhưng trước tiên người hãy mở khoá cho ta, đừng khóa tiểu gia lần nữa!"

Ninh Tuyết Mạch lắc đầu: "Trên lồng sắt này có phủ chú, ta mở không ra. Trừ phi người chui ra từ cửa nhỏ kia ra ngoài."

Nghiệm Trinh Thủ đảo đôi mắt: "Lỗ này nhỏ như vậy! Sao ta có thể chui ra!"

Ninh Tuyết Mạch nhún vai: "Ta đây cũng không có biện pháp. Người hãy ngoan ngoãn ở trong lồng sắt đợi đi. Sau này có biện pháp ta sẽ thả người ra."

Cho dù hiện tại nàng có thể cạy lồng sắt này ra, nàng cũng không thể làm.

Rốt cuộc hiện tại thân mình nó là một con thú, còn có bản chất thú tính khát máu và tàn bạo, nếu không phải như vậy, cũng sẽ không có rất nhiều thiếu nữ bị chết dưới móng vuốt của nó.

Nếu thả nó ra, vạn nhất thú tính của nó bỗng nhiên quá độ, nàng sẽ gặp phải phiền toái.

Nghiệm Trinh Thủ bắt mắt: "Vây người làm sao đem ta tới sân viện phía đông?"

Ninh Tuyết Mạch đánh giá đáng người nó một chút, thương lượng với nó: "Nếu không, chính người khiêng cái lồng sắt này đi? Cái đầu người lớn như vậy, lại là thần thú, hẳn là có sức lực này đi?"

Nghiệm Trinh Thủ: "....."

Một người một thú đang đối thoại ở nơi này, bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng la hét ầm ĩ từ tiền viện, tiếp theo là tiếng bước chân vội vàng, đi thẳng đến đại sảnh.

"Ninh nhị đại nương, ngài không thể xông vào a, tiểu thư nhà ta thân thể không tốt, không thể gặp khách --" Giọng nói của Lão Chung có chút hơi thờ hồng học. Hắn rốt cuộc bị thương một chân, đuổi không kịp bước chân nhân gia.

"Nói gì vậy?! Tiến vào sân chất nữ nhà mình sao lại nói là xông vào? Ta đến thăm nhà chất nữ cũng không được sao?!" Nói chuyện công phu, một nữ nhân hơn ba mươi tuổi giống như một trận gió xông tới.

"Tuyệt Mạch, thăm thăm đến thăm người." Nữ nhân ý tứ quơ quơ hai bọc điểm tâm nhỏ mang theo trong tay, một đôi sắc bén lại tham lam dừng trên cái rương kim nguyên bảo đang được mở ra.

Ba bước cũng biến thành hai bước thoát qua: "Nha, đại chất nữ từ nơi nào mà có được nhiều vàng như vậy, hay là vàng giả?" Duỗi tay muốn cầm lấy một thỏi vàng.

"Bang!" Cái rương bỗng nhiên khép lại như tia chớp, thiếu chút nữa đã kẹp lấy nữ nhân kia.

Nữ nhân không cam lòng ngừng đầu, đã thấy Ninh Tuyết Mạch thân nhiên đang ngồi ở trên nắp rương, đang cười như không cười nhìn nàng: "Nhị phu nhân, lại tới tổng tiền?"

Vị Nhị phu nhân này là tức phụ bà con xa của đường thúc nguyên chủ*, Tĩnh Viễn Hầu xuất thân bản hàn, cha mẹ chết sớm, không bao lâu thì lưu lạc đầu đường, nhưng không có người thân nào chịu giúp đỡ hắn.

**Theo mình hiểu là: vợ của người anh em họ của cha nàng.*

Sau khi hắn nổi danh, được phong soái, toàn bộ thân thích đã từng *"tám gậy tre cũng đánh không đến"* tìm tới tận cửa nhà thân, tự cho mình là thân thích của tướng quân, thường thường tới Tĩnh Viễn Hầu phủ đánh gió thu (chiếm tiện nghi, xin xỏ đồ vật).

Tĩnh Viễn Hầu niệm tình đồng tông (có cùng tổ tiên), tha thứ, thậm chí đã giúp đỡ bọn họ trong khả năng cho phép của mình.

Lại không nghĩ rằng bọn họ ngoài mặt cảm ơn, trong xương cốt tất cả lại đều là đồ kỵ tính kế.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\).Net](http://Ebook-Full(cham).Net).

Chương 18: Răn đe thân thích tà ác

Sau khi vợ chồng Tĩnh Viễn Hầu chết, bọn họ chẳng những không niệm ân đức tướng quân, ngược lại bỏ đá xuống giếng, tìm kiếm đủ loại lý do cần quét hết đồ vật có giá trị trong Tĩnh Viễn Hầu phủ đến khi không còn lại gì.....

Nguyên chủ Ninh Tuyết Mạch chỉ là một tiểu hài tử, bị bọn họ khi dễ cũng không có người nào xuất đầu giúp nàng, luôn luôn vừa sợ vừa hận đối với những người này, nhưng cũng không có bất cứ biện pháp gì có thể ngăn cản hành vi tà ác của bọn họ.

Trong số thân thích tới đoạt đồ có vị Nhị phu nhân là bá đạo nhất.

Có một lần Ninh Tuyết Mạch thoát cái ràng ta một chút, đã bị vị thím bà con xa này tức giận đánh cho vài cái tát, khiến gương mặt sưng đỏ trong vài ngày.....

Chưa đầy một năm Tĩnh Viễn Hầu phủ thất sự đã quá nghèo, ngay cả hoa trong hoa viên đều bị bọn họ nhổ gần như không còn gì, từ đó nàng ta mới không thường xuyên đến đây như vậy.

Đã có nửa năm không tới cửa, không nghĩ tới lúc này nàng ta lại tới--

Thời điểm Ninh Tuyết Mạch gặp nạn bị giam trong lồng sắt, thậm chí không nhìn thấy được một sợi tóc của những thân thích đó, một đám hận không thể trốn đến tận chân trời.

Hiện tại đại khái là nghe nói nàng có được một ngân lượng hoàng kim (vàng), cho nên tựa như ruồi bọ ngửi được *xú vị (mùi thối)*, kiểu ngao bay tới——

Rõ ràng là đang đánh chủ ý lên vàng.

Ninh Tuyết Mạch một ngụm nói toạc ra mục đích của nàng ta, làm trên mặt vị Nhị phu nhân nhìn không được, trầm xuống: "Tuyệt Mạch, người vì sao lại nói như vậy đây?! Thăm thăm là nghe nói người bị uy khuất oan uổng, nhanh chóng chạy đến xem người thế nào, có lòng tốt lại bị người nói thành lòng lang dạ thú!"

Ninh Tuyết Mạch cười nhạo báng: "Nhị phu nhân, mỗi lần người có 'ý tốt' đến thăm, tổng có thể nghĩ tới một đồ vật nào đó, người không khách khí dọn đi khỏi nhà. Thậm chí có một lần khiêng nốt một chiếc ghế bành, cũng thật làm khó khi người còm nhom như vậy, cư nhiên không bị ghế bành đè nằm bẹp xuống--"

Chăm chọc thật sự sắc bén như vậy, khuôn mặt gầy lón của Nhị phu nhân nhanh chóng đỏ lên, lông mày dựng đứng: "Nha đầu, đây là thái độ nói chuyện của người đối với trưởng bối?! Người vô pháp vô thiên còn làm phản! Quả nhiên là cha mẹ chết sớm, không có gia giáo! Lão nương lần này cần phải thay cha mẹ người quán giáo người! Để người biết tiến lui!" Cùng với thân hình, nhào về phía Ninh Tuyết Mạch.

Nàng ta có niệm lực cấp 2, trên người có một ít công phu, bình thường mấy tráng hán cũng không phải là đối thủ của nàng.

Hơn nữa nàng ta sinh được một nữ nhi bẩm sinh đã có niệm lực cấp 3, nữ nhi nàng lại bái nhập Phong Vân Môn là môn phái lớn thứ 3 trong thiên hạ làm đệ tử ngoại môn, vậy nên càng không ai bì nổi nàng, ở trong gia tộc cũng cơ hồ càng là được đề caa một bên.

Khi dễ Ninh Tuyết Mạch đó là chuyện thường xuyên. Một lời không hợp liền đuổi tay đánh, thường thường đánh cho Ninh Tuyết Mạch bầm dập mặt mũi, nhưng cũng không ai dám quên nàng ta.

Cho nên lần này Ninh Tuyết Mạch hơi phản bác nàng ta, nàng ta lập tức bạo phát ra bản chất là người đàn bà đàn đá, song chưởng xoay tròn, *giơ tay liền đánh!* Muốn đem nha đầu này dút khoát đánh bại, sau đó đoạt rương hoàng kim chạy lấy người.

Hai ngàn lượng vàng không đến hai trăm cân (đơn vị đo lường thời cổ đại, 16 lượng = 1kg), nặng có thể vác nó!

Nàng nhất thiết phải nhanh chóng xuống tay đoạt hoàng kim chạy lấy người, bằng không chờ một hồi những thân thích khác nghe tiếng gió chạy tới, nàng đừng mong ăn một mình.

Bởi vì ồm loại ý niệm này, hai chương này của nàng vung lên rất mạnh, cơ hồ đã dùng tới toàn bộ sức lực.

Ninh Tuyết Mạch nếu bị nàng đánh trúng, chỉ sợ lập tức sẽ bị đánh bay đi, dù không chết cũng mất nửa mạng!

Nữ nhân này, vì vàng cư nhiên xuống tay tàn nhẫn như vậy!

Lão bộc Chung phát ra tiếng kinh hô, muốn tới cứu, nhưng chân cẳng không còn linh hoạt nữa, căn bản không kịp!

"Bang! Bang!" Tiếng vỗ tay thanh thúy vang dội vang lên, một đạo thân ảnh bay thẳng ra ngoài, *phanh* một tiếng đánh vào bên cạnh cây cột trụ, một tiếng kêu đau đớn vang lên, cơ thể rơi trên mặt đất lăn lộn một vòng.....

Trong lòng lão chung run sợ nhìn lên, không khỏi mở to hai mắt.

Bay đi cư nhiên không phải là tiểu thư nhà lão, mà là vị Nhị phu nhân!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Nàng chính là ngựa tay!

Editor/Dịch: Emily Ton.

Tóc nàng ta rối loạn, trán thấm tím, trên mặt in hai dấu chường, đầu đầu chống mặt bỏ dây từ trên mặt đất, một đôi mắt không tin tràn đầy khiếp sợ: "Người-- nha đầu thú người sử dụng yêu pháp gì?!"

Ninh Tuyết Mạch thông thả ung dung lấy khăn tay bên cạnh xoa xoa tay, sau khi xoa xong thì tùy tay ném trên mặt nàng ta một cái, vui vẻ mỉm cười trả lại cho nàng ta một câu: "Người đoán."

Nhị phu nhân: "....." Mặt nàng ta nóng rát, hàm răng trong miệng cũng bị rơi mất hai cái. Miệng đầy bột máu, nghe một câu này của Ninh Tuyết Mạch, sắc mặt nàng ta lập tức xanh mét. Hung hăng trừng mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch.

Ninh Tuyết Mạch yêu kiều bắt chéo chân ngồi ở trên cái rương vàng, ngoác ngón tay về phía nàng ta: "Muốn lại đến gáo huân chất nữ ta một chút nữa hay không?"

Nàng chính là đang ngựa tay đây!

Tuy rằng khối thân thể nhỏ này của nàng có chút yếu nhược, nhưng tay chân còn tỉnh linh hoạt, thêm vào đó là một thân kỹ năng chiến đấu gần người tuyệt vời của nàng, am hiểu nhất chính là "*tá lực đả lực*"*.

**Tá lực đả lực (借力打力): Mượn lực để đánh trả. (borrowing strength to counter).*

Đừng nói là nhị phu nhân thô tục này, cho dù là một con sư tử lao qua đây, nàng cũng có thể mượn lực quăng nó bay đi!

Nhị phu nhân ăn một lợn như vậy tự nhiên không cam lòng, nàng ta cảm thấy vừa rồi bị quăng bay đi chẳng qua là vừa khéo, lúc ấy nàng ta ăn ăn có cảm giác vương phải thứ gì đó.....

Nhất định là tự mình trượt chân té ngã, nàng tuyệt không thể bị một tiểu nha đầu diệt uy phong như vậy!

Nàng ta lại giống như ác lang lao lại đây--

Thời gian khi uống một chén trà nhỏ qua đi, nhị phu nhân đã trải nghiệm qua rất nhiều loại quặng ngã, sau đó là mặt mũi bầm dập, rốt cuộc khí thể tiêu tan hết, quý rạp trên mặt đất không đứng dậy nổi, lên tiếng khóc lớn: "Ai da, muốn đánh chết người a! Chất nữ muốn đánh thăm thăm đến chết!"

Tiếng nói của nàng ta rất sắc nhọn, giống như sỏi tu, đúng tiêu chuẩn của một người đàn bà đánh đá. Tiếng nói kia trực tiếp truyền ra ngoài phủ--

Ninh Tuyết Mạch lần này là cười thật.

Loại người đàn bà đánh đá này làm nàng nhớ tới Tây Thi đầu hủ dưới ngời bút của Lỗ Tấn, chanh chua, dường như nếu không có chút ích lợi nào, sẽ trông như nàng đã bị thua lỗ. Gây mòng giống như một cây tre, nhưng lượng hô hấp vẫn mạnh kinh người, có thể khiến người kinh ngạc!

Ninh Tuyết Mạch biết, những thân thích của thân thể này đang trên đường tới Tinh Viễn hầu phủ, vị nhị phu nhân này gào như vậy, khẳng định sẽ hấp dẫn bọn họ tiến đến chủ trì công đạo. Sau đó nàng ta sẽ dứt khoát giải quyết! Tránh phiền toái về sau.

Nàng đơn giản ngồi xuống trên rương đầy vàng, giờ tay với lão Chung: "Thượng trà."

Nhị phu nhân cho rằng nàng rốt cuộc đã sợ, tiếng gào khan lớn hơn nữa: "Hiện tại người muốn kính trà nhận lỗi? Không có cửa! Người làm ra hành động độc ác đại nghịch bất đạo, dĩ hạ phạm thượng* như vậy, muốn dùng một ly trà là có thể tổng cổ lão nương?"

Chú thích:

**Dĩ hạ phạm thượng (以下犯上): người dưới mạo phạm người trên. (to go against one's superior from a subordinate position)*

**Đạo nghịch bất đạo (大逆不道): tội ác to lớn. (a monstrous crime) {Dịch: Emily Ton}*

Ninh Tuyết Mạch tiếp nhận trà do lão Chung dâng lên, dùng nắp nhẹ nhàng gạt gạt bột trên bề mặt, tùy ý cười: "Ai muốn cho người uống trà? Người xứng sao? Người có thể gào lớn hơn chút nữa, nếu gào khiến cô nương cao hứng, cô nương sẽ có thưởng cho người."

Nhị phu nhân: "....." Nàng run lên tức giận. Ngồi ở chỗ kia gào cũng không phải, không gào cũng không phải.

Nghĩ nghĩ, vẫn là gào đi!

Nàng ta lại lần nữa khóc thét ra tiếng.

Ninh Tuyết Mạch dường như không nghe thấy, thông thả ung dung uống trà. Ngẫu nhiên còn hỏi thêm một câu: "Người gào lâu có khát không, muốn tới uống một ly trà hay không?"

Nhị phu nhân lúc đầu vẫn mang vẻ mặt đầy trinh liệt, liên tiếp nói không uống.

Sau đó khóc đến nỗi giọng nói trở nên khàn khàn, thời điểm Ninh Tuyết Mạch hỏi lại lần nữa, nàng ta liền thở bần năng tiếp nhận. Lại không ngờ tay Ninh Tuyết Mạch vừa nhấc, một chén trà nóng đã được hất ở trên mặt nàng ta--

Mặt mũi Nhị phu nhân đã bầm dập, một chén trà nóng hất ở trên mặt nàng kia không thua gì cảm giác bị dầu nóng đổ lên, nàng ta *ngao* một tiếng nhảy dựng đứng lên từ trên mặt đất--

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Cùng nhau thu thập

"Sao lại thế này? Quý khốc sói gao?" Ngoài đại sảnh truyền tới một tiếng chất vấn uy nghiêm, có sáu người hùng hổ xông thẳng vào.

Lông mi thật dài của Ninh Tuyết Mạch rung lên.

Rất tốt! Nhị thúc, đại bá, đại nương, ngũ biểu huynh, lục biểu đệ, đại biểu tỷ đều tới--

Tới đặc biệt đây đủ!

Nhị phu nhân mang một mặt đầy là trà hướng về phía nam nhân nhà mình nhào tới: "Đương gia, người đến làm chủ giúp ta, lão nương đã bị tiểu tiện nhân này khi dễ đến chết!"

Vị nhị thúc kia không nghĩ tới lão bà nhà mình sẽ lăm vào cánh chặt vật như vậy, ngấy người ngẩn ngơ: "Sao..... Sao lại thế này?"

Nhị phu nhân vỗ tay dậm chân khóc lớn, đem tình cảnh vừa rồi thêm mắm thêm muối nói một lần.

Đương nhiên, nàng ta không nói rằng chính mình đã lao thẳng tới hướng rương vàng.

Có lẽ cũng lần ngã trên mặt đất, la hét "*ai da ai da*" không dứt, một hồi nói mình bị gãy chân, một hồi lại nói cánh tay bị gãy, xoắn eo, không thể cử động. Một bộ dáng bị trọng thương không tài nào dậy nổi.

Nhị thúc mang một khuôn mặt âm u giống như trời muốn mưa: "Ninh Tuyết Mạch, người vì sao có thể độc ác như thế?! Nhị thẩm người có lòng tốt đến thăm người, người lại xuống tay nặng như vậy với nàng! Trái tim của người ở đâu? Việc này nếu người không đưa ra được lời giải thích, tuyệt đối không thể bỏ qua!"

Những người khác cũng theo đuôi phụ họa: "Không tồi, không tồi! Chúng ta tốt xấu cũng xem như thân nhân người, ngày thường luôn chiều cổ nhiều với người, người cư nhiên lấy oán trả ơn như thế, thật đúng là khiến người đau lòng....."

"Chuyện này tuyệt đối không thể cứ tính như vậy! Người đã thương nhị thẩm người, phạm vào tội đi hạ phạm thượng, người không giải thích được, liền đem người đưa đến quan phủ, để người ném thư khổ sở khi bị giam giữ."

Mọi người mồm năm miệng mười, vừa hù dọa vừa uy hiếp.

Nhưng từng đôi, từng đôi một lại thường xuyên lướt qua cái rương vàng, hận không thể lấy vàng bên trong ra tới.....

Ninh Tuyết Mạch không nói một lời mà chỉ lắng nghe. Chờ bọn hán đều ngậm miệng hết, lúc này mới chớp chớp mắt: "Vậy các người muốn thế nào?"

Nàng nói rất dạn dàng, mọi người cho rằng nàng chỉ là một tiểu hài tử rồi cuộc cũng biết sợ hãi, lại không ngừng cố gắng hù dọa nàng vài câu.

Nhị thúc càng thêm đắc ý, rồi cuộc giống như sự từ bỏ miệng nói ra mục đích của chính mình: "Người đánh nhị thẩm người thành ra như vậy, có thể nói là tội không thể tha thứ, nhưng niệm tình người chỉ là một hài tử, chúng ta làm trưởng bối cũng không so đo nhiều cùng người. Tuy nhiên, thương tích của nhị thẩm người là cần phải trị liệu thật tốt, nàng hiện tại không thể động dậy cũng cần có người hầu hạ, cũng cần phải có tiền..... người hãy bồi thường một ngàn lượng vàng cho nhị thẩm người đi."

Ninh Tuyết Mạch vẫn không nói gì, những người khác cũng đều buông bỏ.

Theo những đồn đãi bên ngoài, Ninh Tuyết Mạch có được một ngàn lượng vàng, nếu đều bồi thường cho lão Nhị gia, vậy bọn họ còn lại cái gì?

"Lão Nhị người đây không đáng rồi, để muội chỉ bị thương một chút ngoài da, dùng một ít được là có thể tốt lên, nơi nào dùng đến một ngàn lượng vàng? Người đây cũng hơi quá khoa trương!" Đại nương gây khó dễ.

"Đúng rồi, để ta nói, nhiều nhất bồi thường trăm lượng vàng là đủ, cộng với việc mất thời gian, để Tuyết Mạch bồi thường cho người hai trăm lượng vàng đi." Đại bá mở miệng.

"Thật là lòng người không đủ như rắn nuốt voi, nhị thúc, người xác thật giống như sư tử từ bỏ miệng." Ngũ biểu huynh lời lẽ chính nghĩa.

"....."

Nhị thẩm vỗ đùi lo lắng nói: "Các người làm sử giả chính nghĩa cái gì? Bị thương cũng không phải là các người! Đừng cho rằng ta không biết chủ ý của các người là gì. Bất quá cũng là muốn chia một phần vàng này!"

"Chất nữ Tuyết Mạc còn nhỏ tuổi, ngàn lượng vàng nằm trong tay nàng sẽ không an toàn, chúng ta bất quá chỉ là thay nàng bảo quản. Hơn nữa, đây là tiền của may mắn có được, theo lý nên phân cho thân thích khác trong gia tộc....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Da mặt đâu?

Lưu ý: Những câu từ trong ngoặc [...] là những câu từ của bản gốc. Edit & Dịch: Emily Ton.

"....."

Những người này ở đây mặt đỏ tía tai là vì tranh quyền sở hữu *hoàng kim* (vàng).

Ninh Tuyết Mạch mặt lạnh nhìn xem bọn họ đánh nhau như chó, khỏe mỗi trước sau đều hàm chứa một nụ cười.

Đám người kia tranh cãi nửa ngày, mỗi người đều cãi đến nổi miệng khô lưỡi khô, nhưng ai cũng không nhường ai, càng cãi càng lớn tiếng, tiếng cãi nhau càng cao.

["Shut up!"] ("*câm miệng*!"). Nghiêm Trình Thủ ở bên cạnh vẫn luôn xem đến rồi cuộc không nhẫn nại được, rống to một tiếng.

Nãi nãi, cãi nhau toàn dùng Hán ngữ, nhà đầu kia cũng không phiên dịch cho nó, nó nghe vào lỗ tai giống như vịt nghe sấm, không hiểu chút gì. Ngược lại, đau hết cả đầu.

Tiếng gầm của nó giống như tiếng sét đánh vào trong đại sảnh, chấn động khiến mọi người run rẩy, không thể không ngậm miệng lại.

Nghiêm Trình Thủ dù sao cũng là thần thú, một khi tức giận, khí thế tuyệt đối kinh người.

Nó đập phía trước người nó vào lồng sắt, gây ra những tiếng rung động âm ỉ, liên tiếp hướng về phía nhóm người này rống lên mấy cái, rống cho lỗ tai mọi người phát nổ, trước mắt biến thành màu đen. Bọn họ hoàn toàn bị khí thế của nó làm cho sợ hãi, dọa cho hồn vía bay tạt lên mây.

Ninh Tuyết Mạch giải tỏa tai, đi đến lồng sắt trước mặt, vỗ vỗ móng vuốt của nó, dùng tiếng Trung an ủi: "Người nói người ghét nhất có người âm ỉ? Muốn ta đem người đó đến để người xé nát ăn luôn?"

Nghiêm Trình Thủ không hiểu nàng nói gì, nhưng nghe giọng nàng nói rất ôn hòa, còn tưởng rằng nàng đang an ủi hắn, liền uy nghiêm đem đầu gật gật.

Gật đầu này của nó, thiếu chút nữa dọa mấy người kia suýt rớt nước tiểu, sõi nói rụt rụt thân mình lại.

Ninh Tuyết Mạch thở dài: "Ta đây sẽ mở lồng sắt ra cho người chơi đi? Ta biết làm thế nào để giải phủ chú phía trên....." Nàng làm bộ muốn nắm tay niệm niệm thần chú.

Đám người kia luống cuống, sõi nói ngăn cản: "Chất nữ Tuyết Mạch, lồng sắt này không thể mở ra!"

"Không thể để nó đá thương người--"

"Được, được, chúng ta không cãi nhau, tôi, tôi, chúng ta hãy cẩn thận thương lượng vấn đề phân chia vàng này." Giọng nói của đại bá nhỏ lại.

Mấy cái đầu lại chạm lại với nhau, cố gắng thương lượng một cách bình tĩnh cho đến khi đưa ra được kết quả khiến tất cả mọi người đều vừa lòng.

Trải qua một phen có kè mặc cả kịch liệt, đến cuối cùng đạt được một phương án, đem số vàng này chia thành năm phần, bởi vì nhị thẩm bị thương nên được nhận thêm một phần, phần của những người khác đều như nhau.....

Chờ bọn hán thời điểm đưa ra được phương án phân chia vàng, đã là sau hai canh giờ (4h).

Trong lúc đó, Ninh Tuyết Mạch đã uống hai ấm nước trà, nuốt ba đĩa điểm tâm, thấy bọn họ trực tiếp chạy về phía cái rương vàng. Lúc này mới chậm rãi mở miệng: "Chư vị nháo đủ chưa? Nháo đủ rồi thì có thể *lăn* (biến)."

Mọi người: "....."

Mặt đại bá trầm xuống: "Tuyết Mạch, người đang nói gì vậy?! Ở đây đều là trưởng bối của người....."

Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng vuốt tóc, cười nhạo báng: "Trường bối? Chỉ bằng các người? Không một ai nhớ tới ân đức Hầu gia khi còn sống, liều mạng khi dễ thiếu nữ yếu đuối duy nhất của hắn, tranh đoạt đồ vật trong Tĩnh Viễn Hầu phủ, đây là hành vi của trưởng bối? Đừng bôi đen cái từ "trưởng bối" này!"

Những từ ngữ đó khiến cho mọi người đều đỏ mặt, nhị thúc đứng lý hợp tình: "Người đã thương nhị thẩm người chính là sự thật! Người đó sao cũng phải bồi thường!"

Ninh Tuyết Mạch cười lạnh: "Đây là Tinh Viễn Hầu phủ! Là nàng không được mời đến, một kẻ bình dân xông vào Tinh Viễn Hầu phủ, khi dễ ầu nữ Hầu phủ, cướp đoạt vàng do Lục vương gia ban tặng, đây là tội ác gì?! Nàng không bị đánh chết đã là may mắn, còn có lòng tham muốn đòi bồi thường? *Da mặt dẫu**?!"

**Da mặt dẫu (脸皮呢): ý nói đồ không biết xấu hổ.*

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng trầm xuống, sát khí tràn đầy quanh thân nặng như ần như hiện, khí thế hoàn toàn thay đổi.

Loại uy áp này khiến cho trong lòng mọi người cảm thấy ớn lạnh, mỗi người đều như nghẹn thở, nhất thời nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thái tử điện hạ (1)

Đại bá cổ gằng gầy giữa nói với câu: "Tuyết Mạch, người không đứng rồi. Thậm chí nếu người không bồi thường cho nhị thẩm người, người cũng không thể tiêu hết một ngàn lượng vàng. Theo lý, nên giúp đỡ người trong tộc một chút, lúc này mới tốt. Người đều biết, mỗi nhà đều gặp vấn đề khó khăn, chúng ta cũng đang cần tiền....."

Ninh Tuyết Mạch cười, tươi cười tràn đầy châm chọc, nàng tùy tay mở rương vàng ra, từ bên trong rương cầm lấy một thỏi vàng và ước lượng trong tay: "Các người thiếu tiền, bé gái mồ côi là ta đây nên đưa vàng cho các người mà không có ràng buộc? Đây là ngay biện gì?! Vàng này là của ta, cho dù ta dùng chúng để nuôi chó, cũng không tới phiên các người tới nói chuyện!"

Tùy tay ném một cái, ném vào lồng sắt Nghiệm Trinh Thủ.

Nghiệm Trinh Thủ nhìn nhìn thỏi vàng lẫn loạn dưới lòng bàn chân, một đôi mắt to hiện lên dấu chấm hỏi.

Nó đương nhiên là biết vàng, nhưng nó không rõ dụng ý của Ninh Tuyết Mạch.

Nó dùng những móng vuốt xoay xoay, cứ như vậy giữ thỏi vàng trong lòng bàn chân.

Mọi người: "!!!"

Ninh Tuyết Mạch giống như thiên nữ tán hoa, ném từng thỏi vàng vào trong lồng sắt. Chờ đến khi mọi người phản ứng lại, một rương vàng đã bị nàng ném vào lồng sắt một nửa!

Những người biết võ công đều nhào tới: "Dừng tay! Dừng tay!"

"Người đang làm gì vậy?!"

Vô số đôi tay đuổi lại đây, muốn cướp vàng trong rương--

Ánh sáng lạnh koe lên trong đôi mắt của Ninh Tuyết Mạch, một chân bay lên, *bang* một tiếng lăm lăm nắp rương khép lại, kẹp vô số ngón tay vào trong--

Ở giữa tiếng kêu gào thể thảm của mọi người, thân hình Ninh Tuyết Mạch quay tròn vừa chuyển, mọi người co rờ còn chưa nhìn thấy rõ động tác của nàng, đã thấy rương vàng bị nàng tùy tay nhấc lên, vừa chuyển một vòng, thoát thân ra khỏi vòng vây của mọi người--

Thời điểm khi mọi người phản ứng lại, toàn bộ rương vàng đã rơi vào bên trong lồng sắt.

Lồng sắt cao lớn, cửa vào lại rất nhỏ, chỉ cho phép một người ra vào, rương vàng đặt ngay tại cửa vào, vàng bên trong lấp lánh rực rỡ.

Ninh Tuyết Mạch nói huyền huyền với câu cùng Nghiệm Trinh Thủ, sau đó xoay người lại: "Nếu chư vị thật sự muốn lấy vàng, hãy tự mình tiến vào lồng sắt lấy đi. Lấy được bao nhiêu sẽ đưa chư vị bấy nhiêu."

Mọi người nhìn xem thủ dũ uy phong lẫm lẫm bên trong lồng sắt, Nghiệm Trinh Thủ hung thần đầy mặt, người nào dám xuống tay?

Nhưng mắt nhìn thấy vàng ở ngay trước mắt, cứ buông tay như vậy lại không cam lòng. Nhất thời ngốc lảng đứng đó.

Ninh Tuyết Mạch ôm cánh tay, lạnh lùng mở miệng: "Ta đếm tới mười, nếu các người không dám đi vào để lấy, hãy ngoan ngoãn lẩn ra khỏi Tinh Viễn Hầu phủ cho ta! Một!"

Trong đại sảnh vang lên tiếng thanh thủy đếm đếm của nàng, từng tiếng rõ ràng vang vọng.

Mọi người nhất thời hoang mang lo sợ, đại bá tương đối âm trầm, hần là liếc mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch một cái và bắt đầu lĩnh động!

Nếu hần có thể chế phục được nha đầu này, khiến nàng tự mình tiến vào lồng sắt đi lấy chẳng phải là biện pháp tốt nhất hay sao?

Hần bất động thanh sắc bước gần về phía Ninh Tuyết Mạch, đang muốn bắt ngờ gây khó dễ.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân rất có trật tự. Ngay sau đó, lối vào của chính tới sầm lại, tám thiếu niên dừng cầm bước vào. Bước chân mỗi người đều uyển chuyển nhẹ nhàng, hành động nhanh chóng, trong chớp mắt, đã đến trước mặt Ninh Tuyết Mạch, cùng nhau khom người: "Thiếu chủ nhân*!"

**Thiếu chủ nhân (少主人): có chủ tử; ngụ ý nói đến chủ nhân còn trẻ tuổi.*

Đám người Nhị thẩm ngây người ngẩn ngơ, nhưng ngay sau đó lão Chung đã bước nhanh tiến vào, khom người về phía Ninh Tuyết Mạch bẩm báo: "Thiếu chủ nhân, bọn họ là hộ vệ do lão nô đưa tới, niệm lực mỗi người đều từ cấp 2 trở lên, là võ sĩ chân chính. Bọn họ cam nguyện hầu ở bên người Thiếu chủ nhân, bảo hộ Thiếu chủ nhân."

Hoá ra thời điểm những người đó vào mới âm ỉ, lão Chung đã được Ninh Tuyết Mạch bày mưu tính kế, lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài nhận người.

Có trọng thưởng tất có người dâng cam, Tinh Viễn Hầu phủ đưa ra báng giá cao, bố cáo chiêu người một khi dấn xuống, người có tài năng lập tức tiến đến nhận lời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thái tử điện hạ (2)

Lão Chung tuy rằng tuổi già, nhưng bản lĩnh nhận thức người cực cao, hần chọn lựa kỹ càng tám hộ vệ, mang theo trở về trước.....

Tám người đều là long tinh hổ mãnh*, vừa đứng ở nơi đó, hết sức có khí thế!

**Long tinh hổ mãnh (龙精虎猛): mạnh mẽ như một con rồng và hung dữ như mãnh hổ (vigorous as a dragon and fierce as a tiger; be full of vim and vigour) (Dịch: Emily Ton)*

Bọn họ đã khiếm đám người nhị thẩm không tự chủ được co rụt cổ lại--

Lúc này Ninh Tuyết Mạch đã đếm tới 3, nàng để lão Chung đếm số tiếp theo, mở miệng nói điều kiện với tám gã hộ vệ.

Nàng chỉ đơn giản nói hai điểm, một là tiền tiêu hàng tháng, mỗi người đều là 10 lượng, nếu làm tốt, nàng sẽ có ban thưởng khác.

Thứ hai chính là nghĩa vụ của bọn họ. Từ đây, nếu không có sự đồng ý của nàng, bọn họ không được cho phép bắt cứ một người nào bước vào Tinh Viễn Hầu phủ. Đối với kẻ tự ý xông vào, liền khấu trừ 2 lượng bạc khỏi tiền tiêu của bọn họ.....

Nàng thường phạt phân mình, tám người đều đồng thanh đáp ứng.

Ám thanh của 8 người vang dội, rung động mái nhà, khiến cho đám người nhị thẩm càng thêm run! Ánh mắt rất phức tạp nhìn về phía Ninh Tuyết Mạch.

Làm thế nào bọn họ có thể nghĩ tới, Ninh Tuyết Mạch đã từng mềm yếu, mặc cho bọn hắn xô đẩy, sau một hồi đại biến sẽ biến thành cường thế như thế! Quả thực giống như đã thay đổi thành một người hoàn toàn khác!

Về sau bọn họ muốn đến Tinh Viễn Hầu phủ kiểm chút lợi ích, chỉ sợ là không còn có cửa.....

Nhưng cứ tê nhạt rồi đi như vậy, bọn họ lại không cam lòng.

Lão chung đã đếm tới 6, Ninh Tuyết Mạch từ từ cười nhìn mọi người xung quanh một chút: “Như thế nào? Không ai dám lấy sao? Ta đã cho các ngươi cơ hội, nhưng các ngươi không cần--”

Giọng nói thanh thúy của nàng quanh quẩn ở trong đại sảnh, những người đó đều ngừng hô hấp. Không khí rất khẩn trương.

.....Edit & Dịch: Emily Ton...

Ai cũng không chú ý tới, phía trên nóc nhà đại sảnh, có một hắc y nhân đang lắng nghe các cuộc đối thoại của bọn họ, cũng không biết đã lên nhìn trong bao lâu.

Một vài miếng ngồi trước mặt cho thấy một màn mình bạch, khiến hắn có thể thu hết tình huống bên trong đại sảnh vào trong đáy mắt.

Hắn là ảnh vệ bên người Lục vương gia Quý Vãn Hạo, công phu tuyệt đỉnh, phụng mệnh tiến đến thám thính thật hư về vị tiểu thư Hầu gia này.

Quý Vãn Hạo đã bị làm nhục trước công chúng như vậy, rốt cuộc là không cam lòng. Hắn biết những thân thích của Ninh Tuyết Mạch đều không phải là đèn cạn dầu, cố ý giống trống khua chiêng mà đưa văng cho Ninh Tuyết Mạch, thật ra cũng là một loại kế mượn đao giết người. Cho nên phải ảnh vệ bên người tới xem kết quả.....

Ảnh vệ lúc đầu xem không chút để ý, nhưng nhìn một hồi biểu tình liền trở nên chuyên chú.

Mỗi một hành động của nữ hài kia ở trong phòng đều nằm ngoài dự kiến của hắn. Nàng chẳng những thông thạo thú ngừ, còn có một cách đấu công phu mà trước nay hắn chưa từng thấy qua. Người cũng vô cùng thông minh cơ trí, thủ đoạn hành sự so với người trưởng thành còn muốn đánh đá chưa ngoa hơn!

Nói nữ hài này là phế vật, quả thực là đối mắt đã bị mù!

Lục vương gia nếu thật sự đã tổn thương nàng, thật đúng là một tổn thất xưa nay chưa từng có.....

Ảnh mắt hắn sáng lên, không thể thoát nổi sự hấp dẫn của Ninh Tuyết Mạch, toàn bộ tinh lực hoàn toàn đặt ở trên người nàng, nhìn xem nhấp nháy. Đầu vai bỗng nhiên bị người gõ một cái, một giọng nói kéo đến từ phía sau người: “Nhìn tốt sao?”

Ảnh vệ nuốt nửa ngụm nước bọt! Hắn vội vàng quay đầu nhìn lại.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, những mái ngói dường như bị bao phủ trong làn sương băng giá. Phía sau hắn, một nam tử trẻ tuổi mặc một chiếc áo choàng trắng ánh trăng đang đứng yên nơi đó.

Tóc đen như nhuộm mực, tóc mai như đào xén, mắt long lanh như nước mùa thu, môi như hoa mẫu đơn màu hồng, đứng yên ở dưới ánh trăng, mỹ ngọc bên hông phát ra ánh sáng màu xanh, trên ngón cái mang một nhẫn ngọc ban chỉ rất lớn, lòng bàn tay cầm một ống tiêu bạch ngọc, đuôi lông mày ở đáy mắt làm nổi bật vẻ phong lưu. Nhìn như nhẹ nhàng tinh tế, trong xương cốt lại ẩn chứa một loại hơi thở tôn quý cao cao tại thượng.

Toàn thân ảnh vệ cơ hồ đều đang run rẩy: “Thái Tử điện hạ!”

Quý Vãn Hoàng (季云凰), Thái tử Trường Không Quốc, cũng là một truyền kỳ.

Có 2 loại tu luyện công phu trên đại lục Thiên Tử (天賜大陸).

Một loại là tu võ bình thường, người có tư chất niệm lực cấp 1, cấp 2 thường sẽ tu luyện loại này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Thái tử làm chứng (1)

Một loại là tu võ bình thường, người có tư chất niệm lực cấp 1, cấp 2 thường sẽ tu luyện loại này. Tối đa, có thể tu luyện thành cao thủ võ lâm. Sau đó bọn họ có thể làm việc như một võ sĩ, bảo tiêu hoặc là thị vệ. Trên đại lục Thiên Tử, bọn họ chiếm đại đa số người.

Còn có một loại là tu thuật, người tu luyện phải có tư chất niệm lực phải từ cấp 3 trở lên.

Những tu luyện gia loại này có tiềm năng phát triển lớn nhất và hệ thống phân loại cũng phức tạp nhất.

Chia thành ba loại Thiên, Địa, Nhân*. Mỗi một loại được phân thành 10 cấp. Phần lớn những người có thể tu luyện tu thuật, đều mất ăn mất ngủ tu luyện cả đời. Người tu luyện cao nhất là đến cấp 10 thì rốt cuộc dừng bước, không thể đột phá thêm nữa.

Rất ít người, có thể đột phá "Nhân" Giai và tiến vào "Địa" Giai, trở thành thiên tài trong thiên tài. Số lượng những người này cực nhỏ, hơn nửa mỗi người đều là một thế hệ tổng sư. Mỗi một hành động của bọn họ đều quyết định sự hưng thịnh hay suy tàn của một môn phái.

Đối với "Thiên" Giai, lại là cánh giới trong truyền thuyết, đồn đãi nói rằng vị Đế Tôn kia cũng đã tu luyện tới.

Nhưng hiện tại, chưa từng có sinh vật nào tồn tại trên đại lục Thiên Tử nhìn thấy hắn ra tay.

Hoặc là người từng gặp qua hắn ra tay, sớm đã biến mất trên đại lục này.

Tư chất niệm lực được chia thành 10 cấp, tư chất càng cao, thuật pháp tu luyện cũng càng cao, cũng càng làm ít công to.

Trên đại lục Thiên Tử, đa số người đều có tư chất niệm lực cấp 1, cấp 2. Một tỷ lệ nhỏ có tư chất niệm lực 3, cấp 4. Những người đạt đến cấp 5 chính là những thiên tài cực kỳ khan hiếm, là đối tượng được các phái tranh đoạt.

Mà vị thái tử Quý Vãn Hoàng, tư chất niệm lực của hắn đạt tới cấp 6!

Lúc tuổi còn nhỏ đã tu luyện đạt tới Địa Giai cấp 3, trở thành kiêu ngạo của Trường Không Quốc.

Không lâu sau khi tư chất hắn được trắc nghiệm ra, lão hoàng đế đã chiếu cáo thiên hạ lập hắn làm Thái tử. Tuổi còn nhỏ đã được thụ tịch môn phái lớn và thần bí nhất thiên hạ Nhật Nguyệt Môn (日月门) thu nhận làm đại đệ tử bốn môn, trở thành đồ tôn Đế Tôn dòng chính, được độc lòng bồi dưỡng.

Tuy rằng hắn là Thái tử, nhưng không thường xuyên ở trong cung, phần lớn thời gian là tu luyện trong Nhật Nguyệt Môn. Nhưng mái khoé thông thiên, trong Trường Không quốc phát sinh sự tình lớn lớn bé bé đều không thoát khỏi tai mắt hắn --

Thông minh, quả cảm, quyết đoán, tâm cơ, mỗi khía cạnh hắn đều đứng đầu. Huynh đệ của hắn rất đông, người có tài năng không ít, nhưng không một người dám mơ ước vị trí Thái tử của hắn. Vị trí Thái tử của hắn còn bền chắc hơn so với sắt đúc!

Ảnh vệ như thế nào cũng không nghĩ tới, vị Thái tử truyền kỳ cao ngạo* cư nhiên sẽ xuất hiện ở chỗ này.

**Mục vô hạ trần (Nguyên văn: 目无下尘): nhìn xuống quần chúng; tự cao tự đại; ngạo mạn... (look down on the masses; conceited and arrogant)*

Hắn theo bản năng quý xuống bái lạy đối với vị quốc quân tương lai này.

Quý Vãn Hoàng vừa nhắc ống tiêu, đầu gối của ảnh vệ đã bị một dòng khí không thể nhìn thấy nâng lên, khiến hắn không thể quý xuống.

"Đã buông tay, hà tất phải lưu luyến. Nói cho Lục đệ ta, để hắn đừng ném mất thế thống hoàng gia." Quý Vãn Hoàng nhàn nhạt nói, nhưng chân thật đáng tin.

"Vâng." Ảnh vệ vội vàng đáp ứng một tiếng, khom người phi thân rời đi.

Hai người bọn hắn đều dùng thuật truyền âm để nói, người ngoài căn bản không thể nghe được. Cho nên cũng không kinh động người trong đại sảnh.

Quý Vãn Hoàng dùng ống tiêu chỉ vào trên mái ngói, khôi phục lại màu sắc bình thường của những viên ngói. Trong nháy mắt, các viên ngói chuyển hóa thành một mặt gương, tình cảnh trong đại sảnh chiếu vào trong mắt hắn.

"A --" một tiếng kêu thâm thiết tê tâm liệt phế, cơ hồ phá cả mái ngói xông thẳng lên tận trời cao.

Nhị thấm máu chảy đầm đìa lên trên mặt đất, co giật giống như cá lên bờ, đối mặt với đau nhức.

Hoá ra nàng rồi cuộc không cam lòng ra về tay không như vậy, lại nhìn thấy rương vàng đặt ngay ở cửa lồng sắt, ánh vàng rực rỡ như cái móc câu lấy tâm hồn nàng. Lợi dụng khoảnh khắc khi Nghiệm Trình Thủ rời đi, nàng tiến lên một bước, giống như tia chớp đuổi tay ra bắt lấy vàng!

Nàng cảm thấy tốc độ của nàng rất nhanh, nhưng lại không nghĩ rằng tốc độ của Nghiệm Trình Thủ còn nhanh hơn so với nàng! Trước mắt nàng, giống như những bông hoa đang nở, cánh tay hoàn hảo đã bị Nghiệm Trình Thủ xé ra khiến cho máu chảy đầm đìa!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thái tử làm chứng (2)

Bởi vì phu quân nàng vừa nhìn thấy tình cảnh không ổn, vội vàng nhào lên ôm nàng lần đi một cách nhanh nhất có thể, lúc này mới khiến cả người nàng không bị kéo vào trong lồng sắt, bảo vệ được một cái mạng.....

Một màn này quá thảm thiết, cơ hồ khiến tất cả mọi người đều kinh sợ. Ngay cả tám gã hộ vệ vừa mới tới cũng kinh sợ toát ra một thân mồ hôi lạnh!

Vì những người này vừa mới được tuyển, nên bọn họ cũng chưa có cảm giác lo lắng đối với Ninh Tuyết Mạch. Bên trong, cũng khó tránh khỏi có một hai kẻ có chủ ý muốn tranh đoạt vàng này. Nhưng sau khi nhìn thấy một màn kia, trong lòng lo sợ, xua tan toàn bộ ý niệm xấu xa.....

Thần sắc trên mặt Quý Văn Hoàng cũng khẽ nhúc nhích, tiểu cô nương này rất có tâm cơ, dùng kế sách chiến thuật *giết gà dọa khỉ** rất khéo léo tài tình!

**Sát kê hời hửu (杀鸡骇猴): giết gà dọa khỉ (killing the chicken to frighten the monkeys) (Edit & Dịch: Emily Ton)*

Hắn bất quá là quá nhảm chán nên tới thăm dò xem sao, không nghĩ tới sẽ nhìn thấy một màn thú vị như vậy, thực sự là một chuyện đi giá trị. Tiểu cô nương này đã cho hắn nhìn xem một trò hay.

Điều khiến hắn không nghĩ tới chính là, còn có trò hay càng xuất sắc hơn ở phía sau.

Khi Nhị thúc kinh hồn chưa định đứng dậy, đang muốn trút giận lên Ninh Tuyết Mạch, Ninh Tuyết Mạch đã ôm lấy cánh tay, hỏi một câu: "Có muốn gắn cánh tay này của nàng trở lại hay không?"

Mọi người ngẩn ngơ, cánh tay đã rơi ra còn có thể gắn trở lại? Vui đùa gì vậy?! Đại phu tốt nhất trên đời này cũng không thể làm được điều này!

Nhị thúc há mồm tức giận mắng: "Ninh Tuyết Mạch, ngươi đến bây giờ còn muốn tiêu khiển chúng ta?! Ai có bản lĩnh có thể phục hồi cánh tay đã bị mất?!"

Ninh Tuyết Mạch chỉ một ngón tay nhỏ về phía mình, dứt khoát lưu loát mà nói một từ: "Ta!"

Mọi người nhìn nàng với sự kinh ngạc đầy nghi ngờ, bộ dáng giống như đang xem một con tiểu yêu quái.

Ninh Tuyết Mạch liếc mắt nhìn Nhị thúc đang lộn loạn đầy đất, khước môi nhẹ nhàng nói một câu: "Ta có thể nối tay nàng lại trong vòng một canh giờ (2h). Đương nhiên, các ngươi có thể không tin, trực tiếp nâng nàng rời đi. Đỡ đỡ bản nhà ta."

Nhị thấm vốn đang tuyệt vọng sau khi bị mất một cánh tay, nghe được một tiếng này của nàng, mặc dù trong lòng có chút không tin, nhưng chung quy vẫn là một đường hy vọng, nàng sao chịu buông tha?

Một loạt âm thanh liên tiếp: "Ta tin! Ta tin! Ngươi nhanh chóng tiến hành --"

Ninh Tuyết Mạch nói: "Thật ra ta có thể cứu ngươi rất dễ dàng, chỉ cần ngươi đáp ứng một điều kiện của ta."

"Điều kiện gì?"

"Trả lại tất cả những thứ mà ngươi đã lấy đi từ Tĩnh Viễn Hầu phủ trong những năm qua! Một thứ cũng không thể thiếu!" Ninh Tuyết Mạch nói ra điều kiện của mình.

Nhị thúc ngẩn ngơ, những đồ vật mà bọn họ đã lấy đi từ Tĩnh Viễn Hầu phủ trong mấy năm nay có giá trị phải đến hai ngàn lượng *hoàng kim (vàng)*. Thậm chí nếu giết hắn đi còn dễ chịu hơn là nhả hết những thứ đó ra!

Nhị thúc còn đang muốn thảo luận thêm về điều kiện, Ninh Tuyết Mạch đã trực tiếp chặn hắn lại: "Ta chỉ cho ngươi thời gian nửa chén trà nhỏ để suy xét, nếu quá thời gian này, cho dù ngươi đem tất cả gia sản tặng hết cho ta, ta cũng không thể giúp được gì!"

Nhị thúc và Nhị thấm đều bần xìn giống nhau, đều là loại nếu như không chiếm được tiện nghi thì sẽ khiến bọn họ đau buồn. Trải qua một phen đấu tranh tư tưởng kịch liệt, Nhị thúc cư nhiên lựa chọn từ bỏ cứu trị: "Trên đời này nào có cánh tay đã rơi ra rồi còn có thể gắn lại được, nhất định là nha đầu ngươi lại đang phá rối, ta không tin! Ngươi từ, chúng ta đi--"

"Nếu ta không thể nối lại tay cho nàng, chẳng những cho không các ngươi những đồ vật lúc trước, hai ngàn lượng vàng này cũng tặng cho các ngươi!" Ninh Tuyết Mạch mở miệng.

Điều kiện này thật sự mê người, nhưng Nhị thúc vẫn có chút hoài nghi: "Nha đầu ngươi lại đang cố lừa ta, đến lúc đó nếu không nối được cánh tay, ngươi cũng không cho vàng thì phải làm sao?"

"Bổn cung có thể làm nhân chứng." Trên nóc nhà bỗng nhiên truyền đến một giọng nói vang vọng rõ ràng. Sau đó, theo giọng nói, một người nam tử hiện thân.

Người này đứng về phía ngược hướng với ánh sáng, ánh nền nhẹ nhàng phác họa ra thân ảnh hắn, cao lớn, đỉnh bạt, tuấn mỹ. Đôi mắt của mọi người sáng lên! Phảng phất như những ánh sáng của ngọn đèn dầu cũng không khỏi lợi hại bằng hắn.

Càng khó nhìn đến là khí thế của hắn, nhân nhạt như gió, nhưng lại khiến tim người run rẩy, không dám nhìn thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thái tử làm chứng (3)

Đại bộ phận người trong đại sảnh đều là binh dân áo vải, làm sao có cơ hội nhìn thấy Thái tử tồn tại giống như thiên thần như vậy? Nhất thời sững sốt.

Trên mặt lão chung đầy vẻ khiếp sợ không tin, vội vội quý xuống lạy: "Cung nghênh Thái Tử điện hạ!"

Giống như sấm sét! Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt! Ngay cả Ninh Tuyết Mạch cũng hơi trở mắt lên.

Thái tử?!

Phù phù! Phù phù, mọi người trong đại sảnh kinh sợ quý đầy đất: "Tham kiến Thái Tử điện hạ!"

Ninh Tuyết Mạch: "....."

Nàng tất nhiên là biết vị Thái tử này, chỉ là không rõ vị Thái tử vô cùng cao quý này vì sao lại chạy đến một góc trên nóc nhà của nàng --

Nghĩ đến, *hắn rồi cuộc đã nghe được bao lâu?*

Đương nhiên, lời này nàng không thể hỏi, đối phương rồi cuộc có quyền thế thông thiên, nàng chỉ là cánh tay nhỏ vẫn không thể thất chặt đứt.....

Có vị Thái tử tôn quý đứng ra làm chứng, Nhị thúc đâu còn dám nói gì khác?

Chi đáng phải cùng Ninh Tuyết Mạch lập ra một văn bản. Khi Nhị thúc lấy đi những gia sản kia, tuy rằng đều là ngẫu nhiên mà lấy, nhưng đều bị lão Chung nhớ kỹ từng cái, hiện tại đổi thành bạc. Tổng cộng là năm ngàn lượng bạc trắng.

Không có người nào dám giờ thủ đoạn trước mặt Thái tử, cho dù trong lòng Nhị thúc đã từng nghĩ đến quyệt nợ, hiện tại cũng không dám.....

Trong thâm tâm chỉ trong mong Ninh Tuyết Mạch có thể thua.....

Đôi mắt của Thái Tử điện hạ Quý Vân Hoàng sáng lên khi dừng lại trên người Ninh Tuyết Mạch: "Tuyết Mạch cô nương, có bốn cung làm chứng, người có thể động thủ cứu người."

Đại lục này khá hỗn loạn, chỉ có sức mạnh mới được tôn trọng, mỗi ngày đánh tới đánh lui. Người bị thương nhiều không đếm xuể. Cho nên cũng tạo nên địa vị của *y gia* (*người thuộc ngành y; bác sỹ*) rất cao.

Nhưng trên đời này, *y gia* học y tuy rằng không ít, nhưng có thể đạt tới trình độ của *y học cổ truyền Trung Quốc* lại thiếu đáng thương. Bọn họ thật sự rất hiếm, phần lớn đều bị các đại môn phái mời chào cướp đi. Ngay cả *y sư* tốt ở trong hoàng cung cũng cực kỳ khan hiếm. Được đối xử giống như quốc sư trong cung.

Vì liên quan đến thân phận của mình, Quý Vân Hoàng quen biết khá nhiều *y gia*, rất nhiều người trong số họ đều đứng đầu trong lĩnh vực của mình. Nhưng cho dù là *y gia* đứng đầu cũng không ai có thể nói lại chân tay đã bị tách rời.

Vì thế, khi Ninh Tuyết Mạch nói ra những lời này, Quý Vân Hoàng cũng cả kinh, hẳn e sợ Nhị thúc kia sẽ đau lòng vì bạc mà không tiếp nhận điều kiện của Ninh Tuyết Mạch, cho nên trực tiếp hiện thân.....

Có Thái Tử điện hạ tự mình hạ lệnh, hết thầy công tác chuẩn bị đều được hoàn thành trong khoảng thời gian rất ngắn.

Một gian tĩnh thất sạch sẽ đến nỗi không dính hạt bụi đã được thu dọn xong, Quý Vân Hoàng thậm chí dựa theo yêu cầu của Ninh Tuyết Mạch, dùng thuật pháp làm sạch hoàn toàn tĩnh thất một lần nữa. Tuy rằng vẫn thua kém phòng giải phẫu vô trùng trong thế giới hiện đại, nhưng cũng có thể chấp nhận được.

"Thái Tử điện hạ, thỉnh chờ ở trong đại sảnh." Ninh Tuyết Mạch khom người về phía hần, không khách khí đuổi người.

Quý Vân Hoàng vốn đang muốn tận mắt nhìn thấy nàng động thủ, nhưng những câu nói tiếp theo của Ninh Tuyết Mạch đã đánh mất ý niệm này của hần: "Thời điểm Tuyết Mạch cứu người, cần phải lột sạch toàn thân nàng....."

Quý Vân Hoàng xoay người bỏ đi: "Bốn cung chờ đợi ở trong đại sảnh là được." Hần không có hứng thú xem bà thám trung niên lóa thể.....

Nhị thám bị Quý Vân Hoàng dùng thủ pháp đặc biệt làm cho ngất đi, nếu không giải khai huyết đạo, tuyệt đối sẽ không tỉnh lại. Cho nên Ninh Tuyết Mạch thực sự yên tâm mà động dao động kéo trên người nàng, không sợ nàng nhảy lên bởi vì đau đớn.

Một phần tư giờ (15ph) trôi qua. Hai khắc (30ph) trôi qua. Nửa canh giờ (1h) trôi qua --

Trong tĩnh thất vẫn luôn im ắng, thỉnh thoảng truyền đến từng tiếng vang nhỏ của kim loại từ một cái kéo hoặc một con dao.

Mọi người đều lặng lẽ chờ đợi ở trong đại sảnh. Đương nhiên, có vị Thái tử này ở đây, những người khác chỉ dám đứng khoanh tay.

Lão Chung kính sợ dùng trà cụ mới tinh dâng nước trà lên, Quý Vân Hoàng liếc mắt nhìn một cái, nhàn nhạt nói một tiếng: "Bỏ đi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Thái tử làm chứng (4)

Lão Chung kính sợ dùng trà cụ mới tinh dâng nước trà lên, Quý Vân Hoàng liếc mắt nhìn một cái, nhàn nhạt nói một tiếng: "Bỏ đi." Từ nhỏ hần đã có yêu thích hoàn mỹ. Mọi thứ đều phải là tốt nhất. Người hương vị của trà này, còn kém xa với trà mà hần thường uống, rất khó để hần nuốt xuống.

Lão Chung không dám nói gì khác, lại mời thêm mấy loại trà khác và bánh, Quý Vân Hoàng thậm chí cũng chưa nhìn đến.

Thời gian đã qua com chiều, mọi người chờ đợi ở đây đều có chút đói khát, nhưng Thái tử có ý không muốn ăn gì, bọn họ tự nhiên cũng không dám đề cập đến nó.

Mất thấy một canh giờ (2h) sẽ sắp trời qua.

Trong bụng Nhị thúc âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, đang muốn nói đã tới canh giờ rồi, cửa tĩnh thất bỗng nhiên mở ra, Ninh Tuyết Mạch bước ra: "Xong rồi, cánh tay đã được nối." Ở kiếp trước nàng chẳng những đã học qua Trung y, còn từng học tại một trường *y khoa* hàng đầu nổi tiếng thế giới, là nơi được biết đến để đào tạo ra những bác sỹ phẫu thuật thiên tài.

Đặc công là một chức nghiệp có nguy cơ rất cao, năng và các bằng hữu của nàng không tránh được việc bị thương thường xuyên, chỉ cần có năng bên người, bọn họ đều được xử lý đúng lúc.

Đừng nói đến năng có thể nối cánh tay đã bị tách rời trở về nguyên dạng của nó, thậm chí ngay cả trái tim bị đâm thủng, chỉ cần cứu trị đúng lúc, năng đều có thể chữa lành.

Các dụng cụ *y khoa* trong thời đại này tất nhiên không so sánh được với công cụ chuyên dụng trong thế giới hiện đại, nhưng cũng may *y thuật* của nàng rất tinh vi, đã nối cánh tay Nhị thám hoàn hảo như thể nó chưa từng bị đứt rời ra.

Nàng lại dùng biện pháp đặc biệt để lưu thông huyết mạch của đối phương một chút, chờ đợi mọi người náo động vào trong xem xét kỹ thương thế của vị Nhị thám kia. Ngón tay trên cánh tay đã bị đứt, đã có thể run rẩy một cách vô thức.

Kỳ tích!

Đây quả thực là kỳ tích!

Y thuật này rốt cuộc là nàng đã học được từ đâu?!

Ánh mắt Quý Vân Hoàng nhìn về phía Ninh Tuyết Mạch tràn ngập nghiên cứu tìm tòi.

Nhị thúc hồi hận, lập tức có ý tưởng nghĩ cách quỵ nọ: "Sao người có thể nói là đã nối thành công? Không phải chỉ là khâu cánh tay nàng lên thôi sao! Cánh tay của nàng khẳng định không thể nào nhúc nhích, bàn tay cũng không cách nào nắm bắt đồ vật được....."

Khóe môi Quý Vân Hoàng nhẹ nhàng nhếch lên: "Có thể nắm bắt được đồ vật hay không thì thử một lần sẽ biết." Mớ bàn tay ra một cái, trong lòng bàn tay đã xuất hiện một thoi vàng, tùy tay nhét vào trong tay bị thương của Nhị thám, từ từ mở miệng: "Nếu người có thể bắt lấy nó, vàng này chính là của người."

Tuy rằng Nhị thám đang ở trong tình trạng hôn mê, nhưng bản tính tham tài đã thâm nhập vào trong cốt tủy. Lòng bàn tay một khi dính vàng vào, hơi hơi run một chút, năm ngón tay lập tức nắm chặt, nhanh nhẹn nắm lấy thoi vàng ở trong tay.....

Nhị thúc: "....."

Theo ngón tay của Quý Vân Hoàng bắn ra, Nhị thám tỉnh lại từ trong hôn mê.

Thế lực nàng ta cũng thật là tốt. Vừa tỉnh lại cũng không màng đến cánh tay dường như đang bị băng bó giống như cái bánh chưng, lập tức theo bản năng nâng bàn tay lên để nhìn xem vàng đang nắm trong lòng bàn tay.

Nhị thúc vốn đang muốn nói cánh tay của nàng chưa chắc có thể nâng lên, không nghĩ tới lão bà của mình lại làm ra động tác này, khiến một câu của hần nghẹn ở trong cổ họng, không thể nói ra.

Ở trước mặt Thái tử, hai vợ chồng Nhị thúc cũng không dám tạo bạo quỵ nọ trắng trợn, nhưng nghĩ đến phải bồi mấy ngàn lượng bạc trắng, bọn họ lại cảm thấy giống như đang bị cắt thịt sống!

Nhị thám quyết định chiến đấu lại một phen: "Tuyết Mạch đã nói sẽ khiến cho cánh tay của tiểu phụ nhân trở nên hoàn hảo như lúc ban đầu. Nhưng hiện tại, cánh tay của tiểu phụ nhân cũng chỉ có thể miễn cưỡng nắm lấy đồ vật, vừa thoáng nhắc liền đau chết người. Điều này không thể tính là nàng đã chữa khỏi hoàn toàn....."

Ninh Tuyết Mạch liếc mắt nhìn nàng ta một cái: "Ngay cả khi đó là chân chó khỏe khoắn nhất bị đánh gãy và được nối lại, nó cũng cần thời gian để phục hồi lại như lúc ban đầu, huống chi là cánh tay người đã rơi xuống lại vừa được gắn lên một lần nữa? Hãy nghỉ ngơi cho tốt trong vòng một tháng. Nếu một tháng sau vẫn không thể khôi phục được thì lại đến tìm ta."

Bị thương nặng* còn phải mất một trăm ngày mới có thể khôi phục, rút mất cánh tay có thể khôi phục lại trong vòng một tháng?

**Thương cân (gân) động cốt (伤筋动骨): bị thương nặng. (to suffer serious injury)*

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 28: Thân mật

Đừng nói đến vợ chồng Nhị thúc, ngay cả Quý Văn Hoàng cũng không thể tin được, bất quá hắn cũng có biện pháp của hắn. Hắn chỉ cần búng tay một cái, lập tức có các thị vệ giống như từ trên trời giáng xuống, quỳ gối trước mặt hắn.

Quý Văn Hoàng nhẹ nhàng phân phó: "Đem đàn phụ này đến Đại Lý Tự, nói nhà dịch tìm một gian tĩnh thất, điều dưỡng thật tốt trong vòng một tháng. Một tháng sau, mang nàng tới gặp bốn vương."

Nhị thăm sợ tới mức sắc mặt đại biến. Nhà môn quan phủ cũng có thể tùy tiện vào sao? Sau khi bước vào đó, không chết cũng bị lột hết da! Nàng lớn tiếng cầu xin tha thứ, tỏ vẻ không muốn đến nơi đó, chỉ cần về nhà điều dưỡng là được.

Quý Văn Hoàng tất nhiên không chịu, thật ra hắn không có hứng thú đối với sống chết của phụ nhân này. Hắn cảm thấy hứng thú nhất chính là y thuật của Ninh Tuyết Mạch có thể đạt tới hiệu quả giống như nàng đã nói hay không. Vì thế hắn chỉ phát phát tay, Nhị thám đã bị nâng đi mà không có bất kỳ lời giải thích nào nữa.

Một đám nha dịch ở Đại Lý Tự đều có thể sơ với Ngỗ tác (ngỗ tác: những người khám nghiệm tử thi), tất cả đều khôn khéo và cường hãn. Nếu Nhị thám muốn tự tổn thương mình và phá rối nơi đó, đều không có cửa! Hắn thực sự yên tâm.

Nếu Thái tử đã an bài như vậy, những người kia tự nhiên không dám nói gì khác. Một đám mặt mày xám xịt cáo từ rồi đi.

Có Thái tử làm người bảo đảm, Ninh Tuyết Mạch cũng không sợ Nhị thúc sẽ quay lại phá rối. Nàng vờn tay nhỏ ngáp một cái, ngày hôm nay thật sự là kinh tâm động phách, những thăng trầm của một ngày, khối thân thể nhỏ này có chút ăn không tiêu, mệt mỏi.

Động tác này của nàng rõ ràng là muốn đuổi người, vị Thái tử lại chỉ xem như không phát hiện ra, lão thần khắp nơi mà nói chuyện phiến với Ninh Tuyết Mạch, thăm dò y thuật của nàng và nơi nàng đã học nó.

Ninh Tuyết Mạch tất nhiên sẽ không ngu ngốc mà nói chính mình là xuyên qua tới, vì thế nàng nói một cách thần bí nhưng khi nghe tới thực sự khiến người không thể đưa ra đáp án: "Đó là món quà đến từ thiên đường, là trong lúc ta vô ý được thần tiên truyền thụ và học được ở trong mộng....."

Quý Văn Hoàng: "....."

Trong lòng hắn tất nhiên không tin lời nói quý quyết này của nàng, nhưng vẫn hàn huyên vài câu với nàng, tiếc là tiểu nha đầu nhìn qua rất hồn nhiên ngây thơ, một đôi mắt sáng rõ ràng giống như thủy tinh, lời nói nhỏ giọt kín kẽ, bất luận hắn hỏi vòng vèo như thế nào, đều không thể hỏi ra nửa điểm sơ hở.

Mất thấy đêm đã khuya, Ninh Tuyết Mạch không thể ngủ được nữa, mở miệng đuổi người: "Thái Tử điện hạ, đêm đã khuya, khi nào thì ngài khỏi giá hỏi phủ?"

Quý Văn Hoàng bỗng nhiên gọi tay xoa xoa đỉnh đầu của nàng: "Được rồi, không quấy rầy người nữa. Hiện tại, bốn vương sẽ quay về. Quà mấy ngày nữa sẽ lại đến gặp người." Nhắc chân lên tiêu dao rồi đi.

Ninh Tuyết Mạch ngồi ở ghế trên giường người một lát, vờ rồi nàng đã không thể tránh khỏi bàn tay Thái tử!

Động tác của hắn nhìn qua rõ ràng cũng không nhanh, nhưng lại hoàn hảo và trơn như nước chảy mây trôi. Khi bàn tay chưa chạm tới, một cảm giác uy áp không thể giải thích, khiến nàng không thể động dấy ở trong nháy mắt, lúc này mới cho phép hắn sờ đầu mình giống như sờ một băng hữu nhỏ--

Vị Thái tử này không hổ là thiên tài trong thiên tài. Hiện tại, công phu của nàng nếu so sánh với hắn, cần bản là không cùng một loại hơi thở. Nếu hắn muốn giết nàng, có thể nói là không cần phải tốn nhiều sức!

Xem ra cũng đã đến lúc nàng nên đóng cửa tu luyện thật tốt, ít nhất trước tiên phải trừ đầu mối khối thân thể nhỏ bé này trở nên cường tráng, khôi phục lại công lực của kiếp trước.

Trong khi nàng đang ngồi cúi đầu và vạch lên kế hoạch tương lai, Nghiệm Trình Thủ trong lồng sắt rất cuộc không chịu nổi nữa, bắt đầu rầm rầm một phen trong lồng sắt, hét lên một tiếng lớn: "Rất cuộc nữ nhân người khi nào thì cho ta ăn?! Không phải người sớm đã đập úng, nói rằng sẽ chuẩn bị một bữa ăn ngon, thêm một vô rượu ngon hay sao?! Ta đói bụng, ta muốn ăn mười con lợn sữa nướng, năm con dê nướng nguyên con, lại muốn bảy đến mười cân thịt bê nấu....."

Hắn báo ra một hơi rất nhiều tên đồ ăn mà kiếp trước hắn thích ăn, cuối cùng còn không quên bổ thêm một câu: "Không cần cho lão tử ăn đầu bò, lão tử đã ăn nó trăm năm qua, sớm đã muốn phun ra!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Hắn không làm sai điều gì

Đồ ăn nơi này của Nghiệm Trình Thủ chính là đầu của một loại thần ngư (trầu thần), hơn nữa là một cái đầu trầu còn tươi vừa mới được cắt xuống. Đối với Nghiệm Trình Thủ khác mà nói, có lẽ là đây là một món mỹ vị. Nhưng đối với hắn vì xuyên qua thành thủ mà nói, mỗi một bữa ăn không thể nghĩ ngờ là một hồi khổ hình đấu tranh với bản thân mình --

Hiện tại đã tới rồi, rất cuộc nó được một tiểu cô nương có thể hiểu ngôn ngữ của nó nhận nuôi, về sau không bao giờ phải chịu đựng tra tấn kia nữa!

Ninh Tuyết Mạch rất hào phóng, phân phó với lão Chung một tiếng. Đầu bếp mới được tuyển đang xoa tay hăm hè muốn bộc lộ tài năng, rất nhanh đã sửa soạn xong một bàn đồ ăn. Đương nhiên, nhiều món ăn mà Nghiệm Trình Thủ yêu cầu cũng có mặt trong đó.

Ninh Tuyết Mạch không nghĩ tới thân mình Nghiệm Trình Thủ thô tráng hùng vĩ như vậy cư nhiên là một kẻ uống rượu liễn say. Nó bất quá mới uống được nửa bình Trúc Diệp Thanh, đã ngã ngà say bay tám phần. Rượu vào có cảm giác khổ tâm, nó hát tiếng Anh giống như sói tru cá đêm, khiến cho tất cả mọi người trong phủ hải hùng khiếp vía, không tài nào ngủ được.

Ninh Tuyết Mạch sai người nấu nửa nồi canh giải rượu, cho nó mới uống xong, nó mới ngừng ngửi một chút, nó nằm ghé xuống nhưng trong miệng lại lầu bầu vừa khóc vừa nói.

Nó khóc lóc than thở những năm gần đây xuyên qua thành một con thú khiến nó phải chịu ghen khuất. Hắn cho rằng sau khi xuyên qua có thể giống như những nam tần khác trong các tiểu thuyết là trở thành nhân vật chính, gây dựng nên một sự nghiệp kinh thiên động địa, có vô số mỹ nữ chủ động quần quanh làm hắn trái ôm phải ấp. Không nghĩ tới, kết quả hắn lại bị đóng trong lồng sắt khổ bức một trăm năm, mỗi ngày gặm đầu trâu, đừng nói là mỹ nữ, ngay cả nửa cái bóng của một con thú nữ cũng không nhìn thấy.....

Ninh Tuyết Mạch vốn dĩ cảm thấy bản thân mình bị xuyên qua từ trong giấc ngủ đã đủ tàn nhẫn, sau khi nghe xong Nghiệm Trình Thủ khóc lóc kể lể, nàng đã tự cảm thấy viên mãn.

Số mệnh của thứ này còn tàn nhẫn hơn nàng nhiều!

Những người hầu mới tới Tinh Viễn Hầu phủ đều nhìn thấy một kỳ cảnh (cảnh tuyệt vời).

Tiểu chủ bọn họ lấy một cái chân và ngồi ở trước lồng sắt, huyền thuyên nói chuyện cùng với Nghiệm Trình Thủ hung mãnh nửa ngày. Tiểu chủ nhân bọn họ cũng bắt đầu xưng hô với Nghiệm Trình Thủ kia là Tom --

Mọi người kinh ngạc.

Tom? Chẳng lẽ Nghiệm Trình Thủ này cư nhiên là thú nữ? Tên này thật là kỳ quái!

Tên tiếng Anh của Nghiệm Trình Thủ đúng là Tom, một trăm năm qua rất cuộc có người mở miệng gọi đúng tên của hắn, hắn thực sự rất cảm động, lại có thêm một tầng thiện cảm đối với Ninh Tuyết Mạch. Tăng thêm độ trung thành.

Nó là một con thú đáng tin cậy, nếu đã đáp ứng Ninh Tuyết Mạch trông quản những hoàng kim đó rồi, ngay cả khi nó đã uống say cũng sẽ không lười biếng, sau khi uống canh giải rượu liền dứt khoát ghé vào trên cái giường đựng hoàng kim mà ngủ.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Phủ Lục vương gia.

Ánh trăng sáng chói, những bông hoa đầy quyền rũ.

Trong nội đình hoa viên hình bát giác, Quý Văn Hạo ngồi ở trên chủ vị, bên người vây quanh ba vị mỹ nhân khoe sắc hồng, xanh, vàng. Ba mỹ nhân này đều là cơ thiếp hắn, ngay cả trác phi cũng không hề kém cạnh.

"Vương gia, chúc mừng ngài rất cuộc đã lui được hôn nhân kia, Ninh Tuyết Mạch thậm chí cũng không bằng chúng ta, nơi nào xứng làm trác phi Vương gia." Mỹ nhân mặc một thân váy áo màu hồng mới mẻ.

"Không tới, Vương gia thật là anh minh khi thôi lui cuộc hôn nhân này. Phế vật cả thậm chí cũng không đủ tư cách làm thi nữ của Vương gia, càng miễn bàn về những mặt khác." Mỹ nhân mặc thân váy áo màu xanh nói tiếp.

"Cùng ty vì Vương gia rất cuộc đã thoát khỏi phế vật kia." Mỹ nhân mặc váy áo màu vàng nhạt giọng chén rượu lên.

Sắc mặt Quý Văn Hạo vẫn luôn có chút âm trầm thoáng cái thiện hơn đôi chút. Các nàng nói đúng, phế vật chung quy vẫn là phế vật, ngay cả khi nàng ngẫu nhiên xuất sắc một lần, cũng không thể thay đổi được ràng thật sự là một phế vật. Hiện tại, hắn chính là hoàng tử được sủng ái nhất trong hoàng thất, thân phận sẽ càng ngày càng tôn quý, cửa hôn nhân này có thể thuận lợi rút lui là đúng, hắn không làm sai điều gì.....

Hắn ngửa đầu uống một chén rượu, ngừng đầu ngắm nhìn ánh trăng.

Nha đầu phế vật kia hiện tại nhất định đã bị thân thích của nàng đánh đập đến sát đầu mà trán đi?

Chương 30: Vượt quá mong đợi

Hiện tại nói không chừng hai ngàn lượng hoàng kim đã bị người đoạt đi rồi, còn bị người đánh một trận.....

Trước mắt tựa hồ dần hiện ra tình cảnh Ninh Tuyết Mạch chật vật trong đau đớn ngã xuống đất. Trong lòng cảm giác cân bằng một chút.

Từ hôn là hân đưa ra, bỏ rơi nàng. Lúc ấy nàng làm như vậy chẳng qua là cố gắng khôi phục lại chút mũi mà thôi, nói không chừng trong lòng đang hối hận biết bao nhiêu.....

Hắn lại uống lên một chén rượu, không biết hồn mình cả đêm nay đều đang suy nghĩ quay quanh về nữ hài tử kia.

"Vương gia!" Xung quanh đều tới tám, tên anh vệ mà hắn đã phái đi không tiếng động xuất hiện ở trước mặt hắn, quỳ rạp trên đất.

"Như thế nào?" Quý Văn Hạo dò hỏi. Hắn cảm thấy anh vệ hắn là sẽ mang về tin tức tốt cho hắn.

Anh vệ nhìn nhìn ba vị cơ thiếp của hắn, muốn nói mà ngần ngại.

"Các nàng đều là người một nhà, cứ nói đừng ngại." Quý Văn Hạo đang muốn để mấy cơ thiếp nghe một chút nha đầu thú kia hiện tại thảm hại bao nhiêu.

Mệnh lệnh Vương gia lớn hơn trời, anh vệ ngừng lại một chút, rồi cuộc nói ra hết thảy những gì hắn đã nhìn thấy ở Tinh Viễn Hầu phủ. Trí nhớ của hắn, năng lực tổ chức ngôn ngữ đều không tồi, nói năng rất sống động.

Quý Văn Hạo càng nghe mặt càng đen, không đợi anh vệ nói xong, lòng bàn tay đập một cái trên bàn: "Người đang nói, nàng có võ công? Những thân thích đó của nàng cũng thế kiêu chể được nàng?! Ngược lại bị nàng hung hăng dạy cho một bài học?"

"Vâng! Võ công của Ninh cô nương rất kỳ quái, nhưng rất có hiệu quả. Thuộc hạ từ trước tới nay chưa từng thấy qua....."

Quý Văn Hạo mặt trầm như nước, hắn cũng nhớ tới một màn kia trên quảng trường, Ninh Tuyết Mạch cố ý vô tình tránh thoát khi hắn điểm huyệt.....

Chẳng lẽ thế chất phế vật của nha đầu kia là giả? Giấu tài? Hắn là không phải như thế chứ? Thủy tính cầu trắc nghiệm từ trước tới nay chưa từng xảy ra sai lầm nào!

Trong lòng hắn giống như một quả cầu lửa, với một tiếng "bộp", ngón tay trực tiếp bóp nát chén rượu.

Anh vệ ngừng lại một chút, dường như còn có chuyện muốn nói.

Quý Văn Hạo không còn kiên nhẫn: "Sau đó tình hình phát triển như thế nào? Thật sự không có ai dám đuổi tay đoạt vàng?"

Anh vệ cúi đầu: "Sau đó phát triển thế nào, thuộc hạ không nhìn thấy được, Thái Tử điện hạ đã phát hiện ra thuộc hạ....."

Thân mình Quý Văn Hạo cứng đờ, vượt ngoài mong đợi của hắn: "Tam ca ta?! Hắn – hắn cũng ở nơi đó? Hắn đến khi nào?"

Anh vệ hồ thẹn: "Thuộc hạ cũng không biết Thái Tử điện hạ đã đến đó khi nào, thời điểm thuộc hạ phát hiện ra, hắn đã ở phía sau thuộc hạ..... Thái Tử điện hạ bảo thuộc hạ nói lại một câu cho ngài....." Sau đó nói lại nguyên vẹn câu nói của Quý Văn Hoàng.

Quý Văn Hạo: "....." Trên mặt hắn giống như ăn một cái tát, nóng rát!

Ba vị mỹ nhân vừa rồi còn tăng bốc đến nỗi chân hắn cũng có mùi thơm, hiện tại không dám thốt một từ. Mỹ nhân mặc váy hồng lá gan lớn hơn, to gan nói một câu: "Những thân thích của tiểu phế vật ấy bất quá cũng đều là phế vật mà thôi. Không thể làm gì nàng ta cũng thực bình thường, Vương gia không cần để ở trong lòng. Nói không chừng nàng ta cũng chỉ là trùng hợp..... Thái tử gia có lẽ chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua nơi đó....."

"Lăn!" Quý Văn Hạo bỗng nhiên đập một chưởng nát bàn, rượu và thức ăn trên mặt bàn rơi vỡ đầy đất.

Nhóm mỹ nhân chật vật rời đi.

Quý Văn Hạo tức giận chưa tiêu.

Đi ngang qua?! Đi ngang qua cái đầu nguoi! Thái Tử điện hạ có thể đi ngang qua mái nhà nhân gia sao?

Không nghĩ tới, Thái Tử điện hạ luôn luôn theo đuổi hoàn mỹ, cũng không thêm để vào mắt bất luận kẻ nào, cư nhiên có hứng thú với nữ nhân kia –

Hắn cho rằng hắn đã vứt bỏ bất quá chỉ là một khối rác, không nghĩ tới –

Hắn âm thầm cắn chặt hàm răng, chậm rãi phản phó: "Nữ tử này có chút cổ quái, người phái người theo dõi nàng ta, bẩm báo tất cả mọi động tác của nàng cho ta!"

.....

Liên tiếp mấy ngày sau, những ngày trời qua của Ninh Tuyết Mạch rất nhàn nhã và phong phú.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đắc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 31: Nàng biết pháp trận?

Tinh Viễn Hầu phủ có rất nhiều việc phải làm, cũng may hiện tại nàng đã có tiền, lại có khả năng của lão Chung, hết thảy những việc nhỏ đều được lão Chung xử lý, những việc đại sự đều bẩm báo lại với nàng.

Tất cả đình đài lầu các của Tinh Viễn Hầu phủ đều được sơn lại một lần nữa. Những tới tới mới đều hoàn thành nhiệm vụ dưới sự dẫn dắt của lão Chung, hỗn loạn mà có kết quả.

Lão Chung ban đầu cũng phấn nộ và chán nản, một lần nữa giống như thanh xuân toả sáng, sống lưng thẳng tắp, đi đường uy vũ như gió thổi dưới chân. Tiểu thư nhà hắn sau khi đại nạn qua đi, quả thực là giống như thoát thai hoán cốt, rồi cuộc đã có khi thể nữ nhi tướng quân. Về sau, Tinh Viễn Hầu phủ bọn họ sẽ không còn bị người khinh bỉ nữa!

Càng quan trọng hơn là, tiểu thư không biết từ nơi nào đã học được một thần y thuật, quả thực có thể xưng là thần kỳ.

Lưng của lão Chung vốn đã bị gò bó trong nhiều năm qua, Ninh Tuyết Mạch chỉ chăm qua mấy ngàn châm trên người lão, cư nhiên trị hết tất xấu lưng cộng nhiều năm của lão! Lão Chung tự mình cảm giác giống như trẻ mười tuổi. Khi nói chuyện đều lớn giọng và vang dội hơn, đôi tiểu thư nhà mình cũng càng thêm cảm kích! Dùng hết năng lực và tinh lực xử lý hết thảy mọi việc trong Tinh Viễn Hầu phủ. Sau mười ngày trời qua, Tinh Viễn Hầu phủ đã hoàn toàn trở lại như thời đình cao của nó.

Mấy ngày nay, Ninh Tuyết Mạch thật ra cũng không nhàn rồi, nàng đang điều chế các loại dược phẩm, mua các loại công cụ cầm tay khác nhau, đương nhiên, nàng cũng luyện chế một đồng độc dược.....

Hiện tại, thân thể nàng yếu đuối, công lực nông cạn, Tinh Viễn Hầu phủ nhìn có vẻ rất tốt, thật ra không biết có bao nhiêu sóng ngầm đang bắt đầu khởi động xung quanh, muốn chìm chết nàng. Nhiều người còn muốn dìm nàng lên bùn, nàng cần phải chuẩn bị thêm một số phương pháp để tự bảo vệ mình. Dưới tình huống công lực suy yếu, độc dược đối với nàng là không thể thiếu --

Đương nhiên, trong thời gian nhàn hạ nàng cũng tu luyện công phu của mình, bởi vì biện pháp tu luyện đặc biệt, nàng không muốn để người nhìn thấy. Cũng may nàng có một gian tĩnh thất chuyên để tu luyện công phu, mỗi ngày nàng đều tu luyện ở bên trong khoảng hai canh giờ (4h).

Hiện tại Tinh Viễn Hầu phủ nhiều người, không tránh khỏi nhiều mắt và trở nên phức tạp hơn, hơn nữa bên ngoài cũng có người như hổ rình mồi. Vì để phòng ngừa có người đột nhập tĩnh thất và được thất của nàng, Ninh Tuyết Mạch đã bố trí trận đồ bát quái của Gia Cát Lượng xung quanh hai thất.....

Trên đại lục này chủ yếu là coi trọng tu luyện thuật pháp, không coi trọng bảy binh bố trận. Thậm chí là khi hai quân đối chọi, nếu có bày trận cũng là loại hình trận thường thấy nhất, đối loại pháp trận hơi có chút huyền diệu dường như đều đốt đặc cần mại.

Cho nên dù là ảnh vệ có nhiều kỹ năng, muốn tìm mọi biện pháp, cũng không thể nào đến gần hai thất trong vòng năm trượng (16m).....

Vì thế, bẩm báo đến tai Quý Văn Hạo chính là dạng này: "Ninh tiểu thư hôm nay sau khi tỉnh ngủ đã vào một gian lầu các hình bát giác trong ba canh giờ (6h). Nhưng sau đó lại tiến vào một tiểu lầu được bao quanh bởi cây xanh ba canh giờ. Hai nơi đó không biết đã bố trí pháp trận gì. Mỗi lần thuộc hạ trộm theo tới nơi đó lập tức sẽ xuất hiện ảo giác, căn bản không thể nhìn vào bên trong. "

Pháp trận?!

Hồ hạp của Quý Văn Hạo cứng lại, nhấm nháy.

Trên thế giới này, chỉ người có tu vi niệm lực đạt tới cấp "Địa" tầng thứ ba, mới có thể trở thành chú thuật sư và kết ra được pháp trận. Trong Trường Không Quốc, có thể bố trí được loại pháp trận này là cực kỳ khan hiếm, cũng chỉ có ba bốn vị mà thôi. Một vị chính là Thái Tử điện hạ kia, vài vị khác thì ở tại các môn phái lớn và đảm nhiệm những chức vị quan trọng, không dễ dàng xuống núi.

Nha đầu phế vật kia cư nhiên có thể kết ra pháp trận?! Đây -- đây là điều quá nghịch thiên!

"Người không nhìn lầm chứ? Thật sự là pháp trận?" Hần trầm giọng hỏi.

"Điều này --" ảnh vệ hơi suy tư, ăn ngay nói thật: "Có chút giống pháp trận, nhưng lại cũng không phải rất giống. Trong truyền thuyết, pháp trận là dùng phù chú, chủ thể sẽ sử dụng niệm lực, nghe nói người tiến vào pháp trận sẽ bị chú thuật gây thương tích, không phân biệt được phương hướng đông tây nam bắc. Mà vị Ninh tiểu thư làm ra trận pháp, tựa hồ lại dựa vào những cỏ hoa cây cối. Những tảng đá lớn bày biện nơi đình đài, bên trong có từng hàng lối rẽ, nhìn không ra nào hàng nào mới là chính xác. Thuộc hạ cảm thấy, nếu như dùng niệm lực phá hủy hết những cỏ hoa cây cối đã được bày ra, hẳn là có thể phá trận. Nhưng nếu làm như thế, tất sẽ kinh động mọi người trong Tĩnh Viễn Hầu phủ, cho nên thuộc hạ nhất thời không dám vọng động --"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Vương gia thất thân...

Quý Văn Hạo mặt trầm như nước, lại do hồi ảnh vệ thêm một số vấn đề, thí dụ như tất cả những đồ vật mà Tĩnh Viễn Hầu phủ hay mua gần đây nhất, thí dụ như động tĩnh của những người khác trong Tĩnh Viễn Hầu phủ.....

Lần này ảnh vệ đáp lời rất cụ thể, trực tiếp trình lên Quý Văn Hạo danh sách hẳn âm thầm ghi chép lại.

Quý Văn Hạo xem xong danh sách thì khuôn mặt cơ hồ muốn tái đi.

Những thứ khác như bản ghế lĩnh tinh thì hẳn có thể hiểu, đó là những thứ cần thiết nâng mua để trang trí bên ngoài Tĩnh Viễn Hầu phủ.

Thật bất ngờ, nâng còn mua vô số dụng cụ như dao kéo, vô số túi kim thêu hoa, vô số dây nhỏ đủ loại kiểu dáng, cùng với các loại chai lọ vị bình.....

Quan trọng nhất chính là, nha đầu không biết có phải muốn mở hiệu thuốc hay không, cư nhiên còn mua mỗi loại mười cân tất cả các loại thảo dược thường thấy và quý hiếm trên đời!

Quý Văn Hạo nhìn danh sách dày đặc, đến mỗi đầu óc quay cuồng vì bối rối.

Căn bản nhìn không ra nha đầu kia rốt cuộc đang bị cái gì mê hoặc!

Hần cũng nghe về việc nâng đã gắn lại tay cho nhị thẩm kia, chỉ là không biết hiệu quả như thế nào.

Rốt cuộc nhị thẩm kia hiện tại đang ở trong Đại Lý Tự, được người trông giữ rất nghiêm mật.

Bởi vì Thái tử đã phản phò, cho dù là người của Quý Văn Hạo hẳn cũng vào không được vào xem xét.....

Nha đầu kia thật sự có y thuật kinh người? Không có khả năng đi!

Lúc trước vì sao hẳn trước sau đều không nghe nói nâng có kỹ năng này? Chẳng lẽ là Thái Tử điện hạ cố ý thiết lập mê cục?

Dùng nha đầu kia cố ý bày bố nghi trận?

Tâm tư của Quý Văn Hoàng căn bản không phải người thường có thể đoán được. Sau khi hẳn tổng có ảnh vệ đi rồi, ngồi ở trên ghế suy tư một lúc lâu cũng không thể nghĩ được nguyên do gì.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

"Vương gia thật có hứng thú, lúc này còn ngắm trắng ở trong hoa viên." Một giọng nói yêu kiều giòn giã vang lên, một nữ tử mặc váy áo màu xanh lá cây xoay ra từ chỗ ngoặt.

Mặt mày nữ tử tinh xảo, đáng người yêu điệu, là lướt thướt tha đi ra như vậy, cũng rất thanh tao xinh đẹp.

Dưới chân giống bị vướng cái gì, nâng *ai da* một tiếng, lao đảo một cái, vừa lúc ngã vào trong lòng ngực Quý Văn Hạo.

Mùi hương ấm áp mềm mại như ngọc ôm đầy cõi lòng, mặt mày Quý Văn Hạo cũng bắt đầu trở nên ôn nhu.

"Điệp Thường, sao người lại tới đây?"

"Vương gia đã vài ngày không đến thăm Diệp Thường. Diệp Thường đánh phải tự mình đưa tới cửa." Hồ Diệp Thường hờn dỗi.

"Đã nhiều ngày nay bốn vương xác thật hơi bận, đã vắng vẻ người. Hiện tại sẽ bồi thường....." Quý Văn Hạo không nói hai lời hôn xuống, bàn tay cũng không thành thật xoa loạn trên người nâng.

"Ai da, ngài thật là xấu..... lại khi dễ nhân gia....." Hồ Diệp Thường mặt đẹp đó bùng, ở trong lòng ngực hẳn cười ha ha, một đôi tay nhỏ lại hoàn toàn có ham muốn nghênh đón.....

Quý Văn Hạo càng trở nên hứng thú, hành động càng trở nên táo bạo hơn, càng ăn đậu hủ càng lâm vào đam mê.....

Mắt thấy thiên lôi đã sắp bốc lửa, Hồ Diệp Thường bỗng nhiên cầm lấy cánh tay không thành thật của hắn, không cho hắn tiếp tục: "Vương gia, chúng ta không thể làm như vậy, rốt cuộc chúng ta vẫn chưa thành thân....."

Quý Văn Hạo đang hứng thú liền bị gián đoạn, giọng điệu không được tốt: "Diệp Thường, bốn vương chắc chắn sẽ cưới. Qua mấy **** sẽ nói với phụ hoàng tử hôn cho chúng ta, bốn Vương tuyệt đối sẽ không phụ người, người xem, vì người bốn vương cũng đã lui hôn nhân để lập trắc phi....."

*(Những dấu **** là của trong bản gốc)*

"Vương gia, Diệp Thường cũng là vì muốn tốt cho ngài, phế vật kia nếu thật sự làm trắc phi của Lục vương gia, không chỉ làm mất mặt người trong Lục vương phủ, ngay cả nô gia cũng không muốn xưng một phế vật làm tỷ muội....." Hồ Diệp Thường bĩu môi, trong giọng nói tràn đầy khinh thường đối Ninh Tuyết Mạch.

Phế vật? Nữ hài tử kia thật sự là phế vật?

Trước mắt Quý Văn Hạo hiện lên con người cười như không cười của Ninh Tuyết Mạch, lại nhớ đến tin tức thăm dò được mấy ngày gần đây.....

Trong lòng hẳn bỗng nhiên có chút bức bối, có chút ngờ ngẩn xuất thần.

"Vương gia? Vương gia?" Một bàn tay nhỏ của Hồ Diệp Thường nhোang lên vầy vầy ở trước mắt hắn, rốt cuộc gọi thần trí hắn quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Lại cặp lần nữa

Thiếu nữ trong lòng ngực quần áo không chỉnh tề, làn da trắng tuyết trên ngọn núi như ẩn như hiện, hân lại bỗng nhiên mất đi hứng thú, nhẹ nhàng đẩy nàng ra: "Được, Điệp Thường, đêm đã sâu, ngươi vẫn nên trở về trước. Bằng không nếu bị người phát hiện sẽ không tốt."

Hắn thật sự thất thần trong khi ôm nàng, đây là tình huống chưa từng xảy ra!

Hồ Điệp Thường bỗng nhiên có chút hoảng hốt không xác định, chuyển chuyển dời mắt trong nước mắt, ôm cánh tay hắn một cái: "Vương gia, nô gia mới học được một phương pháp pha trà, muốn để Vương gia nắm thử tay nghề của nô gia....."

Quý Văn Hạo gật đầu, sáng khoái đáp ứng: "Được, ngày mai gặp tại Vọng Hạc Lâu đi. Bốn vương muốn nắm thử tay nghề ái phi có tốt hơn trước đây hay không."

Hồ Điệp Thường cười xinh đẹp, rồi cuộc cảm thấy mỹ mãn rồi đi.

Công phu của nàng không tệ, thần ảnh lơ lửng vài lần ở trong hoa viên liền không thấy tăm hơi.

Quý Văn Hạo nhìn bóng dáng nàng rồi đi, thoáng thờ dài một hơi nhẹ nhõm.

Hắn hẳn là đã không lựa chọn sai, nữ tử này mới hẳn là chính phi của Quý Văn Hạo hẳn.....

Hồ Điệp Thường là nữ nhi được sủng ái nhất của đại nguyên soái binh mã đương nhiệm Hồ Khánh Hoa.

Hồ Khánh Hoa nguyên bản là thủ hạ dưới trướng của phụ thân Ninh Tuyết Mạch, Tinh Viễn Hầu. Hắn ta rất kiêu dũng thiện chiến, mưu trí siêu quần, lại am hiểu chốn quan trường. Sau khi Tinh Viễn Hầu chết, hắn ta liền tiếp nhận quan hàm của Tinh Viễn Hầu, trở thành Thống soái mới.

Hắn ta nắm giữ tất cả binh quyền, ở trong triều đình thuộc về phái thực quyền. Cũng là đối tượng để tất cả các hoàng tử mượn sức.

Hắn có thể nắm được trái tim nữ nhi Hồ Điệp Thường của hắn ta cũng xem như là may mắn.

Hồ Điệp Thường nguyên bản luôn ái mộ Tam ca hắn, vị Thái Tử điện hạ kia.

Bất đắc dĩ giống như hoa rơi có tình, nước chảy vô tình, vị Thái Tử điện hạ căn bản không để Hồ Điệp Thường ở trong mắt, làm nàng bối rối vài lần, rồi cuộc đã khiến nàng mất hết hy vọng.

Quý Văn Hạo cứ thế mà thâm nhập vào, nắm bắt được trái tim mỹ nhân.

Hồ Điệp Thường muốn gia thế có gia thế, muốn tướng mạo có tướng mạo, cũng có tài năng, còn dịu dàng nhẹ nhàng như thế, đúng là rất tương xứng hẳn. Cho nên hắn mới sủng nàng, yêu nàng, mạo hiểm bị phụ hoàng trách cứ ý tưởng nguy hiểm nghĩ cách đi lui hôn Ninh Tuyết Mạch.....

Nữ hài tử này mới là người hắn muốn, Ninh Tuyết Mạch kia dù xách giày cho nàng cũng không xứng! Hắn lui của hôn nhân kia quả thực không hề sai.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Vọng Hạc lâu (望鹤楼) là trà lâu có phẩm vị lớn nhất thủ đô Trường Không quốc.

Các phương tiện nơi này đều là tiện nghi nhất, đương nhiên, giá cả cũng là đắt nhất.

Ngay cả việc uống một ly trà ở chỗ này bình thường cũng phải trả mười lượng bạc, tương đương với tiền tiêu hàng tháng của một vị võ sư trung cấp. Người tới nơi này uống trà đều là những vị khách quý đến từ gia đình hào phú, vùng tiền như rác.

Ninh Tuyết Mạch đang ngồi ở trên lầu hai trong quán trà. Nàng nhìn *hồ trà* (*ấm trà*) nhỏ làm bằng đất sét đỏ trước mắt có chút đau lòng, lại ngửi ngửi hương trà, khe khẽ thờ dài.

Trà ở đây không giống với trà ở thời hiện đại. Thời hiện đại khi pha trà sẽ có đủ chủng loại lá trà, ở chỗ này lại là có đủ chủng loại hồ trà. Nàng thuận miệng chỉ cái hồ trà nhỏ bằng đất sét đỏ này, sau đó liền đi lên lầu.

Khi người hầu trà nâng bộ trà cụ đặt lên một chiếc mâm vàng nạm châu báu ngọc trai, giống như đang nâng tuyết thế trần bèo, Ninh Tuyết Mạch rốt cuộc minh bạch vì sao khi nàng chỉ vào ấm trà này thì trà khách xung quanh lại nhìn nàng với ánh mắt khác thường như vậy.

Mẹ nó, đây cư nhiên là loại trà đắt nhất!*

** 尼玛: Minh hiểu là mẹ nó. (Một kiểu chửi đổng hay đưng)*

Ở chỗ này, ấm trà Hồng Nê Thiêu Chế (红泥烧制) là trà cụ quý giá nhất so với bất luận cái gì, một hồ trà này pha chế ra nước trà cư nhiên mất một ngàn lượng bạc!

Ninh Tuyết Mạch tự rằng gần đây đã có chút tài sản, nhưng tiêu dùng thật sự cũng không nhỏ. Mới ngần ngừ nửa tháng, hai ngàn lượng hoàng kim của nàng đã đi ra ngoài mất ba phần tư, hiện tại chỉ còn năm trăm lượng!

Năm trăm lượng hoàng kim ở chỗ này tương đương với 2500 lượng bạc. Nàng thật sự cảm giác sâu sắc rằng, không thể cứ tiếp tục miệng ăn núi lở như vậy, vì thế hôm nay mới ra ngoài muốn tìm kiếm cơ hội kinh doanh để kiếm chút tiền.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Tiền là vương bát đản, đã tiêu cũng có thể kiếm

Di chuyển ở trên đường cái một hồi nên tán bô đi lên tòa trà lâu này và muốn nghỉ chân một chút, uống chén trà để làm ướt cổ họng.

Nói nào nghỉ đến trong lúc vô ý, chỉ một hồ trà liền mất của nàng một ngàn lượng bạc?!

Thật đau lòng chết nàng!

Trách không được sau khi nàng chỉ hồ trà này, tiểu nhị của tiệm liền cung kính nghênh tiếp nàng lên đến tận trên lầu, xem ra đã thật sự xem nàng giống như dê béo chờ làm thịt!

May mắn thay, các món ngon nơi này được tặng kèm trà, bằng không nàng càng thêm đau lòng.

Lầu hai của trà thất không hổ là nơi để người giàu có lên đây. Tạo hình trà thất khá kỳ lạ, bốn phía trên tường trức đều treo tranh chữ danh gia.

Thế giới này tranh chữ cũng không khác lắm với Trung Quốc cổ đại, các bức họa đều được vẽ rất tỉ mỉ, phóng chữ có nét đậm nét nhạt.

Hon nữa, tranh chữ treo ở nơi này cũng là của danh gia đương thời, Ninh Tuyết Mạch cũng từng nghe nói qua một số, mỗi một bộ tranh chữ đều có giá trị xa xỉ.

Tùy tiện xách một bộ về nhà đều có thể đổi được mấy ngàn lượng bạc.....

Đặc biệt, trong số tất cả các tranh chữ này, ở giữa có treo một bức tranh phong cảnh lớn nhất và dễ dàng có thể nhìn thấy được.

Đó là một bộ sơn thủy được vẽ bằng mực, từng dãy núi non trùng điệp, mây mù bốc hơi, che khuất cây cối và những tảng đá kỳ lạ, dòng suối chảy xuống khe núi, tất cả đều rất hùng vĩ, linh khí bức người, khiến người liếc mắt nhìn một cái liền tựa như đang đặt mình ở trong núi kia. Ở một bên góc có đề một hàng chữ, chữ kia bút táo lông xà, trong phong lưu phiêu dật lại ẩn chứa ngạo cốt hàn mai. Đề ở trên đó đúng là năm đã họa nên bức họa này cùng với tên người đã họa nó.

"Hàn Sơn Nguyệt....." Ninh Tuyết Mạch đọc tên của người đã họa nên bức tranh kia.

Biết vị này chính là nhân vật hàng đầu trong giới thi họa, tương đương với Từ Bi Hồng* trong thời đại của nàng. Tề Bạch Thạch*, bọn họ chỉ cần tùy tiện vẽ một bức họa đều có thể đổi được một đồng biệt thự cao cấp, lại còn có rất khó tìm được.....

**Từ Bi Hồng (徐悲鸿): là một họa sỹ TQ chuyên tranh mực về ngựa và chim.*

***Tề Bạch Thạch (齐白石): là một họa sỹ có ảnh hưởng ở TQ, người đã tự học vẽ một mình.*

Xem ra trà lâu này đã bỏ ra rất nhiều tiền vốn để đề cao phẩm vị của toàn bộ trà lâu.

Ninh Tuyết Mạch uống một ngụm trà, lại nuốt một khối bánh, bỗng nhiên cảm giác thấy một ngàn lượng bạc đã bị mất đi cũng không đến nỗi phải đau lòng như vậy.

Tiền là vương bát đản, mất đi cũng có thể kiếm lại, với bản lĩnh của nàng còn sợ ở không kiếm được bạc ở thời đại này?

Hưởng chỉ vừa rồi nàng cũng đã hồi tâm được một cách kiển tiền, nghe nói trong núi Thiên Thư cách chù thành một trăm dặm có vô số dược thảo, trong đó có nhiều thứ trân quý. Qua mấy ngày nàng sẽ đi đến nơi đó chuyển động một vòng, nói không chừng vận may có thể tìm thấy thảo dược cực kỳ quý hiếm, lúc đó nàng có thể kiếm được một khoản lợi nhuận rất lớn.

Tuy nhiên, nghe nói trong núi kia có rất nhiều ma thú, rất nhiều người đến đó hái thuốc đều là có đi mà không có về. Điều này đã khiến cho dược liệu được sinh ra ở nơi này trở nên khan hiếm ở trên thị trường. Nếu nàng muốn đến nơi đó thì cũng phải chuẩn bị thật tốt, không thể hành động mù quáng.

Nàng xuyên qua tới nơi này là muốn cười ngao thiên hạ, không phải tới để trở thành thức ăn cho ma thú.....

Nàng đang cúi đầu cân nhắc bước tiếp theo làm thế nào để phát tài, ánh sáng nơi cửa bỗng nhiên bị chặn lại trong giây lát, có hai người cầm tay bước vào.

Hai người đều là cầm tú hoa phục, nam có dáng người đỉnh bạt, khuôn mặt tuấn mỹ, trong đôi mắt chìm ung lộ ra uy nghiêm của thượng vị giả, khiến cho ánh sáng bắn ra bốn phía.

Nữ có tóc mây lỏng lẻo, trang điểm tinh tế, giờ tay nhắc chân đều là loại phong phạm của quý tiểu thư.

Trà thất này có bố trí rất độc đáo, giống như các quán âm nhạc ở thời hiện đại, giữa các phòng riêng biệt có một bình phong trong suốt và những bồn hoa được đặt theo các khối.

Mà Ninh Tuyết Mạch lại đang ngồi dựa ở chỗ cửa sổ, một góc tương đối yên tĩnh, cho nên khi hai người kia tiến vào cũng không thể nhìn thấy nàng.

Ninh Tuyết Mạch cũng quét mắt liếc nhìn hai người kia một cái liền thu hồi ánh mắt.

Lục Vương gia Quý Văn Hạo, là vị hôn phu lúc trước của thân thể này, hiện tại đã không có bất luận quan hệ gì cùng nàng.

Năng lượng của nàng rất hạn chế, sẽ không phí phạm chú ý tới người không liên quan.

Đối với nữ nhân kia ở bên người hẳn --

Khóe môi Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng câu lên, năng chung trà lên và nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 35: Phân tranh, phân tranh

Khóe môi của Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng câu lên, năng chung trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng đàn do đàn sư đang tấu phía sau bức rèm trong lầu.

Cầm kỹ của cầm sư ở chỗ này tự nhiên sẽ là đỉnh cao, những nốt nhạc giống như tiếng nước chảy, từ từ trôi giạt lượn lờ bên trong hương trà, khiến tâm tính người có chút an bình.

Ninh Tuyết Mạch là người hiểu cầm, rốt cuộc khi ở thời hiện đại, lúc nàng nhàn hạ đều thích nghe một số bài hát cổ xưa, như đàn cổ, tỳ bà, nhị hồ, dương cầm, chỉ cần là nhạc nhẹ nhàng nàng đều thích nghe, thậm chí chính nàng cũng sẽ đàn tấu vài đoạn, xem nó là một loại tiêu khiển giải trí.

Đoạn khúc trong tiếng đàn đang tấu nơi này, tuy rằng nàng chưa từng nghe qua, nhưng thoáng ở sự mềm mại, có thể gột rửa tâm linh. Nàng cảm thấy trong khi uống trà và nghe nhạc này, càng có thể cho phép nàng tĩnh tâm tự hỏi sự tình chính mình.

Những trà khách khác trong trà thất cũng đang yên lặng lắng nghe, ngẫu nhiên nhẹ giọng nói chuyện với nhau.

"Bang!" Một tiếng giòn vang, phá vỡ sự bình yên của núi rừng!

Tất cả mọi người đều cả kinh, sôi nổi nhìn về phía nơi âm thanh phát ra.

"Bộ trà cụ đã bị những người khác dùng?! Bồn tiểu thư không phải đã sớm phân phó người lưu lại một bộ trà cụ Hồng Bùn hay sao?!" Đại tiểu thư Hồ Diệp Thường tức giận.

Tiểu nhị đầu lông nhìn bộ trà cụ vừa mới đưa cho bọn họ vỡ trên mặt đất, nhỏ giọng phân bác: "Hỗ tiểu thư, bộ này chính là bộ trà cụ Hồng Bùn mà ngài thường dùng, bộ trà cụ Hồng Bùn bằng trúc ngài chưa bao giờ muốn dùng qua, cho nên tiểu nhân vừa rồi đã để khách khác nhân sự dụng....."

"Bồn tiểu thư thường dùng bộ này không có nghĩa là không dùng bộ khác trong ngày hôm nay! Nếu bồn tiểu thư đã nói người hãy lưu lại thì người đều phải lưu lại cho ta! Nhanh chóng đem bộ trà cụ kia về, rửa thật sạch sẽ và đưa lại đây cho bồn tiểu thư, nếu còn dong dài một câu ta sẽ đánh gãy chân chó của ngươi!" Hồ Diệp Thường đang có lòng biểu hiện uy phong mình là đích nữ Đại tướng quân trước mặt Quý Văn Hạo, càng thêm hùng hổ dọa người.

Hồ tướng quân quyền thế thông thiên, Lục Vương gia lại là hậu duệ quý tộc hoàng thất, hai người kia không phải là nơi mà tiểu nhị trà lâu có thể chọc đến, đành phải tự mình chạy như bay đi xuống bẩm báo cho chương quầy trà lâu.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Một lát sau, một vị nho sinh trung niên có diện mạo nho nhã, ăn mặc càng nho nhã hơn so với diện mạo bước nhanh đi lên. Trước tiên qua nói mấy câu với Lục Vương gia và Hồ tiểu thư, sau đó đi đến bàn trà của Ninh Tuyết Mạch, bắt động thanh sắc đánh giá nàng một chút.

Hôm nay, Ninh Tuyết Mạch mặc một cái áo lụa màu hồng nhạt, khuôn mặt nhỏ càng thêm có vẻ phần hồng dụ dàng, nhìn qua tựa như một hải tử thuần khiết vô tội. Hắn lập tức không thực sự để ở trong lòng, hướng về phía nàng ôm quyền một cái: "Vị tiểu khách quan, thật không phải với ngài. Bộ trà cụ mà ngài đang dùng, trước kia đã có người bao, chỉ vì tiểu nhị phía dưới quên mất, cho nên đã đưa cho ngài. Hiện tại, nguyên chủ đang muốn tìm nó, ngài xem, ngài có thể nhường lại bộ trà cụ này hay không? Tiểu nhân sẽ đưa lên một bộ hồ trà tuyệt vời khác bồi tội."

Ninh Tuyết Mạch ngẩng đầu, mắt to léo lên, nhấp miệng nhỏ: "Chương quầy, đây là người không đúng rồi. Ta rõ ràng nghe thấy khách nhân bên dưới ngay từ đầu cũng không phải đã bao bộ trà cụ này, vì sao hiện tại lại thành đã sớm bị bọn họ bao? Ban đầu, ta vốn cũng không để bụng và không quá hiếm lạ với bộ trà cụ này, nếu người ăn ngay nói thật, nói không chừng ta sẽ sáng khoái nhường ra. Nhưng hiện tại, người trắng trợn nói dối tào bạo, rõ ràng là đang khinh ta chỉ là tiểu hài tử nhỏ tuổi, bộ trà cụ này ta sẽ không trả."

Chương quầy trà lâu cứng lại, hắn vốn nghĩ nàng nhỏ tuổi, lại tính té đáng yêu, cho rằng nàng rất dễ lừa gạt, nơi nào nghĩ đến lời nói của nàng cư nhiên sắc bén như thế?

Trên mặt hiện ra một sự xấu hổ: "Điều này --"

Hắn còn chưa tới kịp nói câu gì, Hồ Diệp Thường bên kia nghe tiếng đã đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 36: Khiêu khích ứng đối

Edit & Dịch: Emily Ton.

Bên kia, Hồ Diệp Thường nghe tiếng đã đi tới, trên cao nhìn xuống thì thấy là Ninh Tuyết Mạch: "Nha, ta đang tự hỏi là ai dám đoạt trà cụ của ta, nguyên lai là phế vật ngươi! Chương quầy, đây là người không đúng rồi. Trà lâu này của người chính là nơi đại quan và quý nhân tới, vì sao ngay cả loại hàng thế này cũng bỏ vào đây?"

Trong giọng nói nồng đậm khinh thường giống như bão dầm năm xưa, phát ra đến nỗi chạm đến mọi góc cạnh của gian trà thất, vô số ánh mắt nhìn qua, dừng ở trên người Ninh Tuyết Mạch.

Trong ánh mắt có hồ nghi, có buồn bực, có trạng thái không thể hiểu rõ.

Ninh Tuyết Mạch gần đây tuy rằng đã vang danh một lần, đó là một lần bị nhốt trong lồng sắt và bị nâng đi dạo phố, rất nhiều người từng gặp qua gương mặt thật của nàng.

Nhưng khi đó Ninh Tuyết Mạch đầu tóc rối bù, bộ mặt sưng đỏ, chật vật cơ hồ nhìn không ra hình người.

Đầu giống như bảy giờ, lưng lỉnh như nước?

Cũng khó trách đại đa số người không thể nhận ra.

Hồ Điệp Thường nhìn thấy ánh mắt mọi người mờ lờn, càng thêm đắc ý: "Chư vị, nàng chính là người đã bị bắt vì vụ trộm với hán tử mấy ngày trước tại Hầu phủ, Ninh Tuyết Mạch. Loại mặt hàng ***** này cư nhiên uống trà cùng chúng ta ở trong một gian trà thất, các người nói xem, chủ lâu có phải nên đuổi nàng ra ngoài hay không?!"

(Note: ***** là của bản gốc)

Mọi người nhìn ta, ta nhìn người. Sự kiện mấy ngày trước của Ninh Tuyết Mạch đã khiến toàn thành đều biết, bọn họ tự nhiên cũng biết đến. Tuy nhiên, lúc ấy không phải đã chứng tỏ vị Ninh cô nương này là bị oan uổng hay sao?

Tuy rằng mọi người đều xem thường phế vật, nhưng nhìn thấy Hồ Điệp Thường kiêu ngạo và khi dễ một tiểu cô nương như vậy, cũng khiến trong lòng bọn họ có chút xem thường.

Đa số mọi người đều không lên tiếng, chỉ có mấy người muốn chụp mông ngựa theo Lục vương gia và Hồ Điệp Thường nên mới lên tiếng kêu: "Đứng rồi, đứng rồi, đuổi nàng ra đi! Đuổi ra đi!"

"Người như vậy không xứng đáng ở trong trà lâu này....."

"Cút đi, mau cút đi!"

Hồ Điệp Thường nhận được sự ủng hộ của vài người này, càng thêm đắc ý dạt dào, ánh mắt lại lần nữa dừng ở trên mặt Ninh Tuyết Mạch, muốn nhìn xem nàng tức giận đến nổi run rẩy hoặc là sợ hãi đến nỗi phát ngốc.

Nhưng không nghĩ rằng, Ninh Tuyết Mạch vẫn như cũ, lão thần khắp nơi ngồi ở chỗ kia, trong tay dường như đang chơi một chén trà nhỏ, ánh mắt nhìn nàng giống như đang xem một con con khi đang diễn.

Ánh mắt như vậy khiến Hồ Điệp Thường cảm thấy đau đớn, nàng ta cả giận nói: "Đồ đệ tiện nha đầu nguoi, nhìn bốn tiểu thư như vậy làm gì?! Chột dạ?"

Ninh Tuyết Mạch cười, nhợt nhạt mở miệng: "Đồ đệ tiện nói ai vậy?"

"Đồ đệ tiện nói nguoi!" Hồ Điệp Thường cơ hồ lại nói lại một câu mà không hề suy nghĩ.

"Quả nhiên là đồ đệ tiện đang nói ta." Giọng nói của Ninh Tuyết Mạch giòn giòn, giống như tiếng một chuỗi chuông bạc vang lên: "Nếu như chính nguoi đã thừa nhận, ta đây cũng sẽ không nói gì thêm với nguoi nữa. Nguoi tự giải quyết cho tốt, tranh thủ sớm ngày thoát khỏi những từ này đi."

"Phụt!"

"Ha ha!" Trong trà lâu có người không nhận được bật cười thành tiếng.

Tiểu cô nương này, đánh trà thật là tàn nhẫn!

Hồ Điệp Thường cũng rất cuộc cũng phản ứng lại, một gương mặt đẹp đó lên, nhìn không được giờ tay liền đánh: "Nguoi, tiểu tiện nhân này....."

Động tác của nàng ta cực nhanh, ra tay như gió. Lần này nàng ta đã dùng tới mười lực, hạ quyết tâm muốn xóa sạch răng trong miệng của Ninh Tuyết Mạch.

Nào nghĩ đến Ninh Tuyết Mạch chỉ thoáng nâng tay, bàn tay của Hồ Điệp Thường còn chưa đụng chạm đến nàng, bỗng nhiên liền thét lên một tiếng chói tai, vội vàng nhanh chóng rút tay về.

Đau! Đau quá!

Lòng bàn tay giống như đã bị ong vò vẽ chích phải, đau đến nỗi nàng ta muốn dậm chân: "Tiểu tiện nhân, nguoi có can đảm dậm dậm vào ta?!"

Ninh Tuyết Mạch nhướn nhướn chân mày: "Hồ Điệp Thường, nguoi lại đang xướng tuồng gì vậy? Rõ ràng là nguoi đã động thủ muốn đánh ta, được không?"

"Nguoi chết chắc rồi! Nguoi, tiện nhân này cư nhiên dám dùng kim đâm đại tiểu thư ta!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thất trình trước khi cưới?...

"Ta dùng kim đâm nguoi nơi nào? Nguoi hãy để mọi người nhìn một cái."

Hồ Điệp Thường giờ tay lên và chỉ vào tay bị chích, giống như giờ lên một cây cờ xé: "Tiện nhân nguoi dùng mơ tưởng phủ nhận, nguoi đã đâm vào lòng bàn tay ta!" Khi nàng ta mở lòng bàn tay ra mới phát hiện, lòng bàn tay nàng ta hồng nhuận, phía trên dường như tới lỗ kim, ngay cả một điểm hồng cũng không nhìn ra được.

Mọi người cũng đều có đôi mắt sắc nét, nhìn xem tay nàng ta rồi lại nhìn nhìn nàng ta, trong mắt hiện lên sự nghi ngờ.

Hồ Điệp Thường cuối cùng cũng phát hiện ra điểm dị thường này, rút tay về nhìn nhìn không thể nào tin, nghẹn lại!

Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng thở dài một hơi, bỗng nhiên nhìn về phía ghế cách đó không xa: "Lục Vương gia, nghe Vương phi tương lai của nguoi nói đã bị chích, nguoi không ra nhìn một cái? Tô về quan tâm một chút?"

Vương phi tương lai của Lục vương gia?!

Tất cả mọi người đều mờ to hai mắt, ánh mắt sôi nổi nhìn về phía Ninh Tuyết Mạch.

Lục Vương gia Quý Văn Hạo quả thực có tâm muốn bóp chết Hồ Điệp Thường, hiện tại hán và Hồ Điệp Thường còn chưa đính hôn, nếu mối quan hệ này bị tuôn ra trước sẽ gây bất lợi cho thanh danh của hán, rất cuộc hán vừa mới lui hôn cùng với Ninh Tuyết Mạch.....

Tuy nhiên, bây giờ Ninh Tuyết Mạch đã điểm danh kêu hán, hán cũng chỉ có thể cắn da đầu lỗ ra, ánh mắt dừng ở trên người Ninh Tuyết Mạch, hơi ngưng đọng lại.

Bất quá, mới mười mấy ngày không thấy, nha đầu cư nhiên tinh nhanh như nước!

Khuôn mặt nhỏ đã từng tái xám hiện tại đã trở nên dẻo dai hơn rất nhiều, cằm đã từng quá mỏng hiện tại thon gầy và hiện ra một độ cong hoàn mỹ. Có lẽ nguyên nhân vì thời tiết nóng, trên má trắng nõn của nàng thoáng có một chút ửng đỏ. Một đôi mắt to, cong cong, trông mắt bên trong đen nhánh như mực, rõ ràng như nước. Thời điểm nhìn người giống như hồ nước tĩnh lặng, khiến trong nhãn tâm có một loại an bình nói không nên lời.

Gió bên ngoài thổi vào từ cửa sổ, thổi bay vạt áo hồng nhạt của nàng. Nhìn qua giống như một nữ tử thông minh vô tội, đáng yêu và vô hại.

Tướng mạo rõ ràng vẫn là tướng mạo kia, nhưng khí chất lại khác với trước kia rất lớn. Còn nhỏ tuổi mà dường như đã có một loại năng lực câu hồn đoạt phách, khiến người cơ hồ không thể rời mắt.

Quý Văn Hạo nhất định đã sai đâu đó, thật trăm xuồng, há mồm chính là trách cứ: "Ninh Tuyết Mạch, nguoi nói bậy gì đó?"

Ninh Tuyết Mạch chớp chớp mắt, về mặt vô tội: "Sao lại là nói bậy? Lục Vương gia, vị tiểu thư Hồ Điệp Thường đều đã có oa oa cùng với nguoi, chẳng lẽ nguoi còn không tính toán cưới nàng? Lúc trước nguoi trăm phương nghìn kế từ hôn với ta, còn không phải là bởi vì nàng hay sao?"

Sét đánh xuống mặt đất!

Có oa oa a*?! Nói như vậy, vị Lục Vương gia cùng với vị tiểu thư Hồ Điệp Thường không phải mới bên nhau nhiều ngày nay, mà là sớm đã có mối quan hệ bí mật từ trước?!

**Oa oa (娃娃): em bé.*

Ánh mắt của mọi người càng thêm sáng như tuyết, cũng càng thêm vi diệu.

Mặt đẹp của Hồ Điệp Thường đỏ lên, hiện tại nàng ta xác thật đã có thai, bất quá chỉ mới hơn một tháng. Nàng ta cho rằng không ai có thể phát hiện ra. Không nghĩ tới sẽ bị Ninh Tuyết Mạch phá tan, vừa thẹn lại vừa giận: "Ninh Tuyết Mạch, nguoi thật lớn mặt! Cư nhiên dám ăn nói bừa bãi!"

Quý Văn Hạo cũng sững sờ và sững sờ, khuôn mặt tuần từ càng trở nên tối tăm

Ở Trường Không Quốc, bất luận hai bên đã đính hôn hay chưa, thất trình trước khi cưới đều là hành vi khiến người khinh thường. Sẽ chịu vạn chủng thóa mạ, cho dù nhà trai có thể có được tam thể tử thiếp, nếu không danh không phận có quan hệ với nữ tử đáng hoàng, cũng khiến mọi người khinh thường.....

"Ninh Tuyết Mạch, ngươi có biết nói hươu nói vượn sẽ chịu trừng phạt gì không?!" Giọng nói của Quý Văn Hạo giống như đã kết băng.

Biểu tình của Ninh Tuyết Mạch càng thêm vô tội: "Biết, nhưng ta không nói hươu nói vượn, những gì ta nói đều là sự thật. Hồ tiểu thư rõ ràng là đã có thai 45 ngày....." Nàng hơi nghiêng đầu, hai búi tóc trên đầu hơi đọng đưa, chớp chớp mắt, vẻ mặt bỗng nhiên như bùng tính đại ngộ: "Chẳng lẽ oa oa trong bụng nàng không phải là của ngươi?!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Con của chúng ta, sợ không giữ nổi.....

Hồ Điệp Thường: "....."

Quý Văn Hạo "....."

Mọi người: "????!!!"

Hồ Điệp Thường vừa kinh vừa giận, Ninh Tuyết Mạch nói ngày nàng mang thai cứ nhiên không tới! Nàng ấy rốt cuộc làm sao biết được?! Lúc trước y giả đã bắt mạch cho nàng rõ ràng đã bị diệt khẩu đúng lúc!

"Ninh Tuyết Mạch, ngươi cứ nhiên dám chửi bới danh tiết của bản tiểu thư, ta muốn giết ngươi!" Lòng bàn tay của Hồ Điệp Thường chợt lộ ánh sáng lạnh, một thanh bảo kiếm xuất hiện, vung về phía Ninh Tuyết Mạch!

Quý Văn Hạo đang muốn giơ tay ngăn cản, nhưng giống như đang nghĩ tới điều gì, ánh mắt bất chợt lộ lên, không hề động thủ.

Ninh Tuyết Mạch sớm đã có chuẩn bị, thời điểm khi thanh bảo kiếm chuẩn bị đâm đến cổ, thân mình nàng bỗng nhiên né tránh, khiến một kích của Hồ Điệp Thường đâm vào không khí.

Hồ Điệp Thường không thể thu thế, một kiếm đâm vào trên hồ Hồng Bùn bằng trúc ở trên mặt bàn --

"Bang!" Một tiếng giòn vang, hồ Hồng Bùn biến thành mảnh nhỏ đầy bàn, nguyên cả bộ chén trà cũng vỡ nát hai cái.

"Ai nha, Hồ tiểu thư, ngươi đây là then quả hoá giận sao? Ngươi tức giận đánh nát trà cụ bảo bối của chủ quán không quan trọng, nhưng đừng tức giận mà ảnh hưởng thân mình, nếu động đến thai khí sẽ không tốt....." Ninh Tuyết Mạch vừa quay tròn thân mình, đã lại ngồi xuống lần nữa, nhìn Hồ Điệp Thường mở miệng nghiêm túc nói.

Hồ Điệp Thường: "....." Nàng ta quả thực đã bị chọc giận muốn điên tiết lên! Đến nỗi đôi môi cũng đang run rẩy: "..... Ngươi còn nói vậy..... Tiểu tiện nhân, hôm nay nếu ta không giết được ngươi, thế không làm ngươi!" Cô tay vừa lật, lòng bàn tay lại hiện ra một bảo kiếm dài hai thước, công kích về phía Ninh Tuyết Mạch như mưa rền gió dữ.....

Thân mình Ninh Tuyết Mạch như gió trong liễu, tránh né mũi đao nhọn, rất nhiều lần kiếm quang gần như đã đâm trúng nàng, nhưng lại đều bị nàng tránh thoát ở trong gang tấc.

Mắt thấy một đạo kiếm quang của Hồ Điệp Thường lại trực diện đâm tới, nàng kêu nhỏ một tiếng "a", ghé dựa dưới thân bỗng nhiên lật nghiêng, thân mình nàng giống như con cá trơn trượt ra ngoài, vừa lúc thoát khỏi vòng vây kiếm quang bao phủ của Hồ Điệp Thường. Sau đó, giống như con gió lướt qua bên cạnh Hồ Điệp Thường.

Nơi mắt cá chân Hồ Điệp Thường giống như bị cái gì đập lên, một cơn đau sắc bén ngay sau đó truyền đến từ mắt cá chân, chui thẳng vào bên trong bụng nàng ta.....

Nàng ta đau đến nỗi sắc mặt đều tái nhợt, kêu lên một tiếng "*ai nha*", ném thanh bảo kiếm và ôm lấy bụng mình, cong eo xuống, cơ hồ muốn lăn lộn --

"Điệp Thường, ngươi làm sao vậy?" Quý Văn Hạo theo bản năng đỡ lấy nàng ta.

Hồ Điệp Thường chỉ cảm thấy nơi bí ẩn dưới thân kia, hình như có một dòng suối nóng đang trào ra.....

Chẳng lẽ thật sự đã xảy thai?! Nàng ta sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, thốt lên lời nói: "Hải tử -- con của chúng ta, sợ là không thể giữ nổi....."

Một câu vừa nói ra, tất cả mọi người đều tỉnh lặng!

Thật sự! Cứ nhiên là sự thật!

Vốn dĩ bọn họ có chút bán tín bán nghi với lời nói của Ninh Tuyết Mạch, hiện tại lại có bằng chứng không thể chối cãi, trong ánh mắt của mọi người nhìn về phía Hồ Điệp Thường ẩn ẩn hiện ra sự khinh thường.

Nữ nhân ngu xuẩn này!

Quý Văn Hạo nằng nết trong lòng, nhưng lại không thể phát tác, trầm giọng nói với Ninh Tuyết Mạch: "Được, ngươi dù âm ngoan! Nếu nàng có chuyện gì xảy ra, bốn vương sẽ không bỏ qua ngươi!"

Ninh Tuyết Mạch cũng nổi giận: "Quý Văn Hạo, Hồ Điệp Thường, hai người các người đã gặp nhau trong bóng tối, sớm đã có tư tình, vì đạt được mục đích của mình, đã hãm hại ta, muốn khiến ta thân bại danh liệt. May mắn ông trời có mắt, để Nghiệm Trinh Thủ chứng minh sự trong sạch của ta, mới khiến ta không đến nỗi bị hãm oan. Ta là bé gái mồ côi, cánh tay bất quá không thể ôm hết đủ quyền quý các người. Ta thật khinh thường những gì các người đã làm, lúc này mới làm như người mong muốn, nhanh nhẹn lui hôn cùng ngươi, để đôi câu nam nữ các người được như ước nguyện."

"Nhưng các người cứ nhiên còn không biết đủ, còn tới khi dễ bé gái mồ côi ta đây! Thật sự cho rằng căn khôn này không có vương pháp và công đạo sao? Thật sự cho rằng ngươi có thể một tay che trời sao?! Tất cả mọi người nơi này đều có thể làm chứng cho ta, rõ ràng là nàng ta đã tới khiêu khích ta, muốn tát vào mặt ta, lại muốn chém ta, chiêu chiêu giống như muốn tiêu diệt miệng ta, dường như muốn đưa ta vào chỗ chết. Ta chính là chưa từng đánh trả một chiêu, chính nàng ta đã tiêu hao công lực của mình, động thai khi thì có quan hệ gì với ta đâu? Điều này cũng muốn tính ở trên người ta?!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 39: Mất không chế

Nước mắt chảy dài trong đôi mắt to của Ninh Tuyết Mạch: "Các người khi dễ người cũng không nên khi dễ đến mức như vậy đi? Hồ Điệp Thường, thật uổng cho ta trước kia còn xem ngươi như là bạn tốt! Thời điểm ta 7 tuổi ngươi vẫn luôn đuổi theo phía sau ta và kêu ta là tiểu tỷ ty. Nói rằng tuy ta nhỏ tuổi hơn ngươi, nhưng ngày sinh lại lớn hơn ngươi, vì thế kêu ta là tiểu tỷ ty, chính là muốn tôn trọng ta. Còn nói muốn luôn trở thành bằng hữu tốt nhất của ta, muốn luôn kêu ta là tiểu tỷ ty."

"Đây có phải là cách mà ngươi đối đãi với tiểu tỷ ty? Ta vẫn luôn nhường nhịn ngươi, chịu đựng ngươi. Ngươi đoạt vị hôn phu của ta, ta cũng không muốn so đo với ngươi. Ngươi đều luôn chen ép ta mọi nơi, ta cũng mặc kệ ngươi. Chỉ nghĩ một sự nhàn chán sự lành, nơi nào nghĩ đến các người còn muốn thông đồng và tính kế ta, hiện tại còn muốn uy hiếp ta, vu hãm ta....."

Biểu tình của nàng rõ ràng là muốn khóc, lời nói lại giống như một vụ nổ, tốc độ lại rất vội vã, nhưng mỗi từ đều rất rõ ràng, mỗi từ đều giống như viên đạn, bắn thẳng vào trái tim mọi người.

Thì ra là thế! Hoá ra chân tướng chính là như thế!

Mọi người bùng tính đại ngộ, ánh mắt nhìn về phía hai người Quý Văn Hạo càng thêm khinh thường--

Sắc mặt Quý Văn Hạo đã đen như đáy nồi, hần cũng là người thông minh, sự kiện Ninh Tuyết Mạch bị hãm oan tuy rằng không phải do hãm hãm, nhưng hần cũng đã đoán được là do ai làm. Trừ bỏ nữ nhân trong lòng ngực này không còn có người nào khác.....

Nhưng hần không thể nói ra nàng, rốt cuộc sau này hần còn cần đến sự hậu thuẫn từ phía sau nàng, hần còn muốn cưới Hồ Điệp Thường làm vợ, để đạt được sự ủng hộ của Hồ nguyên soái --

Vốn dĩ hần muốn tùy tiện tìm một người chịu tội thay chuyện này, tốt xấu gì thì sau khi mọi chuyện qua đi là xong, không nghĩ tới Ninh Tuyết Mạch ngay lúc này lại tiết lộ ra mối quan hệ của hần và Hồ Điệp Thường, còn tình tế đem đầu sỏ gây nên sự kiện kia đổ ở trên người hần -- có tình hần còn không thể giải thích --

Tất cả mọi người uống trà tại trà lâu này cơ bản cũng đều là những nhân vật có uy tín và có danh dự bên trong hoàng thành, hần không có khả năng nhất nhất đều diệt khẩu bọn họ.....

Ánh mắt hần lại dừng ở trên người Ninh Tuyết Mạch, đáy mắt dường như xuất hiện một luồng ánh sáng lạnh như băng sương!

Hắn há mồm đang muốn nói gì đó, Hồ Điệp Thường bỗng nhiên có cảm giác dòng suối nóng phía dưới càng ngày trào ra càng nhiều, cũng bất chấp tất cả, không nhịn được nắm chặt ống tay áo hắn, run giọng nói "Vương gia, cứu... cứu con của chúng ta..... ta đang chảy máu --"

Quý Văn Hạo theo bản năng cúi đầu, nhìn thấy dưới váy Hồ Điệp Thường quả nhiên ướt một tầng lớn.....

"Có mùi gì vậy?" Có người thấp giọng lầm bầm một câu, ngửi ngửi cái mũi.

"Sao lại có mùi nước tiểu vậy?" Có người tiếp lời, ghét bỏ phẩy phẩy tay để cổ xua tan mùi hôi ở chóp mũi.

"Hò tiểu thư, người xác nhận là người đang chảy máu? Mà không phải là không khống chế được nước tiểu?" Ninh Tuyết Mạch cũng lui về phía sau một bước, mũi nhỏ hơi nhăn lại. Trong lòng lại cười lạnh, *nữ nhân vong ân phụ nghĩa!*

Lúc trước Hồ Điệp Thường cũng từng là kẻ bản hàn, cha nàng ta bệnh nặng, nặng ta phải xin cơm trên phố, bị người đùa giỡn, vừa lúc lúc ấy Ninh Tuyết Mạch mới 6 tuổi nhìn thấy, phải người đến cứu nàng ta. Nguyên chủ Ninh Tuyết Mạch tâm địa lương thiện, thấy Hồ Điệp Thường đáng thương, chẳng những thỉnh đại phu trị hết bệnh cho cha nàng ta, còn nhận cha con nàng ta vào Tĩnh Viễn Hầu phủ.....

Lúc này, cha con Hồ Điệp Thường mới có cơ hội hướng về phía trước, mới khiến cha con nàng ta có được ngày hôm nay!

Khi đó Hồ Điệp Thường mỗi ngày đều đi theo phía sau Ninh Tuyết Mạch, nàng ta một hải nữ 13 tuổi đuổi theo Ninh Tuyết Mạch là một hải nữ 7 tuổi và gọi nàng là tỷ tỷ, cố gắng hết sức để nhỉnh bọ.

Không nghĩ rằng, không lâu sau khi Hầu phủ suy tàn, Hồ Điệp Thường mỗi lần nhìn thấy Ninh Tuyết Mạch đều là một bộ dáng kinh thường. Thường xuyên khi để nàng trong tối ngoài sáng, nhục nhã nàng trước mặt người khác, thậm chí còn đã từng hành hung nàng bởi vì nàng đã phản bác lại một câu nhơ nhỏ, đánh Ninh Tuyết Mạch mình đầy thương tích, suýt nữa thì bỏ mạng.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Xin lỗi?!

Vì để cướp vị hôn phu của Ninh Tuyết Mạch, nàng ta đã giờ hết các loại thủ đoạn bỉ ổi, một lòng muốn bỏ trí Ninh Tuyết Mạch vào chỗ chết.

Ninh Tuyết Mạch bị hạ mê được và nhốt vào trong lồng sắt, đều là do nàng ta chủ mưu sau lưng!

Đối phó với nữ nhân như vậy, tại sao Ninh Tuyết Mạch lại phải khách khí?!

Vừa rồi nàng cố ý điếm vào huyết đạo nào đó trên hông của Hồ Điệp Thường, khiến nàng ta mất khả năng khống chế nước tiểu.....

Lúc này nàng sẽ không khiến nàng ta sinh non, chẳng qua hải tử trong bụng kia sớm muộn gì cũng giữ không nổi, sẽ biến thành thạch thai, vĩnh viễn lưu lại trong bụng nàng ta, sau này nàng ta cũng không còn khả năng sinh con.....

Đây là vì Ninh Tuyết Mạch lấy lại công đạo cho nguyên chủ đã khuất, nữ hải tử kia không thể cứ uống mạng như vậy!

Một thiên kim đại tiểu thư mất khống chế nước tiểu ở trước mặt bao người tuyệt đối là sự tình mất mặt nhất! Quả thực là mất mặt ném đến dưới đáy biển đi.

Mất thấy ánh mắt mọi người kín đáo nhìn về phía dưới váy nàng, Hồ Điệp Thường đời này chưa từng mất mặt như vậy! Quả thực giống như bị một cây kim đâm vào trong tim!

Khuôn mặt đẹp của nàng ta lúc xanh lúc trắng, bộ ngực phập phồng kịch liệt, bỗng nhiên bụm mặt khóc òa lên một tiếng!

Ninh Tuyết Mạch nhường mày khó hiểu: "Chỉ là mất khống chế nước tiểu mà thôi, cũng không phải thật sự sẽ sinh non, người còn khóc gì nữa?"

"Bang!" Một hình ảnh màu vàng chợt loé lên, giống như sét đánh nhắm về phía Ninh Tuyết Mạch!

Hình ảnh màu vàng xuất hiện quá đột ngột, trước đó cũng không có dấu hiệu cảnh báo, chờ đến khi Ninh Tuyết Mạch phát hiện ra và muốn tránh né thì đã không kịp. Chỉ có thể tránh khỏi bộ vị quan trọng, nhưng hình ảnh màu vàng đã di chuyển đến phía sau lưng nàng, khiến nàng lao đảo --

Ninh Tuyết Mạch nhanh chóng đứng vững gót chân, bỗng nhiên ngừng đầu. Thấy Quý Văn Hạo mặt trầm như nước đang đứng ở trước mặt nàng, lòng bàn tay lấp lánh một luồng ánh sáng màu vàng: "Ninh Tuyết Mạch, xin lỗi!"

P phía sau lưng Ninh Tuyết Mạch, nơi bị đánh trúng giống như bị ong vò vẽ đốt qua, đau đớn nóng rát, không cần phải quay đầu lại xem xét, nàng cũng minh bạch phía sau lưng nàng tuyệt đối là đang chảy máu!

"Dựa vào cái gì?!" Ngón tay Ninh Tuyết Mạch chậm rãi nắm chặt!

Hồn dân này dựa vào cái gì dám đánh nàng?! Lại còn ở trước mặt bao người --

"Dựa vào ta đã từng là vị hôn phu của người, ta cũng có quyền lợi thay thế cha mẹ người giáo huấn người!" Luồng sáng màu vàng trong tay Quý Văn Hạo lại loé lên, một lần nữa trút về phía trên người Ninh Tuyết Mạch.

Lần này Ninh Tuyết Mạch đã có phòng bị, nàng theo bản năng muốn thi triển bộ pháp Mê Túng từng học qua ở thời hiện đại, nhưng không nghĩ rằng người vừa mới động, phía sau lưng nơi đã bị đánh bỗng nhiên cứng đờ, trong nháy mắt tiếp theo hai chân đều tê liệt, không thể nào di động, trong lúc nguy cấp nàng chỉ có thể giơ cánh tay lên chắn --

Ninh Tuyết Mạch nhìn ống tay áo đã bị tàn phá, dưới ống tay nơi da thịt bị đánh hiện ra một vết thâm tím màu đỏ, đau đớn kịch liệt cùng với tê ngứa lan tràn toàn bộ cánh tay.....

Trên cái roi màu vàng cổ quái kia có độc?

Nó thật sự khiến nàng tạm thời hành động rất khó khăn --

"Ninh Tuyết Mạch, bốn vương nói thêm câu nữa, nhanh chóng xin lỗi Điệp Thường!" Quý Văn Hạo tay cầm roi vàng tiến lên một bước đi về phía trước, mặt ngọc như Tu La, sát khí bức người.

"Vương gia, ta không cần lời xin lỗi của tiện nhân này! Đánh chết nàng! Đánh chết nàng!" Hồ Điệp Thường kêu gào bên cạnh.

Ninh Tuyết Mạch lui về phía sau một bước, nhưng bởi vì hai chân không có lực, một chân bị vấp, lập tức ngã trên mặt đất, những người chung quanh đều phát ra những âm thanh kích động, nhưng không có người nào dám đứng ra can dự vào việc người khác.

Bất luận là nữ nhi nguyên soái hay là Lục hoàng tử, đều không phải là người bọn họ có thể trêu chọc, càng là quyền quý thì trong lòng càng có nhiều kiêng kỵ.....

Đã có người kín đáo đi xuống lầu vì sợ gặp rủi ro như cá trong chậu.

Trên người Ninh Tuyết Mạch đã rất đau đớn, nhất thời không thể đứng dậy nổi, nàng tròn mắt nhìn vào cặp mắt đờ đờ sát khí của Quý Văn Hạo, trong lòng chợt lạnh!

Nàng thật bất cần! Nàng cho rằng mấy ngày nay nàng đã khôi phục lại hai ba thành công lực, hơn nữa lại có một thân kinh công quý thần khó lường cũng đủ khả năng bảo đảm chính mình không bị thương hại gì. Tuy nhiên, nàng không nghĩ tới Quý Văn Hạo dám dùng niệm lực điều khiển Hồn Tiến công nhiên ra tay đánh nàng ở trước mặt công chúng--

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Thái Tử điện hạ

Trong thế giới này nàng không có thân nhân, cũng không có bằng hữu, ngay cả thời điểm mấu chốt cũng không người nào cứu nàng!

Nhìn biểu tình của Quý Văn Hạo, nàng biết rằng ngay cả khi nàng nhất thời nhận thua và xin lỗi Hồ Điệp Thường thì hắn cũng sẽ không buông tha nàng, tất nhiên sẽ còn nghĩ ra biện pháp khác để nhục nhã nàng --

Mất thấy một roi của Quý Văn Hạo lại muốn đánh về phía nàng, khỏe mới nàng chậm rãi gọi lên một nụ cười lạnh.

Quý Văn Hạo, nếu như ta không chết, ta sẽ trả lại người gấp mười lần những cái quất của ngày hôm nay!

Ánh mắt nàng lạnh giá, khiến trong lòng Quý Văn Hạo rung mình. Đồng thời cũng có một loại cảm giác không cam lòng và tức giận không thể giải thích.

Nữ hải tử này đã từng nói gì thì nghe vậy, đã từng lặng lẽ dừng tất cả mọi ánh mắt trên người hắn, đã từng lặng lẽ chấp nhận hết thấy những điều hắn làm, trong lòng nàng cũng từng tràn ngập bản thân hắn --

Hiện tại tuy rằng nàng luôn mỉm cười xưng hắn là "Vương gia", ánh mắt nhìn hắn lại giống như đang nhìn xác thối bốc mùi. Không còn cảm thấy một chút yêu thương đắm đuối nào đối với hắn!

Cổ tinh thời điểm này nàng còn tỏa sáng chói lọi, chẳng qua sự sáng chói của nàng lại không còn nở rộ vì hắn --

Một khi đã như vậy, không bằng trực tiếp đánh chết nàng. ít nhất ánh mắt nàng sẽ không dừng lại trên người nam nhân khác, chỉ có hắn mới từng là vị hôn phu của nàng.....

Ngay cả khi hiện tại hắn đánh chết nàng, nhiều nhất có thể xem như là một tai nạn, phụ hoàng hắn sẽ không thật sự xử phạt hắn chỉ vì một bé gái mới côi, nhiều nhất sẽ phạt mấy năm bổng lộc của hắn, sau đó sẽ nhốt hắn mấy ngày để cho chuyện này qua đi.

Hơn nữa, hắn còn có thể nhận cơ hội này để lấy lý do bồi thường, thu nạp tiểu nha đầu này về làm trắc phi, như vậy đến chết nàng vẫn là của hắn.....

Vô số tính toán đã xảy ra trong một thời gian ngắn.

Sát khí vừa hiện lên trong mắt Quý Văn Hạo, rồi vàng cổ quái trong lòng bàn tay bỗng nhiên co lại và dấy lên giống như tơ nhện, gió cánh tay lên, rồi vòng bay qua không khí giống như con rắn, vút về phía cổ của Ninh Tuyết Mạch!

Toàn thân Ninh Tuyết Mạch đã đau đớn khủng khiếp, không thể nào tránh né, chỉ đành nhắm mắt lại.

Không nghĩ tới hôm nay mình sẽ chịu uất ức mà chết ở chỗ này!

Trong mắt Hồ Điệp Thường hiện ra sắc ý điên cuồng. Nàng ta rất rõ ràng uy lực một roi này của Quý Văn Hạo. Chỉ cần thật sự đánh trúng Ninh Tuyết Mạch, sẽ trực tiếp đánh nát xương cổ nàng, khiến nàng chết ngay tức khắc --

Mắt thấy một roi kia của Quý Văn Hạo giống như rắn độc sẽ lập tức chạm đến trên cổ của Ninh Tuyết Mạch, bỗng nhiên có một ánh sáng màu xanh nhạt loé lên trong không trung, trong chớp mắt hình thành một tấm lá chắn ở ngay trước người Ninh Tuyết Mạch. Một roi đoạt mệnh của Quý Văn Hạo đã đập lên trên tấm lá chắn kia, tấm lá chắn lại rung động giống như sóng nước phản tán hết lực lượng, bàn tay của Quý Văn Hạo run lên, Kim Tiên suýt nữa đã bay ra khỏi bàn tay.

Sắc mặt hắn biến đổi, lui về phía sau một bước: "Thái tử ca ca!"

Bóng người chột loé nơi cửa, Quý Văn Hoàng chậm rãi đi vào.

Hôm nay hắn mặc một chiếc áo choàng thấp điệu nhưng không mất đi vẻ hoa lệ, trên ngón cái vẫn mang một nhẫn ngọc ban chỉ rất lớn, bên hông treo một miếng ngọc bích xanh như nước. Khí chất tao nhã, nhưng lại mang theo một sự thờ ơ cao quý không thể nói nên lời.

"Tham kiến Thái Tử điện hạ!" Mọi người trong trà thất đều quỳ xuống, ngay cả Quý Văn Hạo cũng không có ngoại lệ.

Trong đôi mắt như nước mưa thu của Hồ Điệp Thường hiện lên một tia phức tạp, nàng ta tất nhiên cũng phải quỳ xuống theo, lời nói trở nên run rẩy nhẹ nhàng: "Điệp Thường tham kiến Thái Tử điện hạ, Thái Tử điện hạ đại giá quang lâm, Điệp Thường đã không quý nghênh đón sớm hơn, mong chờ sự tha thứ....."

Câu nói kế tiếp của nàng ta không thể tiếp tục phát ra, bởi vì vị Thái Tử điện hạ đang được nàng cung nghênh không thèm liếc mắt nhìn nàng ta một cái, trực tiếp đi qua bên cạnh người nàng ta, cúi người nàng Ninh Tuyết Mạch đang ngã trên mặt đất lên: "Tuyết Mạch, người có cảm giác thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Người không có tư cách quản chuyện của nàng

Mọi người: "..... "

Thái Tử điện hạ, người luôn luôn yêu thích sạch sẽ, không thể nhìn bất cứ thứ gì không sạch, cơ hồ không quan tâm hay biết đến đến bất luận kẻ nào, cư nhiên sẽ tự tay nâng một người bị đánh đập đến nỗi máu chảy đầm đìa, hơn nữa lại là một nữ hải được xưng là đệ nhất phế vật?

Khuôn mặt của Hồ Điệp Thường lại tái nhợt.

Ngay cả Quý Văn Hạo cũng có sắc mặt không tốt, ca ca này của hắn vẫn luôn theo đuổi hoàn mỹ, vì sao lại đối tốt với một phế vật như thế?!

Ánh mắt hắn chăm chú nhìn vào trên tay Quý Văn Hoàng đang nâng Ninh Tuyết Mạch, thần sắc trong mắt không ổn định.

Mắt thấy Quý Văn Hoàng bế Ninh Tuyết Mạch lên, hắn ngừng lại một chút, đi ra phía trước với một bình dược trong lòng bàn tay. Một viên thuốc quay tròn ở trong bình dược: "Tuyết Mạch, đây là một loại dược dùng để trị liệu vết thương, thật ra ta cũng không phải có ý muốn đánh người, nhưng người --"

"Thật sự thì nàng là gì?" Quý Văn Hoàng tiếp lời, giọng nói tế nhạo, khiến trong lòng Quý Văn Hạo cả kinh.

Hắn bình tĩnh lại, ho một tiếng, đang muốn dùng từ giải thích, Hồ Điệp Thường ở một bên gấp không chờ nổi đã mở miệng: "Hồi bẩm Thái Tử điện hạ, thật sự là nàng ấy đã quá mức kiêu ngạo, còn mồm miệng vô lễ vũ nhục hoàng gia..... thật sự là nên giáo huấn --"

Quý Văn Hoàng liếc mắt nhìn nàng ta một cái, nhẹ nhàng nói một câu: "Là ai đã dạy quý cô cho người, khi Thái tử đang nói chuyện, một dân nữ cũng có thể xen vào?"

Hồ Điệp Thường nghẹn ngào, rằng ta tuy rằng là nữ nhi nguyên soái, nhưng không có danh hiệu, đúng thật là một dân nữ.....

Vị Thái Tử điện hạ này tính khí nhìn như khá tốt, nhưng khi ra tay cũng không hề nương tay, thật sự trêu chọc đến hắn, ngay cả là hoàng thúc hắn cũng sẽ trả đũa một cách gay gắt!

Hoàng đế tự mình ban cho hắn một đạo thánh chỉ, có quyền tiền trạm hậu tấu đối bất luận kẻ nào --

Hồ Điệp Thường tự nhiên không dám trêu chọc hắn, trong lòng tuy rằng không cam lòng, nhưng vẫn ngượng ngùng lui ra.

Quý Văn Hạo cũng có chút xấu hổ, tay hắn vẫn còn đang攥 ở nơi đó, Ninh Tuyết Mạch cần bàn cũng không nhìn xem hắn. Đương nhiên cũng có ý không tiếp nhận bình dược của hắn.....

Hắn ngượng ngùng rút tay lại, nói với Quý Văn Hoàng: "Vương huynh có điều không biết, vừa rồi Tuyết Mạch nàng ấy hồ ngôn loạn ngữ, bởi họ tiểu đệ cùng với Hồ tiểu thư..... tiểu đệ không muốn nàng ấy lại phạm thêm sai lầm, cho nên mới ra tay giáo huấn nàng ấy....."

"Bôi nhọ các người?" Quý Văn Hoàng cười như không cười: "Nói như vậy là Hồ tiểu thư không hề có thái?"

"Điều này....." Quý Văn Hạo ngừng lại một chút, đang muốn cần rằng phủ nhận, bỗng nhiên nhìn thấy trong trà khách vậy xem xung quanh có thần ánh một vị ngự y, mà Thái tử ca ca hắn lại đang muốn vẫy tay về phía vị ngự y kia.....

Hắn âm thầm hít vào một hơi, thấp giọng nói: "Vương huynh, chuyện này là tiểu đệ không đúng. Là tiểu đệ ngày đó nhất thời khó kim lòng nổi nên đã mắc lỗi. Tuy nhiên, ta sẽ cưới nàng ấy. Hai ngày nay tiểu đệ đang muốn thỉnh tội với phụ hoàng, cầu xin phụ hoàng thứ hôn. Vương huynh, chuyện này liên quan đến thể thống hoàng thất, còn cầu Vương huynh tạm thời buông tha....."

Sắc mặt Quý Văn Hoàng lạnh lùng: "Vô luận như thế nào, chuyện này nếu như sự thật là như vậy, xem như Tuyết Mạch không hề bôi nhọ các người, vì sao người lại ra tay ác độc muốn đẩy nàng ấy vào chỗ chết?"

"Tiểu đệ chỉ là nhất thời tức giận, lại thấy nàng là một tiểu cô nương khi nói không có lựa lựa, chỉ muốn giáo huấn nàng một chút..... cũng không phải muốn lấy mệnh nàng, vừa này..... chỉ là nhất thời mất kiểm soát mà thôi."

"Người không phải là cha hay huynh của nàng ấy, lấy thân phận gì để giáo huấn nàng?"

"Tiểu đệ... tiểu đệ rất cuộc đã từng là vị hôn phu của nàng --"

"Chính xác, là đã từng! Cũng chỉ là đã từng mà thôi! Lục đệ, người và nàng đã từ hôn, nàng và người lại không có gì liên quan với nhau, chuyện của nàng người không có tư cách để quản." Quý Văn Hoàng nhẹ nhàng ném ra một câu, ôm Ninh Tuyết Mạch lập tức đi ra phía bên ngoài.

Quý Văn Hạo nhìn Ninh Tuyết Mạch ngoan ngoãn ở trong lòng ngực Quý Văn Hoàng.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Thù lao

Quý Văn Hạo nhìn Ninh Tuyết Mạch ngoan ngoãn ở trong lòng ngực Quý Văn Hoàng, tay trong tay áo nắm chặt căng thẳng, đôi mắt trầm xuống, đi lên phía trước hai bước: "Tuyết Mạch, loại thương thế do roi của ta gây ra, chỉ có được do ta đặc chế mới có thể chữa khỏi, người....."

Ninh Tuyết Mạch nâng cao khuôn mặt nhỏ từ trên vai Quý Văn Hoàng, mở tay ra về phía Quý Văn Hạo.

Nàng đây là đã tha thứ cho hắn?!

Nàng đã chấp nhận thuốc trị thương của hắn?

Trong lòng Quý Văn Hạo vui vẻ, vội vàng đưa viên dược tới trong tay nàng, "Một nửa viên dược sẽ được thoa ngoài da, một nửa viên là để uống....."

"Phốc....." Một tiếng vang nhỏ, viên dược đã bị Ninh Tuyết Mạch trực tiếp bóp nát, trở thành dược tán.

Nàng cúi bàn tay mở ra, há mồm thổi một cái, dược tán bay là tả trong không khí, gần như bay vào khuôn mặt Quý Văn Hạo.....

Quý Văn Hạo: "....."

Môi mòng của Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng nhếch lên.

Quý Văn Hạo, lần này sự thù địch giữa chúng ta đã kết định rồi!

Chỉ mong da người thật sự cũng chặt một chút, có thể chịu được sự đánh trả của ta.....

Quý Văn Hạo nhìn thấy nàng được Quý Văn Hoàng bế lên một chiếc xe ngựa thấp điệu nhưng lại rất hoa lệ, trong lòng bỗng nhiên phát lạnh, rung mình một cái.

"Vương gia --" Hồ Điệp Thường đã đi tới, trong giọng nói tràn ngập sự không cam lòng: "Vương gia, chúng ta cứ buông tha tiện nhân này vậy hay sao?"

Trên người nàng còn mang theo mùi nước tiểu, khiến Quý Văn Hạo bước sang bên cạnh hai bước, nhàn nhạt nói: "Điệp Thường, người tốt xấu cũng là tiểu thư khuê các, tiện nhân dài tiện nhân ngắn, không sợ đánh mất thân phận của người?" Sau đó xoay người nhanh chóng rời đi.

Trong lòng hắn bỗng nhiên có chút hồi hận, có một loại cảm giác hoảng hốt và mất mát như thể hắn đã vứt bỏ một quả dưa hấu cho một hạt vừng.....

Hồ Điệp Thường bị hắn nói một câu khiến cho mặt đỏ tai hồng.

Ngày thường nàng cùng với Quý Văn Hạo đến nơi này, vẫn luôn cố gắng thể hiện sự đoan trang thực nữ, giọng nói mềm mại có suy nghĩ, chưa từng thốt ra lời ác độc. Chỉ bởi vì đụng phải Ninh Tuyết Mạch, mỗi lần nàng nhìn thấy tiểu nha đầu này, liền nhớ tới thân phận đề tiện của chính mình năm đó.....

Nàng không nghĩ đến sự từ tế của Ninh Tuyết Mạch năm đó đối với nàng, chỉ nghĩ đến năm đó khuôn mặt xấu xí nhất của mình đã từng bại lộ ở trước mắt tiểu nha đầu kia, khiến cho nàng mỗi lần nhìn thấy Ninh Tuyết Mạch đều không được tự nhiên, chỉ có hung hăng dẫm đôi phương ở dưới chân mới phảng phất cân bằng tâm lý một chút.....

Tiểu tiện nhân kia, rõ ràng đã là đề tiện bản thủ, hôm nay cư nhiên lại khiến nàng bị xỉ nhục nhiều như vậy! Sự thù địch giữa nàng và nàng ấy đã định rồi. Nếu không giết chết nàng ấy, nàng sẽ không làm người!

Bàn tay nàng nắm chặt thành nắm đấm, phảng phất như đang xiết chặt cái cổ mình khảnh của Ninh Tuyết Mạch --

.....

"Tuyết Mạch, người không nên hủy viên dược kia, rốt cuộc đó là dược duy nhất có thể giải vết thương do roi này gây ra."

Ngồi trong xe ngựa xa hoa rộng rãi, mọi thứ đều được trang bị rất đầy đủ.

Ninh Tuyết Mạch được đặt ở bên trong chăn gấm trắng như tuyết, cảm giác mềm như mây. Ninh Tuyết Mạch nằm ở mặt trên cũng cảm thấy rất thoải mái, Quý Văn Hoàng ngồi đối diện với nàng.

Ninh Tuyết Mạch đang cúi đầu xem xét miệng vết thương trên cánh tay của nàng, nhàn nhạt nói: "Không cần vật của người nọ, giải dược này ta tự mình cũng có thể phối chế ra." Trên tay nàng vẫn còn một chút cặn dược, nàng chỉ ngửi ngửi một chút là có thể ngửi ra thành phần của nó--

Ánh mắt Quý Văn Hoàng sáng lên: "Người có thể phối chế ra giải dược này?!"

Theo hắn biết, dược để giải độc trên Hồn Tiên của Quý Văn Hạo chính là bí mật của hoàng gia, trên đời này cũng chỉ có được tề sư cung đình mới có thể phối chế ra, hơn nữa cũng chỉ có một người đặc biệt biết về phương thuốc ấy.....

Có rất nhiều y sư muốn có được cách phối chế phương thuốc, nhưng từ trước đến nay chưa có ai thành công!

Tiểu cô nương này bất quá chỉ bóp nát một viên giải dược, đã có thể phối chế ra nó?

Ninh Tuyết Mạch cũng không trả lời hắn, lấy khăn gấm bên cạnh lau khô tay nhỏ, dùng tay chống cằm, một đôi mắt tím tím cười nhìn Quý Văn Hoàng

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Tốt nhất nên khiến nàng nợ nhân tình của hắn!

Ninh Tuyết Mạch cũng không trả lời hắn, lấy khăn gấm bên cạnh lau khô tay nhỏ, dùng tay chống cằm, một đôi mắt tím tím cười nhìn Quý Văn Hoàng: "Thái Tử điện hạ thực sự cảm thấy hứng thú đối với giải dược này sao? Không bằng ta sẽ nói ra phương pháp luyện chế nó cho người, coi như thù lao trả ân cứu mạng lần này của người?"

Ánh mắt Quý Văn Hoàng chớp động, hơi mỉm cười: "Bỏ vương cũng không cảm thấy hứng thú với phương thuốc này, chỉ cần cô nương có thể phối chế ra giải dược để giải roi độc trên người là được."

Hắn đã mơ hồ hiểu biết một chút về tính tình của tiểu họ lý này.

Nhìn như giáo hoạt, nhưng lại là người ân oán phân minh.

Ân thù tất báo, không thích thiếu nợ người nào.....

Cho nên, tốt nhất vẫn nên để nàng nợ nhân tình của hắn!

Nhàm chán!

Ninh Tuyết Mạch nhắm chán xoay người một cái, nhưng nàng nhất thời quên mất mình đang bị thương. Động tác vừa lật đã ảnh hưởng đến miệng vết thương trên người, miệng nàng nhẹ rên lên một tiếng, nhấp môi nhìn xuống, những giọt mồ hôi chảy xuống từ trên trán.

Quý Văn Hoàng nhìn thấy sắc mặt nàng hơi có chút tái nhợt, hắn biết loại thương thế do roi quất đau đớn thế nào, ngay cả hắn từ cao bảy thước nếu như ăn mấy roi như vậy cũng sẽ đau đến nỗi không nhịn được mà rên rì.

Tiểu nha đầu cư nhiên có thể nhịn xuống mà không rên lên một tiếng, còn có thể mỉm cười.....

Rốt cuộc là dạng cuộc sống và môi trường như thế nào mới có thể nuôi dưỡng được khả năng chịu đựng đau đớn khủng khiếp thế này?

Mấy ngày nay hắn đã điều tra mọi sự tình ở trong Hầu phủ, biết rằng mấy năm nay Ninh Tuyết Mạch sống rất gian nan, thường bị người khi dễ.

Năng lực chịu khổ của nàng hẳn cũng không ngạc nhiên, nhưng mức độ chịu đựng đau đớn như vậy..... quả thật có chút vượt qua dự liệu của hắn. Khiến trong lòng hắn có chút bội phục.

Hắn vốn chỉ cảm thấy hứng thú đối với y thuật và kinh công cổ quái hiếm lạ của nàng, hiện tại lại bắt đầu cảm thấy hứng thú với con người của nàng.....

Nhìn thấy miệng nhỏ của nàng tái nhợt vì nhần nhện đau đớn, hắn cư nhiên có một loại cảm giác đau lòng.

Đau lòng?! Quý Văn Hoàng âm thầm cá kinh, chính mình cư nhiên cũng sẽ đau lòng?

Từ nhỏ hắn đã là kỳ tài hiếm thấy. Bất cứ thứ gì hắn muốn học, hắn đều có thể học nó một cách dễ dàng. Nhưng, hắn cũng có khuyết điểm, hắn không có cảm xúc. Nhìn qua tuy rằng hắn luôn ôn nhuần như ngọc, nhưng bất luận đối với ai cũng đều lạnh nhạt. Năm đó khi mẫu phi, người cực kỳ yêu thương hắn qua đời vì bệnh, hắn cũng không có bất kỳ cảm giác đau lòng khó chịu --

Phụ hoàng hắn nói, hắn trời sinh đã là quân vương. Quân vương nên vô tình, không nên bị ràng buộc bởi tình cảm, như vậy mới có thể trở thành thiết huyết công chính. Mới có thể trở thành một quân vương tốt.

Nhưng trong lòng hắn vẫn có một chút nuối tiếc, lại không nghĩ rằng hôm nay khi nhìn đến Ninh Tuyết Mạch, hắn cư nhiên có loại cảm giác này!

Loại cảm giác này rất mới lạ với hắn, hắn nhìn Ninh Tuyết Mạch hơi có chút xuất thần.

Ninh Tuyết Mạch cho rằng cơn đau vì vết thương của roi chỉ là tạm thời, nàng chỉ cần chịu đựng một trận thì sẽ không có việc gì. Không nghĩ rằng, đã hơn nửa canh giờ (1h) trôi qua, nỗi đau lại dâng lên từng trận từng trận một, chẳng những không giảm bớt, ngược lại có xu thế tăng thêm, khiến nàng cơ hồ không thể nào thư giãn --

Quý Văn Hoàng nhìn thấy mồ hôi trên trán nàng càng ngày càng tăng lên, giống như tới điều gì đó, mở miệng: "Đứng rồi, quên nói cho người biết, loại thương thể do roi này, nếu không dùng giải được đặc biệt của nó, sẽ vẫn luôn tiếp tục đau, không bao giờ dừng lại."

Ninh Tuyết Mạch: "....."

Dựa vào! *Người không nói sớm!* Chẳng trách được vừa rồi khi nàng bóp nát viên dược kia và thổi lên một tra nam Quý Văn Hạo, mặt hắn vẫn rất bình tĩnh. Thì ra, hắn đang chờ nàng tìm đến hắn và cầu xin được. Nguyên lai là bởi vì điều này!

Sớm biết như thế, nàng nên ăn viên giải được kia của hắn trước để giải đau đớn, chờ cho vết thương khỏi hẳn lại đánh cho hắn nở hoa đầy mặt. Làm như vậy sẽ khiến nàng giải thoát được cơn giận và thù hận trong trái tim mình, mà không phải tìm kiếm sự thống khoái nhất thời --

Chẳng lẽ nàng phải chịu đau đớn như vậy để phối chế giải được?

Đau má, nàng đau đến nỗi muốn đánh người, trái tim nàng căn bản không thể bình tĩnh lại được --

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Ôm một lần là ôm, ôm hai lần cũng là ôm

Quý Văn Hoàng nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng nhắn nhỏ, đại khái cũng đoán được suy nghĩ trong lòng nàng: "Không bằng người hỏi phủ Thái tử với ta trước? Ta sẽ phái người đi lấy giải được chỗ Lục đệ là được."

Không có người nào sẽ dám đối mặt với Thái Tử điện hạ hắn, Quý Văn Hạo sẽ càng không --

Điều này vẫn có thể xem là một biện pháp tốt. Nàng hiện tại xác thật đau đến nỗi cả người đều đỏ mặt hỏi. Nếu không phải nàng đang cố nén, chỉ sợ ngón tay cũng sẽ run rẩy. Trong tình trạng này, không thể nghi ngờ là rất khó để tự mình phối được.....

Ninh Tuyết Mạch gật đầu: "Vây phiền Thái Tử điện hạ." Mặc dù sâu từ đó nói với một giọng rất bình ổn, nhưng đôi môi đã bắt đầu có chút run rẩy --

Quý Văn Hoàng nhìn nàng một lát, nâng tay áo lên lau mồ hôi toát ra đầy trên trán nàng: "Người vẫn là một hài tử, đau đớn thì hãy hét lên, nếu không thì khóc một hồi cũng tốt, hà tất phải cố nén?"

Ninh Tuyết Mạch sững sờ trong một khoảnh khắc. Trong kiếp trước nàng đã từng được rèn luyện chịu đựng đau đớn. Vì thế, tuy rằng nàng thường giả làm một nữ tử dễ thương để gạt người, nhưng gần như không bao giờ rơi nước mắt, cho dù đau đớn khổ sở cũng lặng lẽ chịu đựng.

Nhấn tới nhấn lui, nàng gần như đã quên mất, khóc rốt cuộc là có tư vị gì.

Ở trong tâm niệm của nàng, khóc là một biểu hiện của sự yếu đuối, trừ phi muốn giả khóc để cố hiểu biết cảm xúc của người khác --

Những lời của Quý Văn Hoàng khiến trong lòng nàng sinh ra một cảm giác ấm áp không thể giải thích. Thái tử này, vô luận là vì sao lại đối tốt với nàng, hiện tại cũng xem như đang quan tâm đến nàng.

Khoé môi nàng gọi lên tươi cười, hai hàm đồng tiền hai bên má như ẩn như hiện: "Đa tạ điện hạ quan tâm, bất quá ta không muốn khóc." Nàng càng có ý niệm đề bệp Quý Văn Hạo thành đầu heo --

Quý Văn Hoàng nhẹ nhàng dùng ngón tay búng nhẹ ở trên trán nàng: "Khẩu thị tâm phi", hiểu thẳng như vậy làm gì."

**Khẩu thị tâm phi (口是心非):* Ngoài miệng nói là phải, trong lòng nghĩ là trái, chỉ sự dối trá. ((mouth says yes, heart no (idiom); duplicity)

Động tác này không khỏi quả mức thân mật. Lông tơ trên người Ninh Tuyết Mạch bỗng nhiên dựng đứng, bất động thanh sắc dịch về phía sau một dịch.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Tuy rằng Quý Văn Hoàng không thường xuyên quay về Trường Không quốc, nhưng phủ Thái tử của hắn vẫn luôn là phủ đệ nguy nga tráng lệ nhất trong số tất cả các hoàng tử. Đương nhiên, so với Tĩnh Viễn Hầu phủ của Ninh Tuyết Mạch thì đẳng cấp càng cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Xe ngựa đi thẳng vào trong, Ninh Tuyết Mạch tuy rằng ở trong xe không nhìn thấy cảnh trí cụ thể trong phủ Thái tử, nhưng bên tai thường xuyên vang lên âm thanh quỹ xuống đất nghiền giá cùng với tiếng ván an chỉnh tề, có thể tưởng tượng được sự to lớn của phủ Thái tử.

Sau khi xe ngựa tiến vào trong phủ, lại đi thẳng ước chừng mười lăm phút, mới dừng lại.

"Cung nghênh Thái Tử điện hạ hồi phủ!" Bên ngoài truyền đến tiếng cung nghênh đều nhịp. Nghe giọng nói, ước chừng trên dưới có một trăm người.

"Tuyết Mạch, người hiện tại hành động không tiện, để bốn Vương ôm người xuống." Quý Văn Hoàng không giải thích gì lập tức bế nàng lên. Sau khi hạ nhân cung kính xốc mành kiệu lên, Quý Văn Hoàng ôm Ninh Tuyết Mạch bước xuống.

Phía dưới, hai hàng người đang quỳ, một hàng là thị nữ, một hàng là tôi tớ. Người cầm đầu chính là vị quân gia quần áo đẹp đẽ quý giá.

Ninh Tuyết Mạch ghé vào trong lòng ngực Quý Văn Hoàng, nàng có thể cảm giác được có vô số ánh mắt đang dừng lại ở trên người nàng --

Nàng không cần nhìn xem, cũng biết trong những ánh mắt đó nhất định là tràn đầy giật mình kinh ngạc.

Một người được Thái tử bọn họ ôm vào trong lòng ngực, chính là phế vật trong truyền thuyết.

Tuy nhiên, nàng không hề nghe thấy tiếng cười bất ngờ phát ra như ở trà lâu khi bọn họ kinh ngạc --

Xem ra quy củ của phủ Thái tử rất tốt.

Trên người nàng đau đớn khó chịu, nàng thật sự không thể tự mình đứng lên, dứt khoát vui đầu ở trước ngực hắn, chờ hắn ôm nàng đi vào.

Dù sao thì ở trà lâu cũng đã ôm qua, vì tình hình khá khẩn cấp, ôm một lần là ôm, ôm hai lần cũng là ôm, nàng là người hiện đại, không dễ bụng điều này.

Trong tai nghe được rất nhiều mệnh lệnh mà Quý Văn Hoàng phản phó hạ nhân. Ninh Tuyết Mạch biết lúc này hắn sẽ không hại mình, cũng lười hao tâm tổn sức lắng nghe.

"Điện hạ, có cần bọn nô tỳ nâng vị cô nương này hay không?" Có bốn thị nữ nâng một cái sập qua đây, muốn tiếp nhận Ninh Tuyết Mạch từ trong lòng ngực Quý Văn Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 46: Ghen (1)

"Không cần." Quý Văn Hoàng cũng không thêm liếc nhìn chiếc sập kia một cái, ôm Ninh Tuyết Mạch bước vào.

Mọi người nhìn bóng dáng Quý Văn Hoàng, kinh ngạc đến nỗi thiếu chút nữa rơi cằm.

Thái tử gia bọn họ luôn luôn không gần nữ sắc, tự mình ôm một thiếu nữ đã đủ khiến người giật mình. Càng khiến cho người giật mình hơn, chính là hần cư nhiên ôm thiếu nữ kia trở về tẩm cung của mình--

..... Dịch: _Ton.....

Tẩm cung Thái Tử điện hạ --

Không phải vẫn luôn không cho phép bắt lượn nữ tử nào tiến vào hay sao?

Nữ hài tử này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Vô số ánh mắt mọi người đều hướng về phía trên người Mặc Kỳ, ánh vệ bên người Thái tử đã cùng ra cửa hôm nay.

Khuôn mặt tuấn tú của Mặc Kỳ không có chút biểu tình gì. Hần không phải là người thích tán gẫu, đặc biệt là về Thái tử gia, càng không phải là điều mà hần có thể truyền đến truyền đi. Quay người lại đã không thấy bóng dáng.

Hần là ánh vệ, không dễ dàng hiện thân. Nếu không phải hôm nay Vương gia đột nhiên điều xa giá tới và yêu cầu hần đánh xe, hần sẽ không hiện thân.

.....

Ninh Tuyết Mạch cũng không biết, bản thân mình hiện tại đang ngủ ở gian nhà này, chính là tẩm cung của Quý Văn Hoàng. Nàng nằm ở giữa đám mây mềm mại và thơm ngát. Trong lúc vô tình quét một vòng bố trí phòng trong, trong đầu chỉ nháy ra bốn chữ -- phẩm vị, tiền khi!

Trong phòng chủ yếu được trang trí bằng màu đen trắng đơn giản, trên màn họa thủy mặc sơn thủy. Bình phong được khảm đá cẩm thạch đen trắng, trên trường kì vân thạch bạch ngọc có một bồn cây cảnh. Trong bồn cây cảnh có sương mù lượn lờ tràn ra, sương mù yên tĩnh, mùi thơm bay xa, khiến người vui vẻ thoải mái.

Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng hít một hơi, mùi hương này không tồi, thật sự có tác dụng giảm đau. Nàng nằm ở chỗ này, cảm thấy vết thương trên người tựa hồ đã giảm bớt đau đớn.

Ninh Tuyết Mạch bất quá chỉ ngẫu nhiên liếc mắt quét một cái, liền biết đồ vật trong gian phòng này nhìn qua thì rất bình thường, nhưng từng kiện đều có giá trị xa xỉ. Trên thị trường căn bản không thể tìm thấy.

"Tuyết Mạch, trước tiên ngươi hãy tạm thời ở chỗ này đợi, người ta phải đi Lục Vương phủ sẽ sớm quay trở lại với giải được." Quý Văn Hoàng giúp nàng dịch dịch góc chăn.

Hôm nay vị Thái tử này đối nàng thật sự không phải là dịu dàng đơn giản!

Ninh Tuyết Mạch khụ một tiếng: "Đa tạ Thái tử điện hạ." Lại nhìn lướt qua trong phòng, thành tâm khen: "Không nghĩ tới một gian phòng cho khách cũng có thể bố trí tinh nhã như thế, quả nhiên không hổ là phủ Thái tử, thực sự có tiền! "

Quý Văn Hoàng hơi khựng lại, khụ một tiếng: "Nơi này là tẩm cung của ta --"

"A?!"

Ninh Tuyết Mạch tròn tròn đôi mắt.

"Nơi này có Thanh Thủy hương, có thể giảm bớt đau đớn của ngươi." Quý Văn Hoàng tiếp tục giải thích.

Thì ra là thế! Ninh Tuyết Mạch liếc mắt nhìn bốn cảnh trên trường kì vân thạch một cái. Thì ra đây là một loại kỳ hương. Tuy nhiên, nếu hần an bài nàng ở phòng cho khách, sau đó dời bốn cảnh này qua đó là được, đúng không?

"Bốn cảnh này không thể di chuyển được." Quý Văn Hoàng là người có thể theo dõi suy nghĩ của người khác, tiến hành giải thích.

Ninh Tuyết Mạch hiểu rõ, gật gật đầu: "Vây, đa tạ." Thái Tử điện hạ thật sự rất chu đáo và nhiệt tình. Ngay cả tẩm cung cũng nhường cho nàng!

Quý Văn Hoàng bỗng nhiên duỗi tay búng nhẹ trên đầu nàng một cái: "Ngươi không cần nghĩ nhiều, ngươi vẫn là một hài tử, ta có thể có ý định gì với ngươi? Hãy yên tâm! "

Ninh Tuyết Mạch:"....." *Đại ca, ta căn bản không hề nghĩ nhiều --*

"Điện hạ, Lục Vương gia cầu kiến." Bên ngoài truyền đến tiếng bẩm báo của thị vệ.

Quý Văn Hoàng hơi chau mày, hần chỉ phải người tới lấy giải được từ Quý Văn Hạo. Vì sao Quý Văn Hạo lại tự mình tới đây?

"Tuyết Mạch, ngươi hãy nghỉ ngơi ở nơi này trước, bốn Vương ra ngoài nhìn xem." Hần sai bước và đi ra ngoài.

.....

Trong phòng khách, Quý Văn Hạo đang ngồi ở trên ghế của khách, thị nữ dâng trà lên.

Quý Văn Hạo thử dò hỏi: "Thái Tử điện hạ đang ở nơi nào?"

"Lục Vương gia chờ một chút, đã có người đi bẩm báo."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Ghen (2)

"Lục Vương gia chờ một chút, đã có người đi bẩm báo." Mỗi thị nữ trong phủ Thái tử đều là người rất thận trọng. Cũng không trực tiếp trả lời vấn đề mà Quý Văn Hạo đã hỏi.

Quý Văn Hạo hơi mỉm cười, trong khi tiếp nhận chén trà thì dụng chạm một chút vào tay thị nữ kia. Cô tay vừa lật, một hạt châu mượt mà đã đặt ở lòng bàn tay thị nữ, dịu dàng nói: "Đa tạ cô nương, cô nương có một trái tim thuần khiết và rất ấm áp, bốn vương thực sự ngưỡng mộ ngươi."

Thị nữ hơi sùng sốt, mặt đỏ lên.

Điện mạo của Quý Văn Hạo rất tuấn mỹ, thời điểm khẽ cười đôi mắt quá câu hồn, khiến trái tim thiếu nữ như nàng đập mạnh liên hồi. Nàng lặng yên thu hồi tay nhỏ, hạt châu trong lòng bàn tay đã kín đáo được chuyển vào bên trong tay áo.

"Điện hạ cùng vị cô nương mới tới đang ở tẩm cung, chắc là rất nhanh sẽ tới đây." Thị nữ bồi thêm một câu.

Ngón tay Quý Văn Hạo nắm chặt chung trà! Thái tử ca của hần cư nhiên an bài Ninh Tuyết Mạch đến tẩm cung?!

Vì cái gì?

Thái tử ca của hần rốt cuộc đang muốn làm gì?!

Trong lòng hần càng không được tự nhiên hơn, giống như đang đứng trên đồng lửa, giống như đang ngồi trên đống than, hần không thể lập tức đứng dậy vội tới tẩm cung Quý Văn Hoàng!

Ngay khi hần đang đứng ngồi không yên ở nơi này, tiếng bước chân không nặng không nhẹ vang lên: "Lão Lục, ngươi sao lại tự mình tới đây?!"

Quý Văn Hoàng hiện thân, tiếp tục tiến đến.

Quý Văn Hạo đứng dậy hành lễ: "Tam ca."

Quý Văn Hoàng xua tay: "Không cần những nghi thức xã giao đó, người giải được cho thị vệ của ta là được, người cần gì phải tự mình đi một chuyến?"

"Là tiểu đệ khiến nàng bị thương, vì không đánh lòng, cho nên muốn đến xem, nàng thế nào rồi?"

"Còn có thể thế nào? Roi kia của người sau khi đã thương người sẽ có hiệu quả gì, không phải là người không biết. Lão Lục, không phải ta đang trách người, đối với một tiểu nữ hài, người cũng có thể xuống tay cay độc như vậy!"

"Tiểu đệ lúc ấy bị nàng làm cho tức giận, nhất thời khó thở -- tiểu đệ biết sai rồi." Quý Văn Hạo cúi đầu.

Đã Hồn Tiên kia của hắn chính là một kiện pháp khí, là một trong năm binh khí đứng đầu ở Trường Không quốc, không những đã thương thân thể, còn có thể đã thương linh hồn, có thể khiến người đau đớn đến nỗi giống như linh hồn bị xé toạc trong khi vẫn còn đang sống.

Tình tình của Quý Văn Hạo cũng không tốt lắm, roi này của hắn không biết đã đã thương bao nhiêu người chống lại hắn. Hắn thường đợi đám người kia bị tra tấn đến nỗi giống như chết đi sống lại và không thể chịu đựng được nữa, sau đó mới cần cứ vào thái độ của người nọ mà quyết định có đưa giải được hay không.

Người kiêu ngạo khó thuần, sau khi bị hắn quất một lần, cũng sẽ vâng lời nghe hắn sai bảo --

Bởi vì nếu như lại khiến hắn tức giận lần nữa, khi bị hắn quất lần thứ hai, con đau sẽ càng dữ dội hơn, và thời gian cũng sẽ kéo dài hơn --

Đương nhiên, cũng có loại cứng đầu không muốn nhượng bộ hắn, vì thế, bọn họ chỉ có thể chịu đựng cái chết vì đau đớn.....

Hắn quất Ninh Tuyệt Mạch ở trà lâu, thứ nhất là muốn giáo huấn nàng, thứ hai cũng là muốn khiến nàng hoàn toàn cúi đầu xưng thần với hắn, hắn nói gì nghe nấy --

Nếu sau này nàng có thể nghe lời hắn, hắn cũng có thể thủ nàng làm thị thiếp.

Ban đầu hắn ước gì đã được nữ hài từ này thật xa, đừng tiếp tục dây dưa với hắn. Nhưng hiện tại lại không muốn nàng rơi vào trong tay người khác, nỡ rõ ở bên người người khác.....

Tính toán của hắn không sai, điều khiến hắn không nghĩ tới chính là, sẽ đụng tới Quý Văn Hoàng ở nơi đó. Càng không nghĩ tới, đường đường là Thái tử gia cư nhiên sẽ đích thân ôm người ra ngoài! Điều này càng khiến cho hắn có một loại cảm giác ngày cơ --

Quý Văn Hoàng khẽ liếc mắt nhìn hắn, thu hết ở trong mắt những tâm tư nhỏ nhỏ này của hắn, cũng lười vạch trần hắn. Duỗi tay ra và nói: "Đưa giải được cho ta."

Quý Văn Hoàng trông rất tao nhã, khi thế lại cường đại. Quý Văn Hạo không dám làm trái, chỉ đánh phải mồm ra một cái binh sứ, vẫn chưa từ bỏ hy vọng: "Cách sử dụng được này có chút đặc biệt, không bằng để tiểu đệ tự mình đích thân bồi được cho nàng?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Ghen (3)

"Mấy năm nay người dùng Đà Hồn Tiên tổng cộng đã thương 1,248 người, đều do người tự mình bồi được?" Quý Văn Hoàng nói giọng lạnh lùng, khiến cho Quý Văn Hạo nháy mắt toát ra một thân mồ hôi lạnh!

Hắn không nghĩ tới vị ca nhân qua không bao giờ hỏi đến thế sự, cư nhiên lại điều tra về hắn rõ ràng như thế!

Hắn ngượng ngùng đưa binh sứ tới trong tay Quý Văn Hoàng: "Tiểu đệ... tiểu đệ chẳng qua là nghĩ, dù sao nàng cũng từng là vị hôn thê của tiểu đệ, thực sự không thích hợp để người khác giúp nàng bồi được....."

"Người và nàng đã lui hôn! Cũng không có liên quan gì nữa!" Quý Văn Hoàng tiếp nhận được, xoay người đang định rời đi.

"Tam ca, tiểu đệ có một câu không biết có nên nói hay không --" Quý Văn Hạo vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Nếu không biết có nên nói hay không, vậy đừng nói nữa!" Quý Văn Hoàng lười phí lời cùng hắn, sai bước đi về phía bên ngoài.

"Tam ca, nàng rốt cuộc đã từng đính hôn với tiểu đệ, mặc dù đã lui hôn, cũng không thể thay đổi được sự thật này. Tam ca nếu như có ý định gì đối với nàng, chỉ sợ sẽ khiến bá tánh chế cười....." Quý Văn Hạo don giàn nói ra một hoi.

Quý Văn Hoàng chậm rãi xoay người lại, trên khuôn mặt tuấn tú không rõ cảm xúc: "Bổn Vương có ý định gì với nàng?"

Quý Văn Hạo nghẹn ngào, trong lòng lại thở dài một hơi nhẹ nhõm. Hắn nghe khẩu khí này của Tam ca, tựa hồ cũng không có ý gì với nha đầu kia --

Hắn khom người nói: "Là tiểu đệ nói lời lỡ lời. Với tôn sư của Tam ca sao có thể sẽ có ý định gì đối với một tiểu nha đầu như vậy. Thị nữ trong phủ Tam ca còn cao quý hơn ca nàng. Ngã, đứng rồi, Tam ca, tiểu đệ biết ngài chỉ là thương hại nàng, nhưng an bài nàng ở tẩm cung của ngài để điều dưỡng thì vẫn có chút không ổn. Tiểu đệ cho rằng, tốt hơn là để nàng ở trong một gian phòng dành cho khách --"

Lời hắn nói còn chưa dứt, Quý Văn Hoàng đã ngắt lời hắn: "Bổn Vương an bài nàng như thế nào, còn cần người tới giáo huấn?" Một câu khiến Quý Văn Hạo nghẹn ở nơi đó.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton....*

Ánh mắt Quý Văn Hoàng đảo qua trong đại sảnh, nhẹ nhàng nói: "Là kẻ nào làm mờm?"

Có bốn thị nữ bên trong đại sảnh, vừa nghe nói như vậy thì lập tức quý xuống.

Thị nữ đã từng phụng trà càng bị dọa tới nỗi hồn vía lên mây, thân mình run rẩy.

"Không ai thú nhận, toàn thể bị phạt." Quý Văn Hoàng nói thêm tám chữ.

Ba thị nữ khác đều dùng sáu đôi mắt, cùng nhau nhất trí nhìn về phía thị nữ bưng trà.

Thị nữ bưng trà biết trốn không thoát, quý sát đất cầu xin tha thứ: "Điện hạ bớt giận, là nô tỳ đã lỡ lời, nô tỳ biết tội....."

Quý Văn Hoàng vươn tay về phía Quý Văn Hạo: "Đà Hồn Tiên ——"

Quý Văn Hạo không dám không đưa, trực tiếp đưa roi mềm màu vàng tới trong tay Quý Văn Hoàng.

"Bang! Bang! Bang!" Ánh sáng màu vàng nhảy múa trong không khí, trên người thị nữ bưng trà đã có thêm ba vết roi máu chảy đầm đìa --

Thị nữ đau đớn đến nỗi quay cuồng trên mặt đất, không thể cầm được nước mắt. Những tiếng khóc thê lương thảm thiết khiến những người khác cũng hãi hùng khiếp vía, tất cả đều cúi đầu xuống mặt đất mà không dám nâng lên.

Quý Văn Hoàng ném roi lại cho Quý Văn Hạo: "Lão Lục, nàng ta đã bị hạch tội vì người, người có thể cho nàng ta giải được, nhưng sau khi cho nàng ta giải được, cũng đừng thừa nhận ta là ca ca." Xoay người sai bước ra cửa. Khi sắp sửa đi tới cửa, lại xoay người nhẹ nhàng nói một câu: "Nàng ấy là nữ nhi của Tĩnh Viễn Hầu quá cố, đáng được mọi người tôn trọng. Không cần phải so sánh nàng cùng với thị nữ." Nói xong một câu cuối cùng, người của hắn cũng đã biến mất không thấy.

Quý Văn Hạo bị bỏ lại nơi đó, rất là xấu hổ, khuôn mặt tuấn tú trở nên ửng đỏ.

Thị nữ bị đánh đau đớn đến nỗi đã mất thần trí, không màng tất cả bỏ sát đến dưới chân hắn, kéo lấy áo choàng của hắn: "Vương gia hãy cứu nô tỳ, cầu xin hãy ban..... giải được....."

Quý Văn Hạo chán ghét dùng một chân đá văng nàng ta ra, nói với quản gia ở cửa: "Tiểu Vương cáo từ, hãy thay ta truyền đạt lời cáo từ tới Thái Tử điện hạ."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFullNet**.

Chương 49: Người sẽ là ngoại lệ duy nhất của bốn Vương

Đương nhiên, quần gia tự nhiên cũng nói lại vài câu khách khí, tiễn Quý Văn Hạo rời đi.

Thị nữ kia vẫn còn lẫn lộn ở nơi đó, la hét kêu đau đến nỗi giọng đều khàn.

"Người tới, ném nàng ra ngoài." Quần gia phản phó người, kéo thị nữ kia giống như kéo chó chết ra ngoài.

Thị nữ này hiện tại tuy rằng còn sống, nhưng dưới tình huống không có giải được của Hồn Tiên, chỉ có thể chịu đựng sự đau đớn cho đến khi chết.....

Có vết xe đổ ở chỗ này, những thị nữ người hầu khác trong phủ Thái tử tự nhiên càng thêm cẩn trọng, sau này sẽ không ai dám mở miệng nói thêm một câu.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Ninh Tuyết Mạch bị thương ở phía sau lưng, cánh tay và vai.

Các vết thương trên cánh tay và vai có thể dễ dàng đối phó, tự nàng có thể xử lý được, nhưng vết thương phía sau lưng lại cần thiết có người hỗ trợ, hơn nữa nàng cũng cần phải cõi áo ngoài ra.....

Ninh Tuyết Mạch cảm bình được, nhìn nhìn khuôn mặt thờ ơ của Quý Văn Hoàng đang ngồi ở bên cạnh: "Thái Tử điện hạ, không ra ngoài đi dạo sao? "

Đôi mắt Quý Văn Hoàng mỉm cười: "Mọi công sự của Bốn vương đều đã xử lý xong, không cần phải đi ra ngoài."

Hắn là đang cố ý, đúng không?!

Ninh Tuyết Mạch âm thầm cắn răng: "Ta muốn bôi được."

"Ân, bôi đi."

Ninh Tuyết Mạch: "..... Vậy thỉnh Thái Tử điện hạ gọi một thị nữ tiến vào giúp ta thoa được phía sau lưng một chút."

"Tầm cung của bốn Vương chưa bao giờ cho phép bất kỳ nữ nhân nào tiến vào, hầu như chỉ có ảnh vệ có thể tiến vào, người muốn gọi hầu tra được cho người?" Quý Văn Hoàng nhướng mày.

Ninh Tuyết Mạch: "..... Điện hạ, mọi việc đều có ngoại lệ, ta cũng là nữ hài, không phải cũng vào được sao? Nếu điện hạ đã phá lệ một lần, sao không phá lệ lần thứ hai?"

Quý Văn Hoàng liếc mắt nhìn nàng một cái: "Có một thì sẽ có hai, có hai thì sẽ có ba, vì thế bốn Vương quyết định, vì để không phá phải lệ lần thứ ba, ta sẽ không phá lệ lần thứ hai. Người sẽ là ngoại lệ duy nhất của bốn Vương."

Duy nhất cái đầu to của người!

Ninh Tuyết Mạch thật sự không rõ vị Thái tử gia vì sao lại kiên trì muốn tự mình tra được giúp nàng.

Bản chất sắc lạng phát tác, muốn ăn đậu hủ nàng?

Nhưng thân thể nhỏ bé hiện tại của nàng còn chưa có ngực, không có mông, có cái gì đáng để nhìn xem?

Hơn nữa, trong phủ Thái tử của hắn, mỹ nữ như mây. Hắn chỉ cần ngoác tay một cái, sẽ có vô số mỹ nữ tranh nhau muốn làm ấm giường hắn. Hắn hà tất phải có ý định muốn nhìn xem một lolì* còn chưa nảy nở?

**lolì (萝莉): ý chỉ nữ tử nhỏ tuổi dễ thương. (Từ mượn của tiếng Nhật)*

Chẳng lẽ Thái tử gia là một người yêu thích lolì?!

Trong mắt của Ninh Tuyết Mạch nhìn về phía Quý Văn Hoàng hiện lên một sự hồ nghi.

Quý Văn Hoàng giơ tay lên muốn gõ đầu nàng: "Người dùng loại ánh mắt này nhìn ta làm gì? Bốn Vương nếu muốn gây rối với người, cần phải mượn cơ chữa thương cho người để ăn đậu hủ người sao?"

Chính là như thế!

Ninh Tuyết Mạch thốt lên: "Vậy người vì sao cứ nhất định phải tự mình chữa thương cho ta?"

Quý Văn Hoàng nói: "Một, quy củ của bốn Vương không thể phá. Hai, bốn Vương không muốn nhìn thấy người tuổi còn nhỏ đã phải chịu lưu lại vết sẹo chói mắt. Vết thương do Đả Hồn Tiên lưu lại, nếu chỉ dùng giải được là không thể tiêu trừ, cần phải kết hợp với thủ pháp chữa thương độc môn nhà ta biết."

Thì ra là thế!

Ninh Tuyết Mạch tất nhiên cũng không muốn lưu lại vết sẹo, tuy rằng bản thân nàng cũng có biện pháp tiêu trừ vết sẹo, nhưng cũng không tệ khi muốn hiểu biết thêm về thủ pháp chữa thương độc môn ở niên đại này!

Tình tình của nàng vốn dĩ rất dứt khoát, lập tức cõi áo ra, nằm xuống ở nơi đó, đương nhiên, phía trước nàng đã dùng áo che khuất, chỉ lộ ra phía sau lưng trần trụi cùng với cánh tay: "Điện hạ, hãy bắt đầu đi!"

Quý Văn Hoàng: "....." *Nàng cũng thật là quá dứt khoát!*

Nữ hài tử thật đúng là không biết xấu hổ chút nào! Cứ như thế nàng với người trong truyền thuyết quả thực là hai người khác nhau.

Nàng rót cuộc chỉ là một nữ hài tử mười ba tuổi, hơn nữa lại bị suy dinh dưỡng, thân mình nàng cân bản còn chưa phát dục hết. Trên lưng phía sau gầy yếu tái nhợt, một vết roi màu đỏ tươi giống như một con rắn lớn đang ghé vào nơi đó, xấu xí dị thường.

Ninh Tuyết Mạch đang nằm xuống, không thể nhìn thấy được ánh mắt Quý Văn Hoàng sắc bén như ưng, dừng lại ở trên vai nàng.

Nơi đó có một vết bớt màu đỏ nhạt. Vết bớt hiện lên đám mây có hình một toà tháp bảo, nhìn qua có điểm quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đắc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 50: Có một thì sẽ có hai

Edit & Dịch: Emily Ton.

Ngón tay Quý Văn Hoàng khẽ chạm vào vết bớt trên lưng nàng, trong mắt hiện lên một tia ánh sáng yếu ớt.

Nàng không phải là dịch dung giả mạo, nàng thật sự là Ninh Tuyết Mạch.....

Mười hai năm trước, trong lúc vô tình hắn từng gặp nàng lúc ấy còn là một đứa bé mới sinh, từng nhìn thấy vết bớt này của nàng, thậm chí còn tò mò và chạm vào nó.

Bất cứ điều gì khác đều có thể giả mạo, nhưng cái này thì không.

Hơn nữa, vết bớt trên người nàng, ngoại trừ cha mẹ nàng và hắn ra, không có người thứ tư biết được.

Chỉ sợ bản thân tiểu nha đầu cũng không biết.....

Hắn cắt một nửa viên được trước khi hoà tan nó vào trong nước, dùng đầu ngón tay nhúng vào hỗn hợp và bắt đầu bôi trên miếng vết thương của nàng --

Ninh Tuyết Mạch chỉ cảm thấy như thể có dòng điện chạy qua đầu ngón tay của hắn, đau đớn biến mất ở tất cả những nơi hắn chạm vào, để lại một cảm giác hơi ấm áp, ngay sau đó là một cảm giác mát mẻ và thoáng có chút ngứa.

Kiếp trước của Ninh Tuyết Mạch đã từng bị thương khá thường xuyên, tự nhiên biết khi miếng vết thương khép lại sẽ có cảm giác gì, cũng không có cảm giác nào khác so với hiện tại. Sự khác biệt duy nhất đó là, tốc độ khỏi phục thậm chí còn nhanh hơn so với khi nàng còn ở thời hiện đại.

Xem ra thuật chữa thương độc môn của vị Thái Tử điện hạ này thật sự rất cao minh!

Chẳng mấy chốc, phía sau lưng nàng đã được bôi xong được. Nhìn thấy hấn tựa hồ có ý kết thúc mọi việc, Ninh Tuyết Mạch vội di chuyển cánh tay bị thương về phía hấn: "Phiền toái hãy trị luôn vết thương trên cánh tay và vai ta đi."

Sau lưng truyền đến tiếng cười khúc khích của Quý Văn Hoàng: "Không phải là người không muốn để bản Vương chữa thương sao?"

"Điện hạ đã nói, có một thì sẽ có hai, nếu điện hạ đã trị liệu phía sau lưng dân nữ, vậy trị liệu thêm mấy nơi khác cũng không có gì khác nhau. Chuyện tốt nên làm đến cùng, đưa Phật đưa thì nên đưa đến phương Tây*." Đau đớn trên người Ninh Tuyết Mạch đã giảm bớt, giọng nói cũng trở nên du dương hơn.

**Noted: Chuyện tốt nên làm đến cùng, đưa Phật đưa thì nên đưa đến phương Tây (好事做到底，送佛送到西): Do good in the end, send Buddha to the West/ A good deed must be carried through. When sending Buddha, send him all the way to the West)*

"Người thật sự biết làm thế nào để đạt được những gì mình muốn." Trong giọng nói của Quý Văn Hoàng giữ một nụ cười như có như không, tựa như đang cảm thán lại tựa như đang thăm dò: "Nếu đã thông minh như vậy, sao lại đến nỗi bị người khi dễ? Hiện tại quả thực giống như đã thay đổi thành người khác."

Chẳng lẽ hấn sinh ra nghĩ ngờ gì đối với thân phận của nàng?

"Điện hạ đã từng nghe nói câu: khi đường lui bị đoạn tuyệt, liều mạng chiến đấu*? Ta là người đã từng chết một lần, tự nhiên muốn có một khởi đầu mới. Tính tình bên trong sẽ biến đổi cũng là hợp tình hợp lý."

**Noted: Tri chi tử địa nhi hậu sinh lai (置之死地而后生来): Chiến đấu liều mạng khi đối mặt với nguy hiểm chết người; tìm cách để thoát khỏi bế tắc. (to find a way out of an impasse/place someone on a field of death, and he will fight to live)*

"Tính tình sẽ biến đổi thật sự là có khả năng. Nhưng người bỗng nhiên có thêm rất nhiều bản lĩnh cũng khiến người ngạc nhiên và bối rối."

"Ha ha, có lẽ là ông trời thấy ta đã chịu khuất nhục quá nhiều, cố ý dồn bùa cho ta, bằng cách cho ta rất nhiều bản lĩnh thiên bẩm. Bằng cách đó, ta cũng có thể cá mận xoay người một lần*."

**Note: (咸鱼翻身): cá mận chuyển mình; đảo ngược tình thế (the salted fish turns over (idiom);to experience a reversal of fortune) {Dịch: Emily Ton}*

Quý Văn Hoàng: "....."

Ninh Tuyết Mạch hỏi gì đáp nấy, hơn nữa đáp lời không hề có sơ hở, khôn khéo như Quý Văn Hoàng cũng tìm không thấy lỗ hổng trong lời nàng nói. Không khỏi thờ dãi một hồi, không hỏi vòng vèo nàng thêm nữa, chuyển tâm trị liệu vết thương do roi đánh trên cánh tay và trên vai nàng.

Ninh Tuyết Mạch ngưng thần nhìn xem động tác của hấn. Nàng nhìn thấy đầu ngón tay của hấn khi bôi lên miệng vết thương của mình có phát ra ánh sáng màu xanh. Bất cứ nơi nào hấn chạm vào, dưới sự bao phủ của ánh sáng màu xanh, một cảm giác mát lạnh thấm vào miệng vết thương.

Chẳng lẽ đây là tu luyện thuật hồi xuân, chỉ có niệm lực Mộc nguyên tố mới có thể thực hiện được?

Trước đây nàng chỉ từng thấy nó trong những trò chơi, hiện tại cuối cùng có thể nhìn thấy rất chân thật.

Niệm lực, thật sự rất thần kỳ! Trên người nàng thật sự không có một chút nào sao?

Từ khi xuyên qua tới này, lần đầu tiên Ninh Tuyết Mạch có sự tò mò đối với niệm lực.

Rất nhanh, việc chữa thương đã xong. Quý Văn Hoàng bưng bó lại cho nàng, lại dặn dò nàng thêm vài câu về những việc cần phải chú ý trong mấy ngày này, sau đó mới đứng dậy đi rửa tay.

Ninh Tuyết Mạch nhìn bóng dáng thon dài của hấn, trong lòng bỗng nhiên cảm động.

Bất luận là vì cái gì, vị Thái Tử điện hạ này đối nàng xem như khá tốt, niệm lực của hấn lại là cao thủ thiên tài, khẳng định có một số thư tịch dùng để tu luyện niệm lực.....

Nàng nghĩ nghĩ, dứt khoát mở miệng hỏi hấn.

Quý Văn Hoàng rất kinh ngạc: "Không phải niệm lực của người là phế vật hay sao? Ngay cả khi xem loại thư tịch này mà không thể tu luyện, cũng đều vô dụng....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Muốn mời ta ngủ cùng?

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hắn xoay người nhìn nhìn Ninh Tuyết Mạch, thấy một đôi mắt to của nàng trầm tĩnh có thần, ở dưới ánh nến rực rỡ lấp lánh, chợt như nghĩ tới điều gì: "Tuyết Mạch, người muốn trải nghiệm một lần nữa hay không? Có lẽ kinh biến lớn lần này, ông trời chẳng những cho người một chút bản lĩnh, ngay cả thể chất phế vật cũng thay đổi cho người?"

Ánh mắt Ninh Tuyết Mạch sáng lên: "Được!"

Nàng đã khó chịu với thân phận phế vật này đã lâu!

Vạn nhất thời điểm khi còn nhỏ dụng cụ trắc nghiệm bị lỗi thì sao?

"Vậy được, hôm nay người hãy nghỉ ngơi thật tốt ở chỗ này, ngày mai ta sẽ đưa người đến kiểm tra."

Ninh Tuyết Mạch ngẩng đầu nhìn xem ngoài cửa sổ. Ngoài cửa sổ từng rặng mây đỏ đầy trời, đã là lúc chạng vạng.

Nàng hơi thiếu kiên nhẫn, xúc chấn lên ngồi dậy: "Không bằng hiện tại chúng ta hãy đi thôi!"

Quý Văn Hoàng thờ dãi: "Người cũng quá nóng vội. Thương thế của người còn chưa khỏi hẳn, còn đang yếu yếu. Ngay cả khi trải nghiệm bây giờ cũng không trắc được chính xác. Vẫn nên nghỉ ngơi một đêm, tĩnh dưỡng phục hồi lại tinh thần."

Đôi mắt Ninh Tuyết Mạch dạo qua một vòng ở trong phòng. Trong phòng to như vậy chỉ có một chiếc giường, nàng thử thăm dò hỏi: "Thái Tử điện hạ, đêm nay người ngủ nơi nào?"

Quý Văn Hoàng cười như không cười nhìn nàng: "Người đây là..... muốn mời ta ngủ cùng?"

Mời cái đầu to của người!

"Thái Tử điện hạ thật biết cách đùa. Đáng tiếc trò đùa này không buồn cười chút nào nha. Thái Tử điện hạ nhất định là có rất nhiều tâm cung. Trong những tâm cung đó khẳng định có mỹ nhân xuân hoa thu nguyệt muốn mời Thái Tử điện hạ ngủ cùng. Phiền toái Thái Tử già thôi điếm đi ra ngoài giúp ta đóng cửa lại." Ninh Tuyết Mạch nằm nghiêng ở nơi đó, nhắm hai mắt lại. Hôm nay đã hao phí không ít tinh thần, nàng cũng mệt mỏi.

"Bản Vương không có mỹ nhân, cũng chỉ có một tâm cung này." Quý Văn Hoàng chậm rãi mở miệng.

Ninh Tuyết Mạch kinh ngạc mở to mắt, vị Thái Tử già trông chừng hấn là 21-22 tuổi, ấn theo quy củ thời đại này, cho dù hấn không cưới chính phi cũng nên sớm có vài vị trắc phi, vô dụng nhất cũng nên có vài phòng cơ thiếp..... Sao có thể còn đơn độc? Chẳng lẽ -- hấn là đoạn tụ?!

Nàng không nhận được đánh giá trên dưới hấn và bản. Về ngoài tuần mỹ dụ đáng, tính tình lại đủ lãnh khốc, khí tràng cũng đủ cường đại, chẳng lẽ là kẻ phúc hắc? (Bên ngoài từ tế, bên trong tà ác)

Trong niên đại này, xã hội sẽ thể hiện thái độ như thế nào đối với những người có đam mê bản thân trong tình yêu như thế?

Xem bọn họ giống như mảnh thú hay tai họa? Hay là chấp nhận nó?

Nàng cực lực tìm tòi ký ức thân thể này, căn bản không hề có tín tức về phương diện này.

Quý Văn Hoàng bị kích động bởi cách nhìn đánh giá của nàng: "Tiểu nha đầu, người nhìn bản Vương như vậy làm gì?"

Ninh Tuyết Mạch thử thăm dò hỏi một câu: "Điện hạ đối luyện đồng có ý kiến gì không?"

Luyện đồng? Thứ gì vậy? Quý Văn Hoàng tò về không hiểu.

Ninh Tuyết Mạch giải thích: "Luyện đồng chính là -- chính là đệ tử quan lại thanh tú được dưỡng ở bên người....." Nhìn thấy Quý Văn Hoàng vẫn tò về mờ mịt như cũ, nàng dứt khoát giải thích đơn giản: "Chính là nam nhân có thể dùng để ám giương!"

Về mặt Quý Văn Hoàng hiện lên biểu tình ghê tởm: "Nam nhân cũng có thể ám giương?! Đầu nhỏ này của người đều chứa những lung tung rối loạn gì thế? Không phải người bị hồn tiên đánh đến nổi ngây người, đúng không?" Vươn tay sờ trán của nàng: "Không bị sốt --"

Ninh Tuyết Mạch: "....." Trách không được trong trí nhớ của nàng không hề có ký ức về đoạn tụ, thì ra đại lục này không có đoạn tụ. Xem ra vị Thái Tử điện hạ cũng không phải là người thích nam nhân.....

Ngô, xem ra là lần đầu giữ mình trong sạch! Ở thời đại ngựa giống chạy khắp nơi như vậy, nam tử có thể giữ mình trong sạch thật đúng là trân quý hơn cả gấu trúc!

Ánh mắt Ninh Tuyết Mạch nhìn hần lập tức trở nên ngưỡng mộ hơn, chấp tay về phía hần: "Là Tuyết Mạch hiểu lầm Thái Tử điện hạ. Thái Tử điện hạ thứ lỗi!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tiểu Long Nữ!

"Không sao." Quý Văn Hoàng thuận miệng trả lời, trả lời xong mới có chút buồn bực, *nàng rốt cuộc đang hiểu lầm hần điều gì?*

"Vậy tới nay Thái Tử điện hạ nhất định là ngủ trong phòng khách, đúng không? Thái Tử điện hạ nhân nghĩa vô song như thế, Tuyết Mạch thật sự không có gì báo đáp --"

Ninh Tuyết Mạch còn đang ca ngợi hần chưa kịp ngấm miệng lại, kinh ngạc nhìn chăm chăm trong ống tay áo Quý Văn Hoàng bay ra hai cái dây thừng mềm mại: "Thái Tử điện hạ đây là có ý gì?"

Thần mình Quý Văn Hoàng bay lên trên sợi dây, đặt mình lên đó như thể đang nằm ở trên giường mềm. Sợi dây thừng hơi lung lay một chút, quần áo trên người hần nhẹ nhàng bay, nhìn qua giống như đang nằm trên không: "Tới nay bốn Vương sẽ ngủ ở nơi này."

Tiểu Long Nữ!

Không, Tiểu Long Nam --

Thiên, chẳng lẽ vị Thái Tử điện hạ này là truyền nhân phái Cổ Mộ?

Nghe nói hần là môn hạ của thiên hạ đệ nhất đại môn phái. Chẳng lẽ thiên hạ đệ nhất đại môn phái thật ra là một chi nhánh của phái Cổ Mộ?

"Điện hạ, Nhật Nguyệt Thần Giáo các người đều ngủ như vậy?"

Quý Văn Hoàng hơi trở mình ở trên sợi dây mềm: "Tiểu nha đầu nói hươu nói vượn, Nhật Nguyệt Thần Giáo cái gì? Là Nhật Nguyệt Tông!"

Ninh Tuyết Mạch sờ sờ mũi, tốt thôi, nàng tự nhiên nhớ Nhật Nguyệt Tông thành Nhật Nguyệt Thần Giáo của Đông Phương Bất Bại. Tuy nhiên, thần đạo như vậy, phong cách như thế, tính chất hần là không khác nhau lắm với Nhật Nguyệt Thần Giáo, đúng không? Chi là không biết tông chủ bọn họ cũng chính là vị Đế Tôn kia có phải cũng áp đảo giống như Đông Phương Bất Bại hay không ——

Trong nháy mắt này, tinh thần Ninh Tuyết Mạch đã phát tán đến ngoài tám ngàn dặm.

Chỉ nghe Quý Văn Hoàng nói tiếp: "Loại phương thức nghỉ ngơi này cũng chỉ đệ tử dòng chính của Nhật Nguyệt Tông mới có thể thực hiện. Hơn nữa, công lực càng sâu, ngủ trên dây mềm càng ngon giấc hơn. Giống như sư phụ của ta, hần có thể ngủ trên một sợi dây có chiều rộng chỉ bằng ngón tay út ——"

Ninh Tuyết Mạch nhìn nhìn dưới thân Quý Văn Hoàng, cơ hồ có thể để thấy sợi dây thừng mềm bằng một nửa nắm tay, lại lần nữa buột miệng thốt ra một câu: "Sư phụ người là đồ đệ Đế Tôn, đúng không? Hần có thể ngủ trên dây rộng như ngón út, vậy sư tổ Đế Tôn người chẳng phải là có thể ngủ trên một sợi chỉ?"

Quý Văn Hoàng trở nên đen mặt, suy luận này thật sự quá táo bạo!

Hần nhẹ nhàng cười cười: "Chưa có ai từng gặp qua bộ dáng Đế Tôn khi nghỉ ngơi."

Ninh Tuyết Mạch tò mò: "Không thể nào? Chẳng lẽ các đệ tử của hần cùng với thị nữ đồng tử phụng dưỡng hần cũng chưa từng thấy qua?"

Quý Văn Hoàng rũ mắt: "Chưa từng có người nào gặp qua. Trên thực tế, ban đêm Đế Tôn nghỉ ngơi ở nơi nào, từ trước tới nay cũng chưa người biết được. "

Ninh Tuyết Mạch: "....." *Quả nhiên đủ thần bí!*

Hay chính là thô khốn có ba hang trong truyền thuyết?

Vị Đế Tôn này xem ra có bệnh đa nghi rất trầm trọng, không tin bất luận kẻ nào.....

Cũng hoặc là hần cố ý giấu vờ ——

"Điện hạ, Đế Tôn của các người có phải lớn lên tóc bạc da hồng hay không, tiên phong đạo cốt....." Đáng thương lần đó nàng ngay cả một góc áo choàng của hần cũng không thấy được. Một nhân vật nổi tiếng nhất trên đời như vậy đã bị bỏ qua, nàng hơi bóp cổ tay. Cho nên, chỉ có thể ở chỗ này hỏi một người gần gũi với Đế Tôn một chút.

Quý Văn Hoàng thờ dài:" Tuyết Mạch, không có người nào từng nói với người, sự tình Đế Tôn không thể tùy ý thảo luận? "

Ninh Tuyết Mạch lại xoa xoa mũi, giống như đã có mong đợi như thế.

Nàng cười: "Nơi này chỉ có hai người người ta, thoảng nói một chút cũng không có gì gây trở ngại đi? Hơn nữa, người lại là đồ tôn dòng chính của hần, hần là từng gặp qua hần vài lần, người hãy nói một chút về hần với ta."

Nàng một đôi mắt to nhấp nháy nhấp nháy, bộ dáng thấp phẫn đáng yêu.

Trong lòng Quý Văn Hoàng hơi nặng trĩu, rốt cuộc chỉ nói hai câu:" Ta ở Nhật Nguyệt Tông lâu như vậy, cũng chỉ gặp qua Đế Tôn hai lần..... Đế Tôn hàng năm đều mang mặt nạ, không ai biết bộ dáng của hần. Bất quá tóc rất đen, giống như màn che, tiên phong đạo cốt xác thật không người nào có thể so với hần, không phải phẩm phụ tục tử có thể so sánh ——"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFullNet**.

Chương 53: Đế Tôn bát quái (1)

Nói đến đây hần dừng miệng lại, không chịu đàm luận nửa câu về Đế Tôn. Hiện nhiên sự sùng bái đối vị sư tôn này là phát ra từ nội tâm.

Ninh Tuyết Mạch cười cười, không nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng lại không cho là đúng.

Vị Đế Tôn này hần là tuổi không nhỏ, là lão cáo già trong giang hồ, biết làm như thế nào mới thần bí nhất.....

Xem ra pháp thuật của hần chưa chắc mạnh mẽ biến thái bao nhiêu, bằng không cũng sẽ không cần che dấu khuôn mặt mình, chỉ giữ cho tóc đen như mực. Giương mặt dưới lớp mặt nạ nói không chừng đã đầy nếp nhăn, nếp gấp còn có thể kẹp cả ruồi bọ..... ha ha.

"Tuyết Mạch, người đang nghĩ gì vậy? "Quý Văn Hoàng dò hỏi, hần cảm thấy biểu tình của nàng tựa hồ có chút quái ——

"A, không có gì....." Ninh Tuyết Mạch tự nhiên sẽ không nói ra hết nội tâm của nàng cho hần, nàng xoay người xuống giường: "Thương thế của Tuyết Mạch đã tốt, vẫn nên về nhà nghỉ ngơi, không quấy rầy Thái Tử điện hạ nữa. Cáo từ, cáo từ."

Nàng chấp tay về phía Quý Văn Hoàng, xoay người đi ra phía ngoài.

Nếu tối nay nàng thật sự ngủ cùng một căn phòng cùng với vị Thái Tử điện hạ này, ngay cả khi không phát sinh chuyện gì, nhưng nàng dù nhảy vào Hoàng Hà cũng không tẩy hết.

Dựa theo quy củ thời đại này, về sau nàng chỉ có thể gả cho vị Thái Tử điện hạ này làm vợ làm thiếp --

Tuy rằng nàng không để những lễ giáo quy củ của thời đại ở trong lòng, nhưng nàng nghĩ vẫn không nên gây thêm phiền toái không cần thiết.

Nàng vừa nhúc nhích người, thương thế trên người lại bắt đầu đau, miệng vết thương vừa mới khép lại đôi chút giống như lại muốn nứt ra, trán nàng toát ra mồ hôi như hạt cườm.

Quý Văn Hoàng tự nhiên biết nàng có kỳ dị ý điều gì, đôi mắt hơi buồn bã. Xem ra, tiểu cô nương này không hiếm lạ trở thành nữ nhân của hắn một chút nào.....

Nàng có biết nàng vừa từ bỏ, rốt cuộc là cái gì hay không?

Hắn xoay người rơi xuống, tay vừa nhấc, phát ra một luồng ánh sáng trắng nhàn nhạt. Toàn thân Ninh Tuyết Mạch tê rần, thân mình lại nhẹ nhàng nằm lại trên giường. "Hiện tại ngươi còn không thể động, cần phải tĩnh dưỡng một đêm. Tối nay bốn Vương sẽ đi ra ngoài ngủ, sẽ không ảnh hưởng tới thanh danh của ngươi. Sáng sớm mai bốn Vương sẽ tới gọi ngươi."

Ông tay áo vung lên, thu hồi dây thừng, đi ra ngoài.

Một lát sau, bên ngoài tấm cửa truyền tới giọng nói của hai thị nữ: "Điện hạ sai nô tỳ tới hậu hạ Ninh tiểu thư an nghỉ. Nếu Ninh tiểu thư có việc gì, cứ việc phân phó chúng ta."

Trên người Ninh Tuyết Mạch bị điểm huyết đạo, nhất thời không thể động đậy, cũng may còn có thể nói chuyện, thuận miệng hỏi một câu: "Thái Tử điện hạ đâu?"

"Điện hạ đã ra khỏi phủ, sáng sớm ngày mai sẽ trở về."

Vị điện hạ này thà rằng ra ngoài ngủ cũng không ngủ ở phòng dành cho khách nhà mình? Đây thật đúng là một quái thai.

Ninh Tuyết Mạch không biết rằng, vị Thái Tử điện hạ này có một thói quen rất xấu là rất cầu kỳ về chỗ để ngủ. Nơi an nghỉ của hắn đều là chỗ cố định, bằng không hắn sẽ ngủ không được --

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Phụ Ngũ Vương gia.

Ngũ vương gia, Quý Văn Tiêu là một vị Vương gia làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật. Mỗi ngày vào giờ Hợi tất sẽ lên giường nghỉ ngơi, nhưng tối nay hắn không tài nào ngủ được.

Bởi vì Tam ca hắn là Thái Tử điện hạ Quý Văn Hoàng bỗng nhiên đến thăm, một hai phải cùng hắn giết mấy ván cờ.

Trong số các hoàng tử, chỉ có cờ nghệ của Quý Văn Tiêu là có thể so cùng vị Thái Tử gia này, cho nên huynh đệ hai người chuyên môn dùng cờ để chơi trong đình bát giác, chém giết phá lệ thống khoái.

Tuy rằng Quý Văn Tiêu là vị Vương gia nhân tàn, nhưng tai mắt cũng không ít, tin tức tình báo cũng đến rất nhanh.

Tối nay Quý Văn Hoàng dường như có chút thất thần, ngẫu nhiên hạ sai quân cờ, không giống như ngày xưa giường cờ gió lớn.

Quý Văn Tiêu trêu ghẹo hắn: "Tam ca, hôm nay tiểu đệ nghe được một tin đồn mới mẻ thú vị, nói người đã ra oai phủ đầu với Lão Lục ở Trà lâu, còn mang vị hôn thê của hắn trở về nhà người. Thực sự có việc này sao?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Đế Tôn bát quái (2)

Quý Văn Hoàng không có biến đổi nào trên sắc mặt, nhàn nhạt nói: "Cái gì mà hôn thê của Lão Lục? Nàng sớm đã từ hôn với Lão Lục! Hiện tại nàng chỉ là nữ nhi Tĩnh Viễn Hầu."

Quần cỏ trong tay Quý Văn Tiêu rốt xuống bàn cờ vang lên một tiếng cạch: "Không phải chứ? Tam ca, người thật sự động tâm đối tiểu nha đầu kia? Nàng căn bản là phế vật, ngay cả Lão Lục cũng đều ghét bỏ --"

"Phế vật? Có lẽ, chỉ là nàng không có tư chất niệm lực mà thôi." Quý Văn Hoàng đặt xuống một quân cờ.

"Tất tặc, nói chuyện giúp nàng như thế, xem ra cục đá trong tim ngươi rốt cuộc đã bắt đầu nhюн nhệu. Bắt quá, Tam ca, tiểu đệ cũng thành tâm khuyên ngươi một câu. Nha đầu kia rốt cuộc từng dính thân cùng với Lão Lục, ngay cả khi đã lui thân, nếu ngươi lại tiếp nhận cũng có chút không dễ thuyết phục. Thiên hạ này nữ nữ nhiều như vậy, người muốn nhào vào trong ngực người cũng nhiều như vậy, người vì sao đây đưa cùng nàng làm gì? Đừng nói về sau người cưới nàng làm phi, ngay cả khi muốn cưới nàng làm thiếp, phụ hoàng cũng tuyệt đối sẽ không đáp ứng vì mặt mũi hoàng gia --"

"Cạch" một âm thanh vang lên, quân cờ trong tay Quý Văn Hoàng suýt nữa phá vỡ bàn cờ: "Lão Ngũ, ta khi nào nói muốn cưới vợ nạp thiếp? Người nghĩ quá nhiều! Tôi, tôi, hiếm khi huynh đệ ngươi ta tụ ở một nơi, tối nay nếu như không bởi người chém giết suốt đêm thì thật có lỗi khi người kêu ta một tiếng Tam ca." Tầng tốc sắp xếp lại các quân cờ.

Khóe môi Quý Văn Tiêu run rẩy, rốt cuộc là ai bởi ai đây?

Từ trước tối nay hắn chưa từng tỉnh táo tới tận khuya như vậy, *thật khổ khổ!*

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Ninh Tuyết Mạch bừng tỉnh vì một loạt tiếng âm ĩ bên ngoài.

Nàng mở to mắt, thấy ngoài cửa sổ mơ hồ có ánh lửa. Còn có tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến.

"Lục đại nhân, tấm cung Thái tử bắt lộn kẻ nào đều không được tiến vào. Hiện tại Thái Tử điện hạ lại không ở đây, chưa được sự cho phép của điện hạ, người của ngài càng không thể đi vào." Ninh Tuyết Mạch nghe ra, người đang nói chuyện chính là quân gia phủ Thái tử.

"Bốn phủ là phụng chỉ phá án, tội phạm quan trọng đang tránh ở trong tấm cung Thái tử, nếu không đi vào thì làm sao tróc nã?" Giọng nói của Lục đại nhân thật là uy nghiêm.

"Điều này thật bất đắc dĩ. Vô luận như thế nào, tấm cung Thái tử đều không thể thâm nhập, bằng không Thái Tử điện hạ trách tội xuống dưới, người và ta đều không chịu nổi trách nhiệm. Lục đại nhân có lẽ nên chờ Thái Tử điện hạ chúng ta trở về lại nói?" Quân gia cũng không nhường đường chút nào.

Tấm cung Thái tử có tội phạm quan trọng?

Chẳng lẽ người mà Lục đại nhân đang tróc nã chính là nàng?

Vì cái gì?

Nàng dường như không phạm vào vương pháp gì, đúng không?

Tuy nhiên, nàng cũng biết một khi việc liên lụy tới hoàng gia, không biết bao nhiêu âm mưu quỷ kế đang được mưu tính trên đầu nàng. Bọn họ đến tróc nã mà phổ trương lớn như vậy, khẳng định nắm được nhược điểm nào đó của nàng!

Nàng chỉ là một kẻ gái nhỏ cõi không nơi nương tựa, nếu như có quý nhân đại quan muốn giết chết nàng, có rất nhiều vấn đề có thể đổ lỗi cho nàng!

Nàng không thể ngồi chờ chết! Một khi bị bọn họ bắt trụ áp vào đại lao Hình bộ, mạng nhỏ này của nàng đại khái liền chơi xong rồi!

Ninh Tuyết Mạch theo bản năng muốn nhảy dựng lên từ trên giường, nhưng trên người vừa thoát động đó là một trận tê dại, tay chân càng giống như không phải của mình, không thể động đậy chút nào.

Đáng chết! Quý Văn Hoàng lúc đi đã điểm huyết đạo của nàng vì muốn nàng tĩnh dưỡng, cho tới bây giờ vẫn chưa coi bỏ. Nàng căn bản không thể hoạt động!

Nàng vênh tai nghe một lát, bên ngoài vị Lục đại nhân và quân gia phủ Thái tử vẫn đang giằng co cãi cọ ở nơi đó, nhưng cũng không phải bình xông vào. Nhìn có vẻ như vị Lục đại nhân vẫn cực kỳ cố kỵ đối Thái Tử điện hạ.

Nàng hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu cứ tiếp tục như thế, việc này có lẽ chỉ có thể chờ đến khi Quý Văn Hoàng trở về mới có thể định đoạt, nàng vẫn còn có cơ hội chạy thoát!

Cũng không biết Quý Văn Hoàng đã đi nơi nào? Nếu hắn ở đây, ngay cả khi Lục đại nhân đang phụng hoàng mệnh, hắn cũng không dễ dàng để người mang nàng đi.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Tình yêu bất chính (1)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Nàng nhắm đôi mắt lại và vận chuyển ra một chút nội lực trong cơ thể vừa mới tu luyện được, đánh sâu vào huyết đạo bị phong bế.

Dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình, nàng phải tự cứu mình! Trước tiên phải khôi phục khả năng hành động của mình!

Thân thể này của nàng rốt cuộc quá yếu, nội lực trong cơ thể cực kỳ hữu hạn, mà thủ pháp điểm huyết của Quý Văn Hoàng lại rất đặc biệt, nàng nhất thời cũng không giải được.

Trong khi nàng đang ngưng thần dùng sức, chợt nghe bên ngoài truyền đến một giọng nữ dễ nghe: "Hết loạn nơi ở của Thái tử ca ca ta làm gì?"

Vị Lục đại nhân nói: "Khởi bẩm công chúa điện hạ, nữ nhi Hồ nguyên soái hôm nay sau khi hỏi phủ thì chết bất đắc kỳ tử, nữ nhi Tinh Viễn hầu là Ninh Tuyết Mạch có hiềm nghi lớn nhất, hạ quan phụng hoàng mệnh đến đây tâu rõ, nhưng quân gia không cho vào....."

Tuy rằng cách hơn phân nửa cái sân, Ninh Tuyết Mạch vẫn có thể nghe rất rành mạch những lời Lục đại nhân nói, trong đầu nàng như bùng nổ một tiếng!

Hồ Điệp Thường đã chết?! Sao có thể? Lúc ấy nàng bất quá chỉ dùng thủ pháp điểm huyết đặc biệt khiến thái tử bị động mà thôi, nhiều nhất chính là ngay sau không mở ra được, sao có thể sẽ chết bất đắc kỳ tử?

Bên ngoài viện, vị quân gia vẫn nói giống như trước, nhưng công chúa chỉ lạnh lùng cười: "Người khác không được tiến vào tẩm cung Thái tử ca ca, bốn cung vẫn có thể đi vào, hoàng mệnh không thể trái, bốn cung sẽ giúp các người lần này."

Vừa dứt lời, đại môn tẩm cung lập tức bị người bỗng nhiên đẩy ra, Ninh Tuyết Mạch chỉ thấy hoa mắt, trước giương đã đứng một vị thiếu nữ hoa phục.

Nhìn qua chỉ mới 17-18 tuổi, có đôi mắt phượng hoàng, đôi môi như hoa anh đào, tóc đen búi cao, trên búi tóc cắm nghiêng một ngọc trâm hoa mẫu đơn màu trắng, trên người mặc một bộ váy lụa màu trắng ánh trắng, trông giống như tiên tử, uy thế bức người.

Nàng ta trên cao nhìn xuống nhìn Ninh Tuyết Mạch, hai mắt trên dưới đánh giá nàng, đáy mắt hiện lên một sự u tối: "Người chính là Ninh Tuyết Mạch? Tuổi còn nhỏ cư nhiên hồ mị như thế, không biết đã dùng thủ đoạn bí ối gì cư nhiên khiến Thái tử ca ca lưu người ở bên trong tẩm cung của hắn, bại hoại thanh danh Thái tử ca ca!"

Vị công chúa này mang địch ý rất mạnh đối với nàng!

Ánh mắt kia giống như ánh mắt đang nhìn vào tình địch.....

Ninh Tuyết Mạch hơi nhủ hai mắt lại, trong đầu nhanh chóng hiện lên tư liệu của vị công chúa này.

Vị công chúa này tên là Quý Văn Dao, cũng không phải lớn lên ở trong hoàng cung. Nghe nói là hoàng đế sau khi đi tuần ngẫu nhiên lâm hạnh một vị nữ tử dân gian, cứ thế dẫn đến kết quả là nữ tử ấy mang thai. Sau khi lào hoàng đế hồi cung, nữ tử kia mang thai mười tháng, sinh hạ vị công chúa này. Chỉ đến khi vị công chúa này bước sang tuổi 15, nữ tử từ kia lúc sắp chết mới nói ra chân tướng thân phận của nàng, vì thế nàng một mình tới kinh thành nhận thân.....

Tiết mục này có điểm giống như Từ Vi trong Hoàn Châu Cách Cách*, chẳng qua nàng không gặp Trắc trở gì khi nhận thân giống như Từ Vi. Quá trình nhận thân của nàng rất thuận lợi. Sau khi đi vào kinh thành không lâu, lập tức trở thành công chúa tôn quý.

(* Tên nhân vật trong truyện khác)

Dưới gối lào hoàng đế có rất đông đào hoàng tử, nhưng công chúa lại chỉ một vị là nàng mà thôi, tự nhiên cực kỳ sủng ái.

Mà vị công chúa này cũng nhóm hoàng huynh của nàng cũng rất hợp nhau, đương nhiên, hợp với nàng nhất chính là vị Thái tử điện hạ này. Nghe nói Quý Văn Hoàng cũng rất sủng ái nàng, thời điểm mỗi lần trở lại kinh thành, vị công chúa này lập tức sẽ giống như chiếc bóng đi theo bên người hắn, đại môn phủ Thái tử cũng rộng mở cho nàng mọi lúc.....

Có vẻ như tin đồn là sự thật, bất luận kẻ nào cũng đều không thể xâm nhập tẩm cung Thái tử, Quý Văn Dao vẫn có thể tùy tiện ra vào.

Quý Văn Dao mang địch ý quá nồng với nàng, Ninh Tuyết Mạch tự nhiên có thể cảm ứng được.

Nàng hơi rũ đôi mắt, khẽ môi nhẹ nhàng cau lên. Xem ra vị công chúa này có chút tình cảm không thuần khiết đối Thái tử ca ca nàng.....

Tình yêu bất chính? Ha ha.

"Người... tiện ti cười cái gì? Sắp chết đến nơi, người còn cười được sao?!" Quý Văn Dao nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Tình yêu bất chính (2)

Ninh Tuyết Mạch ngược mắt: "Công chúa hiểu lầm. Ta và Thái tử điện hạ rất trong sáng, chỉ là quan hệ bằng hữu bình thường. Hẳn lưu ta ở chỗ này chẳng qua là do nhìn trúng ý thuật của ta, động chút ý niệm coi trọng người tài, lúc này mới chưa thương giúp ta. Bởi vì sau khi chưa thương ta không thể di động, cho nên mới để ta ở tại chỗ này. Hơn nữa, Thái tử điện hạ cũng vì để tránh tin đồn, nên đã ra khỏi phủ. Người mang ta hộ mệnh, mang ta thủ đoạn bí ối, không chỉ đơn giản là vũ nhục ta, cũng sẽ vũ nhục Thái tử ca ca người. Hẳn là người nóng giận như vậy hay sao?"

Nữ tử nơi tâm bị đổ kỵ che lấp nên không có lý trí, Ninh Tuyết Mạch hiện tại đứng ở trong tay nàng ta, cũng không thể phản kháng được. Nhưng nàng không muốn vô duyên cớ vô cớ bị lòng đổ kỵ của nàng ta thiêu chết!

Chuyện thứ nhất chính là phôi sạch quan hệ với Quý Văn Hoàng, giải trừ phản địch ý của vị công chúa này, nó sẽ cứu nàng rất nhiều đau đầu trong tương lai.

Quả nhiên, những lời này của nàng vừa nói ra, địch ý trong ánh mắt Quý Văn Dao đã giảm một chút, nhưng vẫn còn có chút hồ nghi: "Y thuật? Phế vật như người có thể có y thuật gì?"

Ninh Tuyết Mạch vẫn mỉm cười như cũ, bình tĩnh giải thích cho nàng ta: "Dân trí không dám nói dối ở trước mặt công chúa, gần đây dân nữ đã gán lại cánh tay cho một nữ tử đã bị đứt đoạn..... Công chúa nếu như không tin, có thể tự mình tới Đại Lý Tự hỏi thăm một chút. Nàng kia vẫn đang đường thương ở trong Đại Lý Tự."

Sự nghi ngờ trong mắt Quý Văn Dao càng sâu hơn: "Người nói vậy, bốn cung vì sao chưa từng nghe nói tới chuyện này như thế?"

Ninh Tuyết Mạch bỗng nhiên mỉm bạch.

Trên đại lục này, thần y chân chính không có nhiều lắm, mỗi một thần y đều bị các phe phái các nước cướp đoạt, vì không muốn người nước khác biết được, chỉ sợ sự tình vị Nhị thẩm của nàng chấp lại cánh tay bị cụt, đã bị Quý Văn Hoàng lãng quên không một tiếng động áp xuống.

Chẳng trách, nàng đã ngẫu nhiên đi dạo trên phố nhiều ngày qua, trước sau vẫn không nghe thấy có người nói đến sự tình kỳ lạ này, thì ra chuyện này căn bản đã không được truyền lưu ra tới bên ngoài!

"Nếu công chúa không tin, có thời gian có thể đi hỏi Thái tử điện hạ một chút, tất nhiên sẽ biết Tuyết Mạch không hề nói dối."

Đôi mắt phượng của Quý Văn Dao hơi nhướng lên, tuy rằng vẫn không tin được, nhưng địch ý trong mắt đã phai nhạt không ít: "Chuyện này bốn cung sẽ tự mình hỏi rõ ràng, nhưng người bị nghi ngờ có liên quan tới một án giết hại Hồ tiểu thư, người vẫn phải đi đến Hình bộ giải thích cho chính mình."

Nàng giơ tay coi bó huyết đạo giúp Ninh Tuyết Mạch: "Đứng lên, cùng bốn cung đi ra ngoài."

Ninh Tuyết Mạch hoạt động một chút khớp xương tay chân hơi có chút tê mỏi, vết thương do roi đánh trên người vẫn còn đau rất, bởi vì bị thương do roi đánh, thân thể của nàng cũng không được linh hoạt giống như ngày thường.

Trong khi đó, vị công chúa này rõ ràng là cao thủ nội lực, muốn chạy trốn dưới mí mắt nàng ta ngay nửa phần hy vọng cũng không thể có, ngược lại sẽ nhận nhiều khổ sở hơn.....

Loại chuyện ngu xuẩn này Ninh Tuyết Mạch tất nhiên sẽ không làm, nàng muốn làm chính là kéo dài --

Tận lực kéo dài thời gian, kéo dài tới khi vị Thái tử quay về.

Sớm biết như thế, nàng sẽ không chống đối vị Thái tử nghỉ trong cùng một phòng với nàng!

Nàng chậm rãi đứng dậy, chậm rãi xò gậy, chậm rãi chỉnh lại y phục.....

Quý Văn Dao mất kiên nhẫn: "Vì sao động tác của người lại chậm như thế? Nhanh lên!"

Trong lòng Ninh Tuyết Mạch âm thầm thầm hỏi tổ tông nàng ta một tiếng, nhưng biểu tình trên khuôn mặt nhỏ lại rất ngoan ngoãn: "Vâng, công chúa điện hạ. Dân nữ bị thương, trên người đau đớn, động tác có chút chậm chạp, còn thỉnh công chúa điện hạ thứ lỗi."

Quý Văn Dao thật ra biết sự tình nàng đã bị ăn quất, cũng biết bị uy lực hỗn tiền đánh lên, chỉ hừ một tiếng, quả nhiên không hề vội vã thúc giục nàng nữa.

Động tác của Ninh Tuyết Mạch đã cứng đờ chậm chạp, ước chừng kéo dài mười lăm phút ở trong phòng mới nhanh chóng thu thập chính mình. Trong khoảng Thời gian thu thập, nàng thỉnh thoảng thoáng nhìn qua ngoài cửa sổ, trong lòng thể lương thầm mắng một tiếng "*Mẹ nó, hôn dân Quý Văn Hoàng rồi cuộc chết chạy đi đâu? Vì sao vẫn chưa trở lại?*"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Tình yêu bất chính (3)

Quý Văn Hoàng giờ phút này đang ở một nơi mà Ninh Tuyết Mạch tuyệt đối không thể tưởng được ---- hoàng cung!

Hắn bạn đầu vốn định chơi cói đầu đêm cùng với Quý Văn Tiểu, không ngờ vào lúc canh ba, hắn nhận được thánh chỉ trong cung truyền tới, phụ hoàng triệu hắn vào cung gấp.

Hoàng mệnh không thể trái, hắn đành phải cáo từ Ngũ vương gia, trực tiếp vào cung.

Hắn không biết chính là, hắn vừa mới rời đi chưa đến một khắc (15 phút), thì vị phụ Thái tử đã vội vội vàng vàng tìm tới phủ đệ của Ngũ vương gia, muốn báo cáo tin tức Hình bộ tới bắt người với hắn. Đáng tiếc, đã bị bỏ lỡ --

Quý Văn Hoàng vào cung mới biết được, phụ hoàng hắn ngẫu nhiên bị cảm phong hàn, đang nằm ở trên long sàng, điểm danh hắn tới để làm bạn bên người.

Quý Văn Hoàng bất đắc dĩ, cũng vừa lúc tối nay hắn không có chỗ để đi, vì thế đã lưu lại.

Hắn cảm thấy tối nay phụ hoàng hắn có chút dong dãi, hỏi hắn liên miên một số tình hình gần đây, nói chuyện phiếm với hắn câu được câu không.

Hắn cũng chỉ lắng nghe và đáp lời cho có lệ. Trong lòng không biết vì sao có chút hoảng hốt, muốn hỏi phủ nhìn xem một cái, bất đắc dĩ phụ hoàng hắn tối nay dường như rất dính người, cần bản không cho hắn rời đi.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Ninh Tuyết Mạch kéo dài thời gian đã đủ lâu, tuy nhiên Quý Văn Hoàng vẫn không quay về. Nàng rút cuộc vẫn bị Quý Văn Dao mang theo ra ngoài, giao tới trên tay vị Lục đại nhân Hình bộ --

Ninh Tuyết Mạch tất nhiên dò hỏi nguyên do bắt nàng, vị Lc đại nhân lại ít lời nhưng nhiều ý: "Tôi Hình bộ rồi người tự nhiên sẽ biết. Nếu người bị oan uổng, tất nhiên sẽ thả người ra."

Phản phó người dùng xích sắt trên người Ninh Tuyết Mạch, Ninh Tuyết Mạch biết với bản lĩnh hiện tại của mình tuyệt đối trốn không thoát, vì thế nàng cũng không gầy gù vô vị, miễn cho ăn nhiều đau khổ, cắn răng đi theo chân bọn họ.

Điều khiến Ninh Tuyết Mạch không nghĩ tới chính là, nàng bị bắt giữ suốt đêm như vậy cũng không qua đại đường hình bộ, mà là trực tiếp bị đưa đến đại lao Hình bộ.....

Thông đạo dài và hẹp, các bức tường đã đen tối dày và rất chắc chắn, đèn dầu yếu ớt lay động, mùi vị hôi tanh ẩm ướt. Hơn nữa, thỉnh thoảng truyền ra những tiếng rên rỉ thảm thiết từ chỗ sâu trong nhà giam.....

Hết thấy hết thấy, Ninh Tuyết Mạch đoán rằng nhà giam này không khác gì nhà tù cổ đại của Trung Quốc, thậm chí càng khiếp người hơn.

Vị Lục đại nhân phái người áp nàng tiến vào đại lao, khi nàng được giao cho một nam nhân nhìn qua gầy gò nhưng rắn chắc, Ninh Tuyết Mạch hiểu rằng đại sự không ổn!

Nam nhân kia có cái đầu thấp bé, nhìn qua cao thấp mập ốm không khác lắm với Ninh Tuyết Mạch, nhưng nếp gấp trên mặt dường như có thể kẹp chết ruồi bọ, khóe mắt gục xuống, trong đôi mắt tam giác bắn ra ánh sáng như lưỡi dao sắc bén.

Trên người hắn ăn mặc một kiện áo choàng màu đỏ sẫm, trên áo choàng đều điểm những chấm màu nâu hư hư thực thực giống như vết máu bắn. Hai chân hắn dường như bị tật, đang ngồi ở trên một chiếc xe lăn và được ngựa tốt đẩy ra.

Rõ ràng diện mạo rất xấu xí, cổ tình có một loại hơi thở độc ác, tối tăm và đẫm máu, khiến người không rét mà run.

Đưa Ninh Tuyết Mạch tiến vào chính là sáu gã nha dịch Hình bộ, trong đó một người đi đầu trao đổi với nam nhân kia.

Từ trong lời hàn huyên của bọn họ, Ninh Tuyết Mạch biết người nọ gọi là Đồ Nhất Dao. Một cái tên thực sự sắc bén, đặng đặng sát khí.

Cũng không biết tên đứng đầu nhà dịch đã nói những gì với Đồ Nhất Dao, chỉ thấy Đồ Nhất Dao khẽ gật đầu, dùng đôi mắt đánh giá Ninh Tuyết Mạch một vòng.

Trên người Ninh Tuyết Mạch bỗng nhiên phát lạnh, mơ hồ có một loại cảm giác bị lưỡi dao xẹt qua. Giống như đang bị mãnh thú theo dõi.....

Không tốt, chẳng lẽ bọn họ không thêm phân rõ xanh đỏ đen trắng đã lập tức gán tội danh cho nàng?

Trước hết đây cho nàng tội danh giết người?

Ngón tay Ninh Tuyết Mạch chậm rãi nắm chặt, xích sắt trên cổ tay vang lên một âm thanh ồn ào.

Sáu gã nha dịch Hình bộ xoay người rời đi, Đồ Nhất Dao liếc mắt nhìn xem Ninh Tuyết Mạch một cái, chợt lóe lên tia sáng khát máu, phản phó người kéo Ninh Tuyết Mạch đi sâu vào phía trong.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Tình yêu bất chính (4)

"Người muốn mang ta đi nơi nào?" Ninh Tuyết Mạch dưới chân bắt động.

Đồ Nhất Dao cười, phoi bày hàm răng trắng của hắn: "Đương nhiên là nơi người nên đi. Người hại chết nữ nhi Hồ nguyên soái, chẳng lẽ còn muốn ở trong phòng lớn xa hoa hay sao?"

"Ta không hại nàng ấy. Nàng ấy chết không liên quan gì tới ta!"

"Tiểu cô nương, rất nhanh người sẽ không nói như vậy nữa. Mang nàng đi hình phòng!" Đồ Nhất Dao trầm sắc mặt xuống, lạnh giọng phản phó.

Trái tim Ninh Tuyết Mạch chìm xuống.

Những người này thậm chí không thêm thăm tra đã lập tức dựng hình với nàng?! Rõ ràng là muốn đánh cho nàng nhận tội, muốn đưa nàng vào địa ngục vạn kiếp bất phục!

Rốt cuộc là ai ở sau lưng, hạ chiếu tàn nhẫn như vậy hại nàng?

Hiện tại trên người nàng đang có vết thương do bị rơi đánh, công lực vẫn chưa khôi phục, hành động không được linh hoạt, trên tay trên chân còn mang theo xiềng xích. Trong khi đó, quanh nàng là 16 ngục tốt uy mãnh bao quanh bốn phía. Nhìn đôi mắt bọn họ bắn ra bốn phía, Ninh Tuyết Mạch hiểu rằng những người này đều có tu vi không thấp, với bản lĩnh hiện tại của nàng, muốn xông ra ngoài không thể nghĩ ngờ chính là người si nói mộng.....

Trái tim nặng cổ găng cứng rắn, đi theo bọn họ.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Dưới chân là đường đá xanh, gồ ghề lồi lõm bất thường. Dưới ánh đèn dầu, bên trong những cái hố đó chứa đầy những vết máu đỏ thẫm lấp lánh.

Càng đi xa, mùi hôi thối của máu càng nặng, càng khó ngửi, lồng sắt hai bên đường như đã bị tù phạm chiếm đóng. Những người đó, hoặc là xáo trộn xung quanh, hoặc là tay nắm cửa sắt, cũng hoặc là nằm ở trên phiên đá dơ bẩn..... Tuy rằng thái độ khác nhau, nhưng bọn họ có một điểm giống nhau đều đã chịu qua hình phạt tàn khốc nhất. Mỗi người bọn họ đều tóc tai rối bù, quần áo rách nát, da thịt trên người bị thiếu từng khối từng khối một, xương cốt cũng giống như đã thay đổi hình dạng, thân thể hiện ra một loại hình thù kỳ quái. Mỗi người đều đang run rẩy, đều đang gặm nhấm, âm thanh tự rằng mơ mơ hồ hồ, nhưng động tĩnh lại rất lớn, giống như tiếng kêu của người chết. Bất cứ ai nghe thấy những tiếng động này, đều sẽ bắt đầu nói đa già cả người.....

"Tiểu cô nương, người có nhìn thấy không? Những người này đều là những kẻ ngoan cố không chịu nhận tội, vô duyên vô cớ bị những khổ sở đó....." Giọng nói của Đổ Nhất Dao trời sinh khàn khàn, nói chuyện *ti ti* giống như rắn độc, vang lên trầm trầm ở trong lối đi nhỏ u ám.

Ninh Tuyết Mạch rũ đôi mắt xuống, không nói chuyện.

Ở kiếp trước nàng cũng coi như từng gặp qua việc đời. Trong quá trình huấn luyện đặc công, nàng cũng từng không may mắn và bị bắt bởi kẻ thù, chịu qua khổ hình. Những phương pháp tra tấn, nào là uống nước ớt cay, ngồi trên ghế tra tấn, thậm chí ngồi trên ghế điện, nàng đều đã từng trải qua.....

Nàng cũng từng bắt được đặc công của quân địch và tự mình thẩm vấn qua bọn họ, cũng dùng hình trên người bọn họ. Tuy nhiên, đó dù sao cũng là xã hội hiện đại hoá, dưới sự ảnh hưởng liên tục từ giới truyền thông và dư luận, cho dù dụng hình cũng sẽ không dùng những loại hình phạt tàn khốc tới cực điểm như trong thời cổ đại.

Tuy nhiên, từ những gì nàng nhìn thấy, quá thực tựa như đã tới 18 tầng địa ngục, 10 đại khổ hình thời Mãn Thanh cũng không thể nào so sánh với sự tàn bạo nơi này.....

Những người đó quả thực đã không ra hình người!

Hình phạt như vậy, da thịt non mịn của nàng xác định chắc chắn không chịu nổi đi!

Lui một vịn bước mà nói, ngay cả khi nàng có một thân xương cứng có thể tự hào, nếu như biến thành bộ dáng như quý giống như những người đó, vậy thì nàng tiếp tục sống còn ý nghĩa gì nữa?

Làm sao bây giờ? Nàng nên làm gì bây giờ?

Chờ người tới cứu? Trong thế giới này người nàng biết quá ít, hiện tại chân chính đối tốt với nàng chỉ có vị Thái Tử điện hạ kia, nhưng hẳn đã không biết tung tích nơi đâu. Tới nay chưa chắc có thể chạy tới. Thậm chí có thể chạy tới, chỉ sợ nàng cũng không còn nguyên lành nữa --

Hon nữa, hiện tại xem ra đây rõ ràng là một âm mưu, một âm mưu muốn hoàn toàn hủy diệt nàng. Người tạo ra âm mưu này chỉ sợ đã phá hết tất cả những khả năng nàng có thể được cứu vớt.

Nếu không, Quý Văn Hoàng hẳn là đã sớm đã chạy đến đây --

Nàng cũng không tin, tin tức của vị Thái tử gia sẽ bẽ tắc đến trình độ này, khẳng định là hẳn đang bị vướng.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Mười tám tầng địa ngục (1)

Tôi nay hẳn là sẽ không có người tới cứu nàng, nàng nên tự cứu mình!

Nhưng làm thế nào nàng có thể tự cứu mình tại trong nhà lao được bảo vệ nghiêm mật này để có thể tránh được trận đen đui này đây?

Ánh mắt rắn độc của Đổ Nhất Dao dừng ở trên người nàng, trong mắt tam giác hiện lên một tia kinh ngạc.

Rất nhiều hán tử đình thiên lập địa, mình đồng cốt sắt khi đi vào nơi này, nhìn thấy thảm cảnh của những người khác trong những phòng giam đều bị dọa sợ tới nổi tè cả trong quần, ngay cả người có lá gan lớn miễn cưỡng còn có thể chống lại, sắc mặt một đám cũng trắng bệch, mồ hôi lạnh dầy đầu.....

Trong khi đó, Ninh Tuyết Mạch chỉ hơi nhấp môi cúi đầu, trên khuôn mặt nhỏ cũng không nhìn thấy những biểu tình nào khác.

Tướng mạo xấu xí, cái đầu giống như Chu nho, giọng nói khó nghe, hơn nữa bị què hai chân, khiến Đổ Nhất Dao không dám ngừng đầu trước mặt người khác.

Cổ tinh tinh tinh của hắn cực kỳ kiêu ngạo, lối sống khác thường quá lớn của hắn khiến tính cách của hắn trở nên âm trầm và biến thái hơn.

Tuy rằng hắn lớn lên không thể so sánh với đa số người khác, nhưng hẳn lại có một đôi tay khéo léo vô song cùng với thủ đoạn tra tấn siêu cấp biến thái. Hơn nữa hẳn am hiểu xem mặt đoán ý, dầy mỏng thúc ngựa, cho nên chức quan của hắn bay lên rất nhanh, từ một ngục tốt nhỏ nhỏ đã nhảy lên làm tổng ngục trưởng.

Con đường thăng tiến của hắn được lát bằng xương của vô số linh hồn...

Tinh tinh hắn âm lãnh, thủ đoạn tàn khốc, phạm nhân dừng ở trong tay hắn vô luận có oan uổng hay không, không thể không cung khai.

Hắn có rất nhiều thủ đoạn trong tay, mỗi thủ đoạn tra tấn đều tàn khốc độc ác khiến mỗi người nhắc tới sẽ lập tức biến sắc.

Ở đại lao Hình bộ, hẳn có một ngoại hiệu -- Đổ Diêm Vương.

Nhiều năm trong kiếp sống huyết tính tinh tinh tinh của hắn càng trượt càng xa trên con đường biến thái. Hắn có một đam mê kỳ quái thích xem khuôn mặt phạm nhân 囚 chịu thẩm tra bị dọa dãi trong quần, và thích nghe tiếng phạm nhân kêu la thảm thiết.....

Ở trong tai hắn, tiếng phạm nhân kêu la thảm thiết là tiếng nhạc mỹ diệu nhất, kêu càng thể thảm càng là âm thanh của tự nhiên.

Hon nữa hắn thích nhất chính là tra tấn nữ tử từ mười mấy trẻ tuổi, nhìn các nàng tên rì gào khóc dưới khổ hình, hẳn có một loại cảm giác thành tựu biến thái.

Mà Ninh Tuyết Mạch, tới nay dừng ở trong móng vuốt một tên biến thái như vậy, liệu nàng có thể có đường sống sót?

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

"A --" một tiếng thét thể lương thật dài truyền tới từ một phòng giam ở cuối hành lang.

Nghe giọng nói chính là giọng nữ tử, sắc nhọn giống như tiếng lẹ quý đang khóc.

Thân mình Ninh Tuyết Mạch chấn động, ngừng đầu nhìn qua, con người bỗng nhiên co rụt lại!

Gian nhà kia chính là hình phòng, nàng rất cuộc chân chính nhìn thấy được một trường hợp đang bị tra tấn, mà cảnh tượng kia khiến người quen nhìn sống gió như Ninh Tuyết Mạch cũng không nhận được rét run trong lồng bàn tay.

Trong phòng là các loại công cụ tra tấn rất kỳ quái, trên mặt đất là máu đen gần giữa, mùi máu tanh, mùi hôi thối bốc lên mũi, khiến người ngửi được lập tức muốn nôn mửa.

Mà ở trên vách đá giữa căn phòng là một người đang sống nhưng bị đóng đinh trên đó.

Đó hẳn là một vị thiếu nữ, thân mình ****, khắp cả người đều đầm máu, ngực đã biến mất, cảm đã bị cắt đứt trong khi còn sống sờ sờ, một thanh sắt nóng đỏ được đưa vào khu vực nhạy cảm nhất, khiến cho hơi nước bốc lên khói trắng với âm thanh nóng bỏng xuy xuy, trong không khí tràn đầy mùi vị thật nướng.....

Nàng ấy khôn đồn như vậy, Ninh Tuyết Mạch sở dĩ có thể nhìn ra nàng ấy là thiếu nữ, bởi vì khuôn mặt nàng ấy và mười ngón tay nhỏ dài như ngọc vẫn còn nguyên vẹn không hề hao tổn gì.....

Thiếu nữ kia rất đẹp, một gương mặt đẹp không có một chút tí vết trên đó.

Một gương mặt hoàn mỹ như vậy, thân mình lại bị tra tấn đến rách nát, huyết nhục mơ hồ, rất nhiều nơi lộ ra xương gãy lõm chòm, sự tương phản này cho thấy lực đánh vào thật sự rất mãnh liệt. Toàn thân Ninh Tuyết Mạch đều lạnh --

Cặp mắt của Đồ Nhất Dao vẫn luôn giống như rắn độc nhìn chăm chăm Ninh Tuyết Mạch, thấy sắc mặt nàng rốt cuộc đã thay đổi, dị thường vui vẻ, cười ha hả: "Tiểu cô nương, đại khái ngươi có thể không nhận ra nàng, nàng chính là nữ tử có danh tiếng của Trường Không quốc chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Mười tám tầng địa ngục (2)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Cặp mắt của Đồ Nhất Dao vẫn luôn giống như rắn độc nhìn chăm chăm Ninh Tuyết Mạch, thấy sắc mặt nàng rốt cuộc đã thay đổi, dị thường vui vẻ, cười ha hả: "Tiểu cô nương, đại khái ngươi có thể không nhận ra nàng, nàng chính là nữ tử có danh tiếng của Trường Không quốc chúng ta. Từ nhỏ là thiên tài niệm lục, bị đại môn phái đứng thứ hai là Thiên Tinh Phái nhìn trúng, trở thành một trong ba đệ tử hộ pháp nơi đó, đã từng là niềm kiêu ngạo của Trường Không quốc chúng ta. Thật không may, nàng sai chính là học không giỏi, cư nhiên tiến vào hoàng cung trộm đồ của công chúa, vừa vặn bị công chúa bắt được, đưa đến nơi này. Nàng ấy có một thân xương cốt rất cứng, vẫn luôn không chịu nhận tội, cho nên mới ăn nhiều đau khổ như vậy..... tác tác, vì sao nàng ấy vẫn còn bần tâm?" Đồ Nhất Dao rung đùi đắc ý cảm thán.

"Ta -- không trộm..... là Quý Văn Dao đã vu hãm ta....." Nàng kia đã đau thành như vậy, thần trí vẫn còn rất thanh tỉnh, cố gắng thanh minh.

"Tác tác, xem ra đau khổ vẫn còn chưa đủ, cần bản quan phải tự mình động thủ hầu hạ ngươi....." Đồ Nhất Dao cười lạnh một tiếng, chậm rãi đẩy xe lăn dưới thân đi qua.

"Ngươi, đồ biến thái, ngươi giết ta đi!" Nàng kia hét lên.

"Tiểu mỹ nhân, ngươi còn không chịu nhận tội, bản quan sao giết bỏ ngươi được? Chỉ có thể cận thân hầu hạ ngươi....." Đồ Nhất Dao từ trên thân mình lấy ra một thanh đao nhỏ mỏng như nhũ cánh ve, ngón tay thon dài lạnh băng xoa trên gương mặt kiều mỵ của nàng kia, than nhẹ một tiếng: "Một gương mặt thật đẹp và tinh tế, làn da non mịn, nếu như lột xuống để làm mặt nạ da người, nhất định thực sự rất tinh xảo..... Ngươi yên tâm, bản quan sẽ không hủy diệt tâm da mặt này của ngươi, nó sẽ được bóc xuống hoàn toàn nguyên vẹn....."

Thân hình nàng kia bắt đầu run rẩy, nhưng chỉ có thể nghiền răng. Tinh tỉnh của nàng quả nhiên rất kiên cường. Ngoài hai cánh tay của nàng ra, gần như tất cả xương cốt khác trên người đều đã bị đứt từng khúc từng đoạn. Nếu như không phải đang bị đóng đinh sắt trên tường, chỉ sợ nàng sẽ lập tức ngã xuống giống như bùn lầy.

Nữ hài tử này đã hoàn toàn bị phế, thậm chí nếu sống sót cũng là một phế nhân vô dụng.....

Thử mà Đồ Nhất Dao muốn căn bản không phải là chân tướng, hần chỉ cần kết quả hần muốn, cho nên kêu oan đối hần căn bản đều vô dụng

Lòng bàn tay Ninh Tuyết Mạch lòng bàn tay thấm ra mồ hôi lạnh, chẳng lẽ tới nay nàng cũng phải trải nghiệm điều gì đó tương tự ở chỗ này?

Nàng tro mắt nhìn Đồ Nhất Dao dùng chuỗi đao mỏng từng chút lột xuống da của cả khuôn mặt nàng kia.....

Tiếng kêu thảm thiết của nữ tử kia cơ hồ muốn đâm thủng màng tai người, Ninh Tuyết Mạch cho dù có lá gan lớn, trên người cũng bị mồ hôi lạnh tẩm cho ướt đầm

Nàng kia hôn mê mấy lần đều bị hắt nước lạnh tỉnh lại, cầu sống không được, muốn chết không thể. Thời điểm nữ tử bị hắt nước lạnh tỉnh lại một lần nữa, nàng ấy rốt cuộc hoàn toàn ngã xuống: "Ta chịu nhận..... ta chịu nhận..... chỉ cầu... chỉ cầu hãy giết chết ta....."

Đồ Nhất Dao cười, cười rất đắc ý cũng thực từ bi: "Hài tử đáng thương, nếu ngươi làm như thế sớm hơn, sao phải chịu đựng nhiều như vậy?" Sớm đã có ngục tốt khác cảm lấy tờ khai đã được viết sẵn, để nàng ký tên lên.

Ninh Tuyết Mạch rốt cuộc minh bạch, ác ma biến thái này vì sao không làm hỏng tay của phạm nhân, thì ra là vì muốn đánh cho tới giờ khắc nhận tội này!

Nàng kia bị người giải xuống từ trên tường, nằm ở nơi đó giống như bùn lầy, máu tươi uốn lượn thành bể ở dưới thân nàng. Đồ Nhất Dao sau khi chờ nàng ký xong, vừa lòng nhìn nó, búng búng nó, cảm thấy mỹ mãn gấp lại và cắt đi. Hần tuy tay vung một đao, từng ngay giữa trái tim nàng kia. Bản mình nàng kia bắt đầu run rẩy, giống như được giải thoát hoặc ra một hơi cuối cùng, rốt cuộc bất động.

"Nâng xuống, ném cho chó nòi bãi tha ma!" Đồ Nhất Dao giống như ghét bỏ chuyển xe lăn lui về phía sau.

Nữ tử kia đã không ra hình người bị kéo ra ngoài, trong hình phỏng chỉ còn lại Ninh Tuyết Mạch, Đồ Nhất Dao, và vài tên ngục tốt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 61: Tự cứu (1)

Đồ Nhất Dao rung rung da mặt vừa lột xuống trong tay, đưa về phía Ninh Tuyết Mạch: "Tiểu cô nương, ngươi nhìn xem, tay nghề của bản quan có để lại được dấu ấn hay không?"

Ninh Tuyết Mạch theo bản năng lui ra phía sau hai bước, ánh mắt dừng ở trên da mặt kia.

Không thể không nói, Đồ Nhất Dao thật sự là có thủ nghệ rất tốt, đao pháp rất tốt.

Da mặt cả khuôn mặt mỏng như cánh ve, dày mỏng đều đều, không có chút tổn hại nào, cũng không có vết đao, nhìn qua rất đều đặn.

"Tiểu cô nương, sợ hãi? Sợ hãi thì hãy ngoan ngoãn cung khai. Nói thật, bản quan cũng rất thích ngươi da mặt nhỏ tinh tế của ngươi, nếu lột xuống nhất định cũng rất xinh đẹp."

Bàn tay lạnh lẽo của Đồ Nhất Dao cơ hồ muốn sờ trên gương mặt Ninh Tuyết Mạch, khắc khắc cười quái dị: "Bản quan sẽ đếm đến 3, nếu ngươi thật sự không cung khai, lập tức có thể treo ngươi lên hình giá."

Ngục tốt làm việc lâu dài ở chỗ này cũng đã được Đồ Nhất Dao hun đúc, cơ hồ mỗi người đều rất biến thái.

Gờ phút này bốn đôi mắt như hổ như sói chăm chú vào trên người nàng, xoa tay hăm hè, chỉ chờ nàng nói một câu không, lập tức sẽ mang nàng treo lên hình giá --

"Mỗi ngày, ban đêm đều đau đớn ở phần eo. Thất lưng đều cứng đờ như đá, cơn đau ở lưng và hông thay đổi liên tục, lan tỏa ra đến phần đùi. Phần cơ bắp lưng cơ rút....." Ninh Tuyết Mạch bỗng nhiên mở miệng, nói ra một chuỗi thuật ngữ chuyên nghiệp.

Những ngục tốt khác không hiểu rõ nàng đang nói gì, nhưng thân mình Đồ Nhất Dao lại bỗng nhiên cứng đờ!

Một đôi mắt tam giác bắn ra ánh sáng như lưỡi dao sắc bén: "Tiểu cô nương, ngươi nói gì vậy?!"

Một đôi mắt của Ninh Tuyết Mạch trong sáng như hồ nước, rục rịch lấp lánh, chậm rãi mở miệng: "Đầu tiên, hai chân đau đớn rất nhiều, sau đó là những cơn đau âm ỉ trong các khớp xương, chúng sẽ từ từ sưng lên và biến đổi hình dạng..... Ba năm sau thì mất đi cảm giác, trở nên cứng như gỗ và đá....."

Đôi mắt Đồ Nhất Dao càng mờ to hơn nữa, nhìn Ninh Tuyết Mạch giống như đang nhìn một con quái vật: "Ngươi..... ngươi....."

Tất cả những triệu chứng mà Ninh Tuyết Mạch vừa nói, đó chính là bệnh trạng của hần không hề sai chút nào!

.....*Edit & Dịch: Emily Ton....*

Ở toàn bộ Trường Không quốc không có người nào có thể nhìn thấu bệnh tình của hần, càng miễn bản đến trị liệu, chỉ có thể mặc kệ nó tiếp tục phát triển.

Ôm đau đã tra tấn hần 6 năm qua, không nghĩ tới hôm nay bị một tiểu cô nương nói toạc ra một ngụm!

Trong lòng hần vốn đã tuyệt vọng, bỗng nhiên kích động nhảy dựng lên: "Ngươi biết bệnh này?"

Ninh Tuyết Mạch mỉm cười gật đầu: "Chẳng những biết, còn có thể trị liệu."

Đồ Nhất Dao luôn luôn bình tĩnh giống như cục đá, bàn tay run lên nhè nhẹ: "Trị liệu như thế nào?"

"Người buông tha ta, ta sẽ lập tức trị liệu cho người." Ninh Tuyết Mạch cũng dứt khoát.

Trong mắt tâm giác của Đồ Nhất Dao chợt lơ lên ánh sáng u tối: "Tiểu cô nương đừng có khoe khoang, ốm đau này của ta không biết đã mời bao nhiêu danh y xem qua, đều không có biện pháp. Người thật sự có? Bản quan không tin!"

"Dân nữ có thể trị liệu một chút ngay tại nơi này để đại nhân xem thử một chút. Nếu như không có bất luận hiệu quả gì, dân nữ tùy ý để đại nhân xử trí!"

Đồ Nhất Dao trở nên trầm ngâm, rốt cuộc không nhận được dự hoặc gât đầu: "Được! Bản quan sẽ cho người một cơ hội."

Ninh Tuyết Mạch nhìn nhìn xích sắt trên cổ tay: "Thỉnh đại nhân để người chuẩn bị 20 cây ngân châm và....."

Nàng liền tiếp nói ra tên những vật mình cần, cuối cùng lại nói ra yêu cầu: "Để tiến hành chữa bệnh cho đại nhân đòi hỏi sự tinh vi, trên cổ tay dân nữ có những xích sắt này sợ là không được....."

Nàng muốn mấy thứ này, trong đại lao Hình bộ đều có, Đồ Nhất Dao rất nhanh đã sai người mang tới.

Xích sắt trên cổ tay Ninh Tuyết Mạch cũng được mở ra.

Xềnh xích trên chân nàng vẫn còn, nhưng là một phé vật không có niệm lực, Đồ Nhất Dao tự nhiên không sợ nàng sẽ có làm điều gì đáng ngờ.

Ninh Tuyết Mạch hơi mỉm cười, ở dưới mí mắt của chứng ngục tốt mí, bắt đầu hành châm trị liệu cho Đồ Nhất Dao.

Động tác của nàng rất khéo léo, nhanh nhẹn, tất cả phương pháp dụng châm là nàng đã học được từ một bí thuật châm cứu đã bị thất truyền ở thời hiện đại, loại biện pháp này có thể hiển thị các hiệu ứng của nó ở trong một khoảng thời gian ngắn.....

Sau khi châm kim xong, nàng đứng lên: "Trong vòng nửa canh giờ (1h), người có thể cảm nhận được hiệu quả của việc điều trị, cho phép đại nhân có thể đứng lên một hồi!"

Đồ Nhất Dao đầy mặt không tin, mấy năm nay hắn đã uống không biết bao nhiêu dược, trát bao nhiêu ngân châm, đều giống như bùn chìm xuống biển, cần bản không có một chút tác dụng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Tự cứu (2)

Tiểu cô nương chỉ trát ở trên đùi trên eo hắn hơn 10 cây ngân châm như vậy là hắn có thể hắn đứng lên?

Ninh Tuyết Mạch cũng không để ý tới hắn, sau khi châm kim xong liền tự lo cho mình, ngồi xuống ở trên một bộ hình cụ, nhắm mắt dưỡng thần, nàng cần phải giành giật từng giây để chữa thương cho mình.....

Bất tri bất giác gần nửa canh giờ trôi qua, trên lưng vẫn luôn cứng đờ của Đồ Nhất Dao hình như có hơi nóng lướt qua, Khuê ha tán về phía hai chân, những nơi nó đi qua, cảm giác cứng đờ chết lạng dần dần biến mất.....

Sau đó, ở trong ánh mắt của chứng ngục tốt, chân hắn bỗng nhiên di chuyển!

"Động, động! Đại nhân, chân ngài đã động!" Có người kinh hô ra tiếng

Tuy rằng Đồ Nhất Dao vẫn mang khuôn mặt âm trầm, nhưng đôi tay lại không nhận được bắt đầu run rẩy.

Chân hắn có cảm giác! Thật sự có cảm giác!

Hắn cực lực khống chế kích động, chậm rãi từ từ thăm dò đứng lên từ trên xe lăn, giống như tiểu hài tử học cách đi đường, tập tễnh bước đi vài bước --

Tuy rằng hai chân hắn ngựa ran lại đau đớn, hạnh phúc trong lòng hắn vẫn đang nở rộ!

Có thể đi được rồi! Hắn tán phé ba năm rồi cuộc có thể nếm được tư vị đi đường bằng hai chân của chính mình!

.....*Edit & Dịch: Emily Ton....*

Ngục tốt chung quanh chúc mừng không ngừng bên tai, Đồ Nhất Dao chậm rãi đi được vài chục bước thì quay trở về ngồi xuống ở trên xe lăn, mặt trầm xuống: "Tiểu cô nương, tuy rằng bản quan có thể đi được vài bước, nhưng hai vẫn vừa đau đầu vừa ngứa, còn đau hơn cả lúc trước! Cần bản không có tác dụng nhiều như thế! Người tới, già hình cho nàng!"

Vừa rồi, thời điểm Ninh Tuyết Mạch châm kim cho hắn, hắn đã có dụng tâm âm thầm nhớ kỹ từng bước hành châm của nàng, về sau hắn có thể tự mình trị liệu cho mình, không cần phải dựa vào tiểu cô nương này nữa.

Hơn nữa, một án của Ninh Tuyết Mạch đã được phía trên trực tiếp áp xuống, cho dù hắn có tám lá gan cũng không dám tự mình thả người, thậm chí không thể để nàng sống sót qua đêm nay.....

Chứng ngục tốt tuy rằng không rõ Đồ Nhất Dao đang nghĩ như thế nào, nhưng bọn hắn luôn theo hắn giống như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, lập tức đáp ứng một tiếng, nhanh chóng tiến lên muốn bắt giữ Ninh Tuyết Mạch.

"Đại nhân, lúc này dân nữ chỉ trát là để thử khả năng, chỉ muốn để đại nhân nhìn xem hiệu quả trước. Nếu đại nhân muốn bệnh này được chữa khỏi hoàn toàn, vẫn cần một bộ phương án trị liệu khác....." Ninh Tuyết Mạch mở miệng.

Đồ Nhất Dao sùng sốt một lát, phát tay để chứng ngục tốt kia đang muốn động thủ lui ra: "Một bộ phương pháp trị liệu khác mà người nói là gì?"

Ninh Tuyết Mạch cười cười, không nói gì.

Đồ Nhất Dao lại tạm dừng một lát, nói giọng lạnh lùng: "Bản quan biết người sẽ đưa ra điều kiện, điều kiện của người là gì? Đừng mơ tưởng bản quan sẽ thả người ra, bản quan không quyền này."

Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng thờ dài: "Ta cũng biết rằng đại nhân không có khả năng thả ta ra, Tuyết Mạch chỉ có một yêu cầu, buông tha Tuyết Mạch một buổi tối không phải dụng hình, đại nhân có thể đáp ứng hay không?"

Đôi mắt Đồ Nhất Dao hơi hơi chớp động, suy tư một lát, không trực tiếp trả lời vấn đề của Ninh Tuyết Mạch, ngược lại hỏi một câu: "Một bộ phương pháp trị liệu khác này của người, cần bao nhiêu canh giờ?"

"Cần ít nhất ba canh giờ (6h)."

Ninh Tuyết Mạch hỏi gì đáp này.

Đồ Nhất Dao nhìn nhìn đồng hồ cát bên cạnh, cách hừng đông khoảng bốn canh giờ. Sau khi mặt trời lên, phía trên có thể muốn có kết quả từ hắn.....

Mà một canh giờ, cũng đủ để hắn cần thận bảo chế một nữ hài tử!

Hắn cười, tận lực cười rất hiền lành và chân thành: "Được, bản quan đáp ứng người."

Hai tròng Ninh Tuyết Mạch lấp lánh, biểu tình trên mặt đã đạt được hy vọng: "Tạ đại nhân, Tuyết Mạch nhất định sẽ trị liệu tốt nhất cho đại nhân, để đại nhân hoàn toàn chữa khỏi, sẽ không phải chịu tra tấn bởi tình trạng này nữa!"

Đồ Nhất Dao gật đầu, cười hòa ái: "Vây thì tốt. Bản quan thực sự vẫn rất thích tiểu cô nương người, buông tha người một đêm cũng không sao, sáng mai nói không chừng sẽ có người tới cứu người, như vậy người sẽ được cứu."

"Tuyết Mạch nghĩ chính là như vậy -- vô luận như thế nào cũng muốn đa tạ đại nhân đã cho Tuyết Mạch cơ hội này." Trên khuôn mặt nhỏ của Ninh Tuyết Mạch nở rộ tươi cười giống như đóa hoa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Giả heo ăn thịt hổ (1)

Note: Các chương 63-66 có chút bạo lực, bạn nào dị ứng thì bỏ qua... {Edit & Dịch: Emily Ton}

Đồ Nhất Dao vừa an ủi nàng, vừa cười lạnh trong lòng.

Rốt cuộc vẫn là một tiểu cô nương, quá ngây thơ! Thực dễ lừa, thực dễ dỗ.....

Người phía trên chính xác đã nói hẳn có thể sử dụng bất luận thủ đoạn gì đối nha đầu này, chỉ cần đêm nay nàng cung khai là được. Sau khi nàng cung khai lập tức trực tiếp xử tử nàng, thuận tiện đưa ra một lý do giả là sau khi nàng nhận tội vì sợ phải chịu tội nên đã tự sát.....

Hết thấy mọi thứ sớm đã được an bài thỏa đáng, tiểu cô nương cư nhiên còn muốn dùng y thuật của nàng đối lấy cơ hội sống, thật đúng là ngây thơ.

Tiểu cô nương thực sự có tài, đáng tiếc.....

Hắn đã tính toán rất tốt, sau khi Ninh Tuyết Mạch trị liệu cho hẳn mất ba canh giờ, vẫn còn thừa một canh giờ cũng đủ cho hẳn từ từ bào chế năng, khiến nàng ngoan ngoãn nhận tội..... Hẳn vừa có thể được chữa trị tận chân, lại vừa có thể hoàn thành nhiệm vụ phía trên giao phó, thật đúng là một công đôi việc!

Hắn sợ rằng Ninh Tuyết Mạch không thể tận tâm tận lực trị liệu cho hẳn, cho nên nói chuyện với nàng cực kỳ hòa ái, cũng đáp ứng các loại yêu cầu mà nàng nói ra.

Thí dụ như mở ra hết thấy gông xiềng trên người nàng, thí dụ như tìm thêm một số dụng cụ để nàng dùng giải phẫu tới đây, thí dụ như tổng cô hết tất cả ngục tốt đi ra ngoài, để bọn họ chờ ở ngoài cửa.

Bởi vì Ninh Tuyết Mạch nói ba canh giờ này nàng cần phải tuyệt đối an tĩnh, không thể có bất luận kẻ nào quấy rầy.

Bản thân Đồ Nhất Dao có niệm lực không thấp, cho dù hai chân không thể đi lại, với công phu của hẳn cũng có thể ngăn cản công kích của 20-30 tráng hán bình thường, tất nhiên không để tiểu cô nương phé vật gãy gò yếu nhược này vào trong mắt, ngay cả khi hẳn ở cùng một phòng một chỗ với nàng, hẳn cũng không sợ nàng phá rối.....

Chỉ cần nàng dám phá rối, hẳn có thể bóp nát tất cả xương cốt trên người nàng ở trong nháy mắt!

Mọi người cũng cảm thấy Ninh Tuyết Mạch chỉ là một cô nương nhỏ như vậy, không thể có bất kỳ thủ đoạn nào được, vì thế sau khi đưa hết đồ vật đã chuẩn bị chu toàn lập tức lui hết ra ngoài.

Đồ Nhất Dao âm thầm đánh giá khuôn mặt nhỏ của Ninh Tuyết Mạch một chút. Trên khuôn mặt nhỏ của nàng tràn đầy vui mừng như trút được gánh nặng, hiển nhiên đã tin lời hứa hẹn của hẳn, toàn tâm toàn ý chờ tới sáng mai có người sẽ cứu nàng ra ngoài.....

Nàng như vật, tự nhiên sẽ không phá rối, Đồ Nhất Dao càng cảm thấy yên tâm.

Sau khi Ninh Tuyết Mạch sửa sang lại kim châm xong, lập tức bắt đầu ngồi xỏm trước người hẳn và bắt đầu châm kim giúp hẳn.....

Mỗi một châm được châm xuống đều nằm ở dưới mí mắt của Đồ Nhất Dao, tất cả những huyết đạo cũng đều không phải là một châm trí mạng vào yếu huyết.

Ban đầu Đồ Nhất Dao còn có chút phòng bị, nhưng một lúc sau hẳn đã yên lòng hơn. Nhìn cái đầu nho nhỏ của người ở trước mắt hẳn bận rộn, thấy khuôn mặt nhỏ của nàng bởi vì thường xuyên dùng sức sử châm mà có chút đỏ bừng, trong lòng bắt đầu chuyển sang ý niệm tà ác.

Nữ hài tử này tuy rằng hơi gầy yếu một chút, nhưng diện mạo rất xinh đẹp, đặc biệt khi cười rất ngọt ngào áp áp. Nữ hài tử như vậy nếu tiếp hành hình quả là phí phạm của trời, có lẽ đợi lát nữa trước khi hẳn lấy lời khai của nàng, nên để nàng nằm thư tư vị nam nhân trước.....

Nghĩ đến điều này, trên mặt hẳn lộ ra tươi cười âm tà đắc ý.

Không thể không nói, phương pháp ghim kim của nữ hài tử này thực sự rất cổ quái, nhưng thực sự rất có hiệu quả. Sau khi trất trên người hẳn ba mươi châm, trên người hẳn bắt đầu có cảm giác nóng ngứa, từng luồng nhiệt phát ra bắt đầu khởi động và lưu thông ở trong cơ thể, khiến hẳn có một loại cảm giác thoải mái nói không nên lời --

"Ân --" hẳn hừ hừ một tiếng, há mồm muốn khen nàng vài câu, không ngờ vừa há miệng thờ đốc, lại không thể nào phun ra được một chữ. Cổ họng giống như đã bị mất kiểm soát, thần kinh của hẳn không thể chỉ huy được đến nơi đó.

Sao lại thế này?!

Đồ Nhất Dao theo bản năng muốn dụng thẳng thân mình, nhưng đại não đã ra lệnh cho tay chân, tay chân lại không có ý muốn động chút nào!

Cảm giác giống như đã lâm vào trong ác mộng. Hẳn có thể nghe, hiểu và nhìn thấy, nhưng không thể kêu ca và động dậy!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Giả heo ăn thịt hổ (2)

Cảm giác giống như đã lâm vào trong ác mộng. Hẳn có thể nghe, hiểu và nhìn thấy, nhưng không thể kêu ca và động dậy!

Trong đôi mắt tam giác của Đồ Nhất Dao tỏ ra sợ hãi, hẳn trở mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch chậm rãi đứng lên, mỉm cười về phía hẳn. Tươi cười rất ngọt ngào, nhưng Đồ Nhất Dao xem ở trong mắt lại tràn ngập quý khí: "Đại nhân, cảm giác như thế nào?"

Trên trán Đồ Nhất Dao chảy ra mồ hôi lạnh, hẳn muốn mở miệng trách cứ nàng, đồng thời muốn gọi đám thủ hạ đang canh giữ ở ngoài cửa vào giúp đỡ, nhưng không thể phát ra bất luận thanh âm nào.

"Y thuật của Tiểu cô nương thật sự rất tốt, rất tốt, rất tốt." Đồ Nhất Dao không nói chuyện, nhưng khiếp sợ nghe được chính giọng nói của mình vang lên ở trong hình phòng.

Hẳn mở to đôi mắt tròn, nhìn Ninh Tuyết Mạch đang tự trò chuyện ở nơi đó.

Nàng thật sự có thể bắt chước giọng nói của hẳn! Còn giống như đúc như vậy!

Bên ngoài hình phòng, bốn gã ngục tốt đang chờ cũng không yên tâm về trường quan của mình, vốn dĩ vẫn luôn nghe thấy động tĩnh bên trong, sau khi nghe thấy cuộc đối thoại như thế rốt cuộc cũng yên lòng.

Trước đó Đồ Nhất Dao đã phân phó, nếu hẳn không kêu gọi, cho dù bọn họ nghe được động tĩnh gì đều không thể đi vào.

Ở bên ngoài chờ đợi không khỏi có chút nhàm chán, bốn người liền tránh ra xa một chút, tìm một cái bàn để đẩy các lá bài.

.....Edit & Dịch: Emily Ton...

"Đại nhân, người cần bản không muốn buông tha ta, đúng không? Muốn ta chữa khỏi bệnh cho người sau đó sẽ bảo chế ta? Đúng hay không?" Ninh Tuyết Mạch nói chuyện nhẹ nhàng, giống như đang thổi khí ở bên tai hẳn.

Mồ hôi lạnh của Đồ Nhất Dao càng l้น nhiều hơn, hẳn muốn lắc đầu phủ nhận, nhưng đầu cũng không nghe theo chỉ huy của hẳn.

"Đừng nghĩ tới phủ nhận, ta đã nhìn ra ý đồ của người." Ninh Tuyết Mạch mỉm cười, thông tay ung dung lấy ra một chiếc búa nhỏ từ trên bàn bên cạnh, lung lay nhaoáng lên ở trước mắt Đồ Nhất Dao: "Tôi, ngoan ngoãn nói cho ta biết, rốt cuộc là ai đang âm mưu ở sau lưng ta, muốn mạng của ta?"

Đồ Nhất Dao không thể nào trả lời, một đôi mắt hạt châu liêu mạng chuyển động.

"Nha, ta quên hiện tại người không thể mở miệng. Như vậy đi, ta sẽ nói tên từng người một, nếu như đó là tên thủ phạm người hãy nhìn xuống phía dưới một cái, nếu không phải người vậy thì hãy đảo trông mắt sang trái sang phải, như thế nào?"

Thế này sao hẳn dám nói?!

Đồ Nhất Dao cắn răng nhắm mắt lại.

"Ai nha, người thật sự không hợp tác. Xem ra đánh phải cho người dùng chút thủ đoạn thuyết phục hơn, thật ra ta thực sự không đánh lòng....." Một chữ cuối cùng vừa mới rơi xuống, một đầu cây búa trong tay nàng đã đập vỡ cẳng chân bên trái của Đồ Nhất Dao --

Thủ pháp của nàng rất đặc biệt, nhìn qua giống như chỉ ngẫu nhiên gõ một cái, vừa lúc đập vào chỗ khớp xương nơi cẳng chân hẳn. "Rắc" một tiếng vang nhỏ, xương đùi nơi cẳng chân trực tiếp gãy --

Đau nhức khiến thân mình Đồ Nhất Dao bỗng nhiên run lên, mồ hôi lạnh nháy mắt bò ra đầy mặt, hẳn mở to hai mắt, trừng mắt nhìn thiếu nữ đang cười hi hi, gần như hoài nghi nàng chính là ác ma chuyển thế.

Ninh Tuyết Mạch cũng không nói nhảm nhiều cùng hẳn, hỏi hẳn một câu "Nói hay không?" sau đó lập tức dùng cây búa gõ trên xương cốt hẳn một chút, mà mỗi một chút đều có thể gõ đứt một khối xương cốt của hẳn.....

Đồ Nhất Dao đã gõ trên xương cốt của bao nhiêu người trong cả cuộc đời. Từ trước tới nay chưa từng nghĩ tới, có một ngày điều tương tự sẽ xảy ra với mình!

Xương gãy đau đớn xuyên tới tận tim, khiến sắc mặt hần xanh trắng, trắng xanh, mồ hôi lạnh thấm ướt một thân. Mặc dù hần kêu không thành tiếng cũng không thể gầy gũa được, nhưng gương mặt đã vận tới cực điểm, nhìn qua càng thấy ghê gớm hơn --

Hần vốn dĩ cho rằng Ninh Tuyết Mạch cho dù đã chế trụ được hần, cũng sẽ không thật sự dùng khổ hình đối với hần. Rốt cuộc, sử dụng hình phạt như vậy cần có lực tâm lý thừa nhận rất mạnh, người bình thường thậm chí nhìn thấy cũng sẽ không đành lòng..

Huống chi là tự mình động thủ?

Huống chi đối phương chỉ là một tiểu cô nương mềm mại đáng yêu?

Nhưng khi Ninh Tuyết Mạch gỡ nát hai xương đùi của hần mà mặt không đổi sắc..

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 65: Giả heo ăn thịt hổ (3)

Nhưng khi Ninh Tuyết Mạch gỡ nát hai xương đùi của hần mà mặt không đổi sắc, hần rốt cuộc minh bạch, tiểu cô nương trước mắt này không phải là tiểu cô nương bình thường, nàng là một tiểu ác ma!

Sau khi Ninh Tuyết Mạch gỡ xong xương đùi hần, thời điểm nàng bắt đầu tiến quân về phía xương cốt trên thắt lưng hần, Đồ Nhất Dao rốt cuộc không thể chịu nổi, trong mắt lộ ra cầu xin tha thứ.

"Muốn nói?" Ninh Tuyết Mạch dừng cây búa nhỏ lại, nhẹ nhàng dò hỏi.

Đồ Nhất Dao liều mạng di chuyển đôi mắt lên xuống, đại biểu cho cái gật đầu.

Ninh Tuyết Mạch có ý tức nước: "Ta còn tưởng rằng xương cốt đại nhân cứng biết bao nhiêu. Thì ra cũng chỉ như vậy thôi sao. Vậy ta sẽ hỏi, là Lục vương gia sao?"

Nàng bắt đầu điểm danh từng người, tất cả đều là đối tượng nàng hoài nghi.

Lục vương gia, Thái tử, công chúa đều đã được liệt kê.

Thời điểm khi nàng nói đến công chúa Quý Vân Dao, đôi mắt Đồ Nhất Dao đầu tiên là chuyển động về phía hai bên đại biểu phủ nhận, nhưng lại giống như tới điều gì, đôi mắt bắt đầu di động lên xuống đại biểu cho việc thừa nhận.

Thật sự là Quý Vân Dao? Với sự độc ác của nha đầu kia, không phải là không thể làm được.

Thiếu nữ vừa rồi bị tra tấn đến chết, còn không phải do nàng ta làm hại?

Nha đầu kia đối Thái tử ca của mình có một loại chấp niệm đặc biệt, máu ghen rất lớn. Có lẽ Quý Vân Hoàng chỉ cần đối tốt với bất cứ nữ tử nào một chút, đều có thể khiến cho nàng ta muốn giết, cũng rất có khả năng chính nàng ta đang ngáng chân ở sau lưng

Ninh Tuyết Mạch lắc cây búa nhỏ, yên lặng suy tư.

Chỉ chớp mắt, nhìn thấy một đôi mắt tam giác của Đồ Nhất Dao đang nhìn nàng, tựa hồ có chút ---- chột dạ?

Ninh Tuyết Mạch tuyệt đối là một chuyên gia xem mặt đoán ý. Nàng lập tức cười, dùng cây búa nhỏ trong tay nâng cằm Đồ Nhất Dao: "Người thật sự không ngoan, thật sự dám nói dối!"

Trông mắt Đồ Nhất Dao liều mạng chuyển động đại biểu phủ nhận.

Ninh Tuyết Mạch banh mặt đập: "Ta không thích nhất là có người nói dối ta!" Tay nàng búa rơi xuống, "phốc phốc" hai tiếng trực tiếp gỡ nát xương cằm của Đồ Nhất Dao.....

Cả người Đồ Nhất Dao đau đớn đến nỗi cuộn tròn, miệng phình ra giống như con cóc, trong cổ họng hô hô không ra tiếng. Nếu hần có thể di chuyển, sớm đã quay cuồng lăn lộn trên sàn nhà!

Mồ hôi lạnh trên người hoàn toàn tẩm ướt quần áo hần, hần ước mình có thể ngất xỉu nhưng không thể, thống khổ đã tới cực điểm.

Ninh Tuyết Mạch mặt lạnh nhìn hần, thứ này cả đời bảo chế những người khác như vậy, hôm nay nàng chính là khiến hần nếm thử đau khổ mà những người đó đã từng phải nhận!

Nàng là người ân oán rõ ràng. Có ân nàng tất nhiên sẽ báo ân, có thù oán cũng tất nhiên sẽ báo thù. Đối đãi với bằng hữu chân chính, nàng có thể giống như thiên sứ. Đối đãi với ác nhân, nàng cũng có thể hóa thân thành ác ma.....

Đồ Nhất Dao dụng phải nàng, cũng coi như xui xẻo, thiên lý sáng rõ, báo ứng khó chịu!

Thủ pháp báo chế người của Ninh Tuyết Mạch cũng không kém gì so với hần. Hơn nữa, tiểu cô nương này xuống tay còn nhanh chuẩn tàn nhẫn hơn so với hần. Nếu như không phải người đang bị báo chế chính là hần, hần cơ hồ muốn nhận nàng làm đồ đệ --

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Sau nửa canh giờ (1h), phòng tuyến tâm lý của Đồ Nhất Dao đã bị nàng hoàn toàn đánh tan, rốt cuộc hần chịu nói thật.

Khi Ninh Tuyết Mạch nói ra tên huy của hoàng đế đương triều, hần rốt cuộc tỏ vẻ gật đầu lần nữa.

Thật sự là hoàng đế?!

Ninh Tuyết Mạch vừa rồi bắt quả chi thuận miệng hỏi ra, không nghĩ tới thật sự là chó ngáp phải ruồi!

Hoàng đế kia đã ăn quả no? Không ngờ không thể chịu đựng được sự tồn tại của một tiểu cô nương như nàng! Vì cái gì?

Nhớ năm đó Ninh hầu gia vì bảo vệ giang sơn cho hoàng đế này yên ổn ngồi ở trên đó, đã lập không ít công lao, có thể nói đã từng là phụ tá đắc lực của hần, hần vì cái gì phải dùng thủ đoạn ác độc như vậy đối nữ nhi của công thần?

Ninh Tuyết Mạch rốt cuộc vẫn chưa hiểu hết về xã hội này, nhất thời không thể hiểu được.

Nếu không thể hiểu rõ, nàng dứt khoát không thêm phí đầu óc.

Nếu như hoàng đế muốn giết chết nàng, vậy những lời than phiền này của nàng chỉ sợ sẽ không thể dễ dàng giải quyết.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 66: Giả heo ăn thịt hổ (4)

Ngay cả khi nàng có ý định kéo dài thời gian tới khi bình minh, nàng cũng không thể thoát khỏi một từ "chết", nàng chỉ có thể nghĩ tới biện pháp khác.

Thật đúng là bị kịch, nàng vừa mới xuyên qua chưa được mấy ngày mà đã đắc tội với một lão đại cao cấp như vậy. Có phải đại thần quân lý xuyên qua muốn thử nghiệm bản lĩnh của nàng, hay là muốn đùa chết nàng?

Không làm gì chờ đợi chịu tội, hay ngồi chờ chết đều không phải là tác phong của Ninh Tuyết Mạch. Nàng phải nghĩ cách tự cứu mình, nhanh chóng chạy ra khỏi lao ngục này trước rồi tính tiếp!

Ánh mắt nàng dừng ở trên người Đồ Nhất Dao và đánh giá hần một vòng.

Ánh mắt nàng quá khó hiểu, Đồ Nhất Dao nhìn thấy, trong lòng run lên!

Ninh Tuyết Mạch tìm kiếm ở trên người hắn, rút cuộc móc ra một thanh đao mà hắn thường lột da người, chuyển chuyển ở trong lòng bàn tay, dịu dàng thương lượng với Đồ Nhất Dao: "Ta vừa rồi nhìn thấy thủ pháp người lột da người rất quen thuộc, cũng rất muốn học, hãy thử một lần ở trên người của người đi. Nếu lột không tốt, người cần phải chịu trách nhiệm nhiều hơn một chút."

Sắc mặt Đồ Nhất Dao nháy mắt chuyển sang màu xanh, trông mặt trông lên gần như muốn nháy ra khỏi hốc mắt!

Đây thật đúng là một món nợ tháng sáu, rất nhanh hắn sẽ phải trả nợ!

Hắn vừa mới lột xong da mặt của một thiếu nữ, lập tức đã có một thiếu nữ khác tới lột da mặt hắn!

Hắn lột da mặt người khác là một sự hưởng thụ, bị người lột da mặt cũng tuyệt đối là ác mộng khủng bố nhất!

Hắn tro mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch chậm rãi đi tới, ánh sáng lạnh của lưỡi đao mỏng sắc bén phát ra từ trong tay khiến người.....

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Một canh giờ (2h) trôi qua, lại thêm một canh giờ nữa trôi qua, ba canh giờ rồi cuộc trôi qua.

Bốn gã ngục tốt đang chơi bài bên ngoài đã có chút mệt nhọc, đây bài cũng không còn lực để đẩy, nhưng vẫn cố gắng chống lại cơn buồn ngủ.

Đương nhiên, bọn họ có chút lo lắng cho lão đại bọn họ, nhưng bởi vì Ninh Tuyết Mạch nói trong quá trình trị liệu cần phải tuyệt đối an tĩnh, bọn họ cũng không dám tới quấy rầy, lo sợ sẽ ảnh hưởng tới kết quả trị liệu.

Bốn người đang một mặt chơi bài, bất chợt bị một tiếng kêu thê lương thảm thiết khiến cho bàn tay kinh hoàng rung lên!

Bốn người hai mặt liếc mắt nhìn nhau một cái, ném bài trong tay lên bàn, chạy về phía hình phòng.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vọng lại là của nữ hài tử, một tiếng tiếp theo một tiếng, một tiếng càng khiến tâm người kinh sợ hơn một tiếng...

Chỉ thời điểm bốn người sắp sửa chạy đến trước cửa hình phòng, tiếng kêu thê lương thảm thiết kia bỗng nhiên giống bị cắt đứt, đột nhiên im bặt.....

Bốn người lại nhìn nhau, có người thò lên tiếng dò hỏi: "Đầu nhĩ, làm sao vậy? Ngải đã động thủ rồi sao?" Vừa rồi tiếng kêu thảm thiết tuy rằng không giống tiếng người, nhưng vừa nghe chính là tiếng nữ hài tử vọng lại.

Không cần hỏi, có thể biết Đồ Nhất Dao đã bắt đầu hành hình nữ hài tử kia.....

"Mấy người các người vào đi." Bên trong cánh cửa truyền đến giọng nói của Đồ Nhất Dao.

Bốn người lúc mới đẩy cửa đi vào.

Bên trong cánh cửa quả thực chính là một cái lò sát sinh, nữ hài tử kia đã bị đóng đinh ở trên tường theo hình chữ Đại (大), quần áo rách nát, da thịt trên người bị cắt gần như không thể nhận ra nguyên bản, phía dưới cũng bị cắt nát nhừ, căn bản nhìn không ra giới tính.

Nói đó... thậm chí còn đang cầm một thanh sắt đã bị nung đỏ.....

Một khuôn mặt -- thành thật mà nói, nằng đã không còn có mặt, chỉ là một đồng huyết nhục mơ hồ, miễn cưỡng có thể nhìn ra ngũ quan.....

Nàng co giật ở nơi đó, không ngừng run rẩy, máu không ngừng nhỏ giọt xuống phía dưới, tạo thành vũng nước đầm máu ngay phía bên dưới nàng --

Mặc dù cảnh tượng này rất tàn nhẫn, nhưng lại quá quen thuộc đối với bốn tên ngục tốt, cho nên bọn họ chỉ ngẫu nhiên nhìn lướt qua nữ hài tử, sau đó trực tiếp nhìn về phía Đồ Nhất Dao đang ngồi ở trên xe lăn, ánh mắt lưu luyến ở trên đùi hắn: "Đầu nhĩ, nữ tử kia đã lừa ngải? Chân của ngải?"

"Ta đã nói rồi, chân lão đại bao nhiêu danh y đều trị không hết, một tiểu nha đầu như thế sao có thể chữa khỏi?"

"Đừng vậy, đừng vậy! Tiểu nha đầu kia rõ ràng đang muốn kéo dài thời gian, đã bị lão đại nhìn thấu, hung hăng trừng phạt nàng....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 67: Trốn thoát

"Đứng, đứng, tiểu nha đầu kia rõ ràng đã kéo dài thời gian, bị lão đại nhìn thấu nên hung hăng trừng phạt nàng....."

"Ừ ừ, nữ oa này quả là phải dạy cho một bài! Nàng đã khiến cho lão đại tức giận phải tự mình động thủ."

"Đồ ngu xuẩn này, nàng không biết rằng cho dù kéo dài thời gian bao lâu cũng không thể thoát chết hay sao. Lão đại, ngài có một hay không? Chuyện phía sau hãy để chúng ta tiếp quản đi!" Bốn người vừa thúc giục vừa xoa tay hăm hè.

Đồ Nhất Dao trên xe lăn từ từ đứng dậy, đi về phía trước hai bước, dưới ánh mắt của bốn thuộc hạ vô vô ảo ảo trên người, ngáp một cái "Ừ", chuyện phía sau các người hãy xử lý đi. Hôm nay bản quan không muốn ồn ào, vì vậy đã hủy mất cô hòng của nàng rồi, nàng không thể nói bất cứ lời nào, đợi nàng thú nhận xong thì cứ xử lý theo kế hoạch ban đầu đi."

Bốn tên thuộc hạ cực kỳ kinh ngạc khi nhìn thấy hắn thật sự có thể bước đi bình tĩnh ổn định trên hai chân của mình, sau đó là một loạt các loại chúc mừng và những lời nịnh hót.

Đồ Nhất Dao luôn luôn âm lãnh, chỉ hơi gắt gỏng đầu.

Mọi người đã quen với thái độ này của hắn, vì thế không hề nghi ngờ gì, lần lượt mời hắn đi nghỉ, chuyện phía sau bọn họ có thể tiếp quản được.

Đồ Nhất Dao lại ngáp một cái, nói một câu: "Vây vắt và các huynh đệ. Nếu mọi người làm tốt chuyện này, tất cả đều sẽ có thưởng." Sau đó hắn ung dung thông thả rồi đi trong sự nịnh hót của bốn người.

Khi thiếu nữ đang bị đóng đinh trên tường nhìn thấy bốn người tiến vào, đôi mắt loé lên sáng ngời, há mồm giống muốn nói gì đó, nhưng cô hòng đã bị hủy, chỉ miễn cưỡng phát ra tiếng khò khè.....

Nhìn thấy bốn người căn bản không để ý tới nàng, trong mắt nàng tràn ngập tuyệt vọng.....

Sau khi Đồ Nhất Dao rời đi, bốn người kia lúc này mới chậm rãi đi về phía nàng.

Một người cầm dao, một người cầm cặp gắp than, người thì lấy chùy..... Bọn họ cười dữ tợn nhìn nàng huyết nhục mơ hồ.

"Tiểu cô nương, y thuật của cô nương rất tốt, thật sự có thể trị khỏi tật chân cho lão đại chúng ta..... Nhưng cô nương lại không biết, lão đại chính là người trở mặt nổi danh. Cô nương cho rằng trị khỏi bệnh cho lão đại thì lão đại sẽ buông tha cô nương có đêm hay sao? Tắc tắc, cô nương thật đúng là ngây thơ quá rồi! Dù cô nương có làm gì thì lão đại cũng phải động thủ....."

"Lão đầu của chúng ta động thủ vẫn luôn dứt khoát như vậy, ngay cả xương đùi của nàng cũng hoàn toàn rớt rồi." Một người vui sướng khi người gặp họa, chọc chọc vào đôi chân giống như sợi mỳ của người trên tường.

"Ái, vừa rồi là một tiểu cô nương tốt như vậy, bộ dạng cũng rất đoan chính, hiện tại đã biến thành dạng này. Tắc tắc, vốn dĩ các ca ca còn muốn cho cô nương miễn thù mại vị nam nhân thế nào trước khi tra tấn, nhưng bây giờ cô nương đã giống như một bãi thịt nát như vậy, các ca ca không thể nào nhắc lên hứng thú nổi....." Một người cảm thấy tức cười.

"Hết hắc, lão tam, người nói lão đầu chúng ta vừa rồi trước khi tra tấn có phải đã hưởng qua hay không?" Một người khác cười toe toét, ánh mắt đáng khinh quét tới quét lui ở phía dưới người đang bị ghim trên tường.

"Điều này còn phải nói, chẳng phải đã cho nàng dùng tiểu hồn còn rồi hay sao? Mỗi lần sau khi lão đầu ném xong, đều sẽ đóng đinh nữ nhân thế này....."

Lão tam kia cũng nhìn lướt qua nơi đó của người trên tường. Toàn bộ chỉ là máu thịt lẫn lộn, nhìn không ra hình dạng gì.....

Bốn người không có ý niệm gì nữa, nhắm chán ngáp một cái, chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ để quay về đi ngủ. Bọn họ lần lượt tiến lên, tạo ra mười tám loại hình bức cung khác nhau đối với nữ tử đang được đóng đinh trên tường, buộc nàng cung khai.....

Có lẽ bốn người đã quá mệt nhọc, nhất thời quên mất dây thanh quản của thiếu nữ trên tường đã bị phá hỏng, sau khi dùng mấy thứ hình phạt kia xong, khiến nàng kia chết đi sống lại rất nhiều lần, bọn họ mới nhớ ra rằng nàng không thể mở miệng.

Một người cho phép nàng gât đầu và lắc đầu để ra hiệu.

Người trên tường không ngừng gật đầu, đồng ý thú nhận.

Bốn người rút cuộc vừa lòng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, mang tới tò thú nhận đã được chuẩn bị từ trước để nàng ký tên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Đâm lao thì phải theo lao (1)

Lăn da trên đôi tay nữ hài cũng bị huỷ hoại, chỉ còn lại một chút da nhỏ trên lòng bàn tay của ngón cái. Có lẽ là do đau nhức, tay nàng run run rẩy rẩy, thật vất vả mới viết ra được mấy chữ, khiến cho mấy tên cai ngục suýt nữa nín thở!

Nàng viết chính là: Ta là Đồ Nhất Dao.

Mẹ nó! Lúc này cư còn giám giả mạo lão đầu bọn họ!

Bốn người không khách khí tiếp tục dụng hình với nàng một lúc nữa. Sau khi khiến nàng giống như quay cuồng vài vòng ở trong địa ngục, bọn họ mới lấy tờ khai dự phòng khác ra để nàng ký tên.

Không ngờ sau khi nàng viết xuống năm chữ kia lần nữa, còn tiếp tục run rẩy viết xuống một câu khác: Ta thật sự là Đồ Nhất Dao, trùng ám toán, nàng lột da ta và giả mạo ta.....

Trong cơn đau nhức, chữ nàng viết giống như vết chó cào, chữ chạy ngoằn ngoèo, nhưng may mắn bốn người kia vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Bốn người vốn dĩ cho rằng nàng đang tiếp tục phá rối, ba người trong đó mắng mỏ một tiếng, một lần nữa muốn sử dụng hình phạt tàn nhẫn nhất cho nàng.....

Lão tam cẩn thận hơn một chút, ngăn những người khác lại: "Có thể là thật sự hay không?"

Vừa rồi hẳn là người động thủ nhiều nhất, mặc dù da thịt trên người nàng đã bị cắt từng thành từng mảnh, nhưng khi hân sờ lên vẫn mơ hồ có cảm giác không giống da thịt thật nữ.....

Bốn người nhìn nhau, bắt đầu nhận xuống sự ghê tởm và kiểm tra trên người nàng --

Một lát sau, bốn người chậm rãi lui về phía sau một bước.

Mặc dù các đặc điểm của người chịu hình đều đã bị phá huỷ nghiêm trọng, nhưng bốn người dù sao cũng có kinh nghiệm dụng hình đối với nhiều người, vì vậy cũng hiểu biết về sự khác nhau trong cấu tạo thần thể người.

Một vài đặc điểm trên người này rõ ràng có thể thấy được đây đúng thật không phải là thiếu nữ, hơn nữa cũng không còn trẻ.....

Chẳng lẽ thật sự đã bị đánh tráo?!

Người mà bọn họ vừa rồi liều mạng tra tấn chính là lão đại của bọn họ ---- Đồ Nhất Dao?!

Bốn đôi mắt nhìn về phía người đang bị tra tấn.

Trong mắt người đang bị tra tấn mơ hồ lộ ra một tia hy vọng, không quan tâm tới đau đớn liều mạng gây ra một số điều bộ với bốn người kia. Đó là những tín hiệu tay mà bọn họ vẫn thường dùng, người ngoài căn bản sẽ không biết.

Bởi vì cả người hẳn bị đóng đinh vào tường, phạm vi hoạt động của cánh tay bị hạn chế, vì vậy các chuyển động của hân cực kỳ chậm, nhưng thật ra không khác biệt chút nào.

Lão tam buột miệng nói: "Trời ơi, hân đúng thật là lão đầu của chúng ta!" Lão tam muốn nhảy qua và cời trói cho người xuống trước.

Tuy nhiên, lão đại trong bốn người lại vươn tay ngăn cản lão tam, âm trầm liếc mắt nhìn người đang chịu tra tấn một cái, bỗng nhiên cười lạnh: "Người còn muốn giả mạo lão đầu chúng ta, thật đúng là chán sống rồi! Lão nhị, lão Tứ, chuẩn bị dụng cụ Quát Hình, xem ra không khiến cho nàng khuất phục, nàng sẽ không chịu nhận tội!"

Bọn họ tuyệt đối không thể nhận Đồ Nhất Dao!

Đồ Nhất Dao là người có tính tình âm lãnh, làm người keo kiệt nhất, có thù tất báo.

Vừa rồi bọn họ không hiểu rõ tình huống đã vận dụng rất nhiều hình phạt với hân. Với tính cách của hân, khẳng định đã ghi hận trong lòng. Một khi để hân sống sót, bốn người bọn họ chắc chắn sẽ phải chịu sự trả thù tàn khốc của hân!

Vì đã như thế này, bọn họ chỉ có thể đâm lao thì phải theo lao.

Ba người khác cũng hiểu ra được, hai mặt nhìn nhau, cũng lựa chọn đâm lao thì phải theo lao.....

Đồ Nhất Dao đã hoàn toàn tuyệt vọng, hình phạt nơi này đều do hân suy nghĩ mà ra, không ngờ hôm nay chính bản thân hân lần lượt đều ném qua hết. Hân tất nhiên biết tới Quát Hình, đây là điều khiến hân cảm thất tuyệt vọng hơn!

Hình phạt kia hân sẽ không thể vượt qua! Hơn nữa bốn người này cũng sẽ không để hân sống sót, bọn họ đã hạ quyết tâm đã sai thì cho sai luôn.

Nếu hân muốn chịu ít đau đớn hơn, hân chỉ có thể ký tên vào trong tờ khai --

Sau khi hân rút cuộc cũng chấp nhận ký tên ở trên tờ khai, bốn người kia nhẹ nhàng thở ra. Bọn họ kéo hân xuống từ trên tường, giống như kéo chó chết tới một căn phòng yên tĩnh, buộc hân giả mạo bút tích của Ninh Tuyết Mạch viết một di thư sọ tội nên muốn tự sát --

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Đâm lao thì phải theo lao (2)

Đồ Nhất Dao khéo tay, rất giỏi bắt chước chữ viết, hân thường lấy đó làm niềm tự hào, hiện tại lại biến thành lá bùa đòi mạng của hân.....

Bốn tên cai ngục lấy tất cả các vật phẩm cần thiết, rút cuộc bọn họ cũng cảm thấy yên tâm.

Sau đó, lão đại dùng một con dao gỗ gõ trên người Đồ Nhất Dao, nói một câu với lương tâm" Lão đầu, đừng oán hận chúng ta. Ai bảo người rơi vào cái bẫy của một tiểu cô nương? Hơn nữa, đây đều là do người sắp xếp, chúng ta chỉ dựa theo sự phân phó lúc trước của người hành sự. An tâm đi thôi!" Một dao cắm nhọn vào tim, dứt khoát đâm dứt hân.

Trước đó, bọn họ đã thương lượng bước tiếp theo sẽ phải làm gì, vì vậy bọn họ châm một mồi lửa và đốt sạch thi thể Đồ Nhất Dao.

Đây đều là sự phân phó từ phía trên.

Sau khi có được tờ khai và di thư sọ tội tự sát của Ninh Tuyết Mạch, bọn họ liền xử lý thi thể, xoá hết dấu vết của việc dùng hình bức cung --

Vốn dĩ tất cả kế hoạch đều kín kẽ không có chỗ hở như vậy, nhưng không ngờ rằng lại động tới loại người khác thường như Ninh Tuyết Mạch, phát sinh ra sự cố lớn như vậy.

Sau khi bốn người xử lý sạch sẽ hết tất cả dấu vết, rút cuộc nhớ tới Ninh Tuyết Mạch đang giả mạo Đồ Nhất Dao ra ngoài. Bọn họ lập tức chạy tới cửa lao ngục nghe ngóng, nhưng được thông báo rằng Đồ đại nhân đã ra ngoài vào lúc canh bốn (1-3h sáng). Có lẽ là về nhà ngủ.

Bốn người tất nhiên biết được đường về nhà Đồ Nhất Dao, vì vậy dứt khoát cùng nhau chạy tới đó một chuyến.

Giống như bọn họ nghĩ, Đồ Nhất Dao căn bản là không trở về!

Đồ Nhất Dao vô cơ mắt tích, chung quy cần phải có một lối giải thích. Bốn người bọn họ thương lượng một lúc, bỗng nhiên đưa ra được một chủ ý. Bọn họ suốt đêm tìm một gã ăn mày có thân hình giống Đồ Nhất Dao, khiến cho hân say xỉn không còn biết gì, sau đó dẫn hân nghiêng ngả lao đao chạy về phía cái hồ duy nhất trong thành. Tất nhiên, có người ven đường sẽ nhìn thấy "Đồ Nhất Dao", nhưng không ai chú ý tới hân từ say.....

Sau khi diễn đủ, bốn người liền đẩy mạnh hán tử say xuống hồ, chỉ sau khi nhìn thấy hán tử say chết chìm, bọn họ mới cảm thấy yên tâm --

Trong hồ lớn này có nuôi dưỡng một loại mãnh thú, hung tàn giống như cá sấu, bất luận cái gì rơi vào trong hồ, đều sẽ trở thành thức ăn của chúng, thậm chí không lưu lại một khối xương cốt.

Vì vậy bọn họ không sợ có người sẽ kéo thi thể lên nghiệm thi.....

Điều duy nhất khiến bọn họ không yên tâm chính là Ninh Tuyết Mạch đã trốn thoát. Nếu như nàng chạy trốn thật xa, từ nay về sau đừng xuất hiện thì bọn họ không sợ.

Chỉ sợ nha đầu kia muốn lật lại bản án, muốn quay trở về đòi lại công đạo.....

Đây chủ định là một đêm không ngủ, bốn người đều có những bằng hữu thân mật từ mọi tầng lớp, giúp bọn họ bí mật tìm nơi ở của Ninh Tuyết Mạch. Đương nhiên, bọn họ cũng tra xét Tĩnh Viễn Hầu phủ.

Khi bình minh lên, bọn họ nhận được tin tức truyền về từ khắp nơi, không ai phát hiện ra được hành tung của Ninh Tuyết Mạch. Đương nhiên, nàng cũng không quay về Tĩnh Viễn Hầu phủ --

Xem ra tiểu nha đầu giao hoạt kia đã chạy ra khỏi thành rồi!

Tới lúc này, bốn người không có biện pháp khác, đành phải âm thầm phái người ra ngoài thành tìm tòi. Bọn họ còn dặn dò chỉ cần tìm được thì dứt khoát xử lý thật nhanh, đảm bảo diệt trừ hậu hoạn.

Bốn người bận rộn cả đêm, đều mệt mỏi kiệt sức, nhưng bọn họ không thể quay về nghỉ ngơi. Khi bình minh lên sẽ có người tới lấy khẩu cung, bọn họ cần phải chạy trở về.....

.....

Quý Văn Hoàng đã ở trong hoàng cung cả đêm, vẫn luôn ở bên mép giường trông chừng đương kim thiên tử Nhạc Hiến Đế, chưa từng rời đi một lát.

Cho đến khi ánh mặt trời tỏa sáng, Nhạc Hiến Đế mới bằng lòng thả hán quay về.

Hán vội vàng đi ra khỏi cung, ngay ở bên ngoài cung hán đụng phải lão quản gia vẫn luôn trông chờ. Lão quản gia của phủ thái tử la hét gần như muốn nổi điên, báo cáo cho hán một tin tức xấu khiến hán gần như muốn nổi lên sấm sét.

Ninh đại tiểu thư mà hán mang về phủ Thái tử đêm qua đã bị Hình bộ bắt đi!

Nàng bị nghi ngờ có liên quan tới tội danh mưu hại nhi nữ nguyên soái, Hồ Điệp Thường.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Đâm lao thì phải theo lao (3)

Quý Văn Hoàng không nói câu nào lập tức chạy tới Hình bộ, xông thẳng vào trong đại đường Hình bộ, tìm được Lục đại nhân - người đã tự mình mang binh đến phủ Thái tử bắt người.

Lục đại nhân nở nụ cười xin lỗi, nói rằng đêm qua đã áp người vào trọng lao Hình bộ, Ninh Tuyết Mạch cũng đã cung khai toàn bộ, hán ta cũng lấy ra tờ khai nhận tội của nàng.....

Quý Văn Hoàng vừa nghe thấy người đã bị áp vào trọng lao Hình bộ thì biến đổi sắc mặt! Người khác không biết trọng lao này rốt cuộc là gì, sao hán có thể không biết! Hán cô lần đã từng vô tình đi vào trong đó, biết các thủ đoạn của cai ngục bên trong.....

Cho dù là hán tử có ý chí cứng như sắt thép, tới nơi đó cũng sẽ bị phá vỡ, đi vào sẽ không thể ra, đừng nói Ninh Tuyết Mạch chỉ là một tiểu cô nương thanh tú mong manh?

Nàng bị mắc kẹt một mình trong đó một đêm, sẽ đáng sợ tới mức thế nào?!

Đôi mắt hán nhanh chóng nhìn lướt qua tờ khai, tùy tay vứt xuống mặt sàn cười lạnh: "Bốn vương không tin! Ngày hôm qua ta đã nhìn thấy tất cả ở trong trà lâu, nàng không hề động thủ với Hồ Điệp Thường, các nàng chỉ tranh cãi vài câu ngoài miệng mà thôi, nàng không làm gì Hồ Điệp Thường. Nhưng, thật ra Hồ Điệp Thường đã cố gắng tấn công nàng..... nếu không phải thân mình nàng linh hoạt, suýt nữa đã ăn lỗ nặng!"

Lục đại nhân cười lạnh lạnh: "Có lẽ chính vì vậy nên nàng ghi hận trong lòng, chờ khi đêm tới đã lên vào phủ Nguyên soái độc chết Hồ tiểu thư....."

"Nói bậy!" Sắc mặt Quý Văn Hoàng càng lạnh lùng hơn: "Ở trong trà lâu nàng đã bị thương nặng, bốn vương mang nàng về trong phủ Thái tử, nàng làm gì có thời gian đi độc chết họ Hồ?"

"Điều này, có lẽ là nàng dột khi Thái tử không có ở trong phủ, lên đi ra ngoài giết người....."

"Đây càng là nói bậy! Ta hỏi người, Hồ Điệp Thường đã chết khi nào?"

"Giờ Tuất một khắc."

"Điều này càng không đúng rồi! Bốn vương rời khỏi phủ Thái tử vào giờ Tuất ba khắc, trước đó, nàng vẫn luôn ở cùng bốn vương, sao có thể phản thân ra ngoài giết người?!"

Lục đại nhân không nói nên lời bởi những lời bác bỏ của hán: "Có lẽ... có lẽ nàng đã âm thầm phái người cũng không biết được. Nàng thật sự là một nhận tội....."

"Vào nơi đó, cho dù nàng là nam nhân, nàng cũng buộc phải nhận tội cho dù không đúng! Hiện tại nàng đang ở đâu?!" Thái tử luôn luôn bất động thanh sắc, ôn tồn lễ độ không còn bình tĩnh nữa, nhắc cô áo Lục đại nhân lên.

Trên người hán sát khí quá đầy đặc, Lục đại nhân không nhận được run rẩy: "Sáng nay nàng đã sợ tội tự sát ở trọng lao Hình bộ....."

Đã chết?!

"Bịch!" Một tiếng vang lên, Lục đại nhân bị vứt xuống sàn.

Bóng dáng Quý Văn Hoàng chợt lóe, lập tức phóng ra khỏi đại môn Hình bộ không thấy bóng dáng.

Lục đại nhân bị ném mạnh xuống sàn đến nỗi xương cốt đau nhói, gần như không thể đứng dậy --

Khuôn mặt hán ta giống như màu đất, một lúc thật lâu sau cũng không thể hoàn hồn.

Hán ta làm quan nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Thái tử điện hạ tức giận như thế!

Xem ra Thái tử điện hạ thực sự coi trọng tiểu nữ hài kia --

.....

Bên trong hình phòng của đại lao Hình bộ.

Mặc dù máu tươi trên mặt đất đã bị cọ rửa sạch sẽ, nhưng mùi máu tươi nồng đậm vẫn tan trong không khí không thể tiêu tan, cực kỳ gay mũi.

Quý Văn Hoàng di chuyển một vòng ở trong hình phòng, trái tim hán trầm sâu tới tận đáy cốc.

Trên những hình cụ vẫn còn có vết máu loang lổ, thậm chí hán còn tìm thấy vài mảnh vải Ninh Tuyết Mạch mặc trên người từ trong khe hở của chúng. Những mảnh vải rách nát đó đều bị vấy máu, chứng tỏ chủ nhân của nó đêm qua đã trải qua nghiêm hình bức cung thế nào --

Bốn tên cai ngục chuyên quán hình phạt run rẩy quý gối nói đó, nhìn Thái tử xem xét kiểm tra ở trong hình phòng, mỗi một bước đi gần giống như đang đạp lên trong lòng bọn họ.

Bọn họ không ngờ rằng, Thái tử điện hạ sẽ tự mình đến đây, sẽ cần thận xem xét.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Hương tiêu ngọc tổn

"Nàng thật sự đã chết?" Quý Văn Hoàng rút cuộc dừng bước chân lại, từ trên cao nhìn xuống dò hỏi.

"Thật..... thật sự, nàng sợ tội tự sát." Cai ngục trả lời, đây là lời kịch đã được chuẩn bị từ trước.

"Thì thế ở đâu?!"

"Đốt..... cháy....."

"Đốt rồi?!" Quý Văn Hoàng quả thực giãn dừ, trên người sát khí đã không áp được nữa: "Ai cho các người là gan ấy?!"

Hắn lần này tức giận, độ âm chung quanh cũng dường như thấp hơn vài độ, bốn tên cai ngục run rẩy mạnh hơn, quý sát đất: "Bẩm Thái tử, sau khi Ninh cô nương chết, chúng ta lập tức bẩm báo lên trên, người phía trên nói, thời tiết quá nóng bức, thì thế không thể dễ lâu. Ninh tiêu thư dù sao cũng là nữ nhi Ninh Hầu gia, nếu như đã cung khai cũng nhận tội tự sát, vậy không cần truy cứu nữa. Sợ rằng thì thế nàng thái ở trong tù, lập tức ra lệnh cho chúng ta đốt cháy, khám nghiệm cốt vào trong bình, gửi về Tĩnh Viễn Hầu phủ....." Đây cũng là bài kịch sớm đã được an bài

Chân tay Quý Văn Hoàng trở nên lạnh lẽo, tới giờ phút này hắn đã hiểu ra đây là một âm mưu. Âm mưu này tám chín mười phần là do phụ hoàng mình thiết trí

Nhạc Hiến Đế trước tiên đã trì hoãn hắn ở trong hoàng cung, sau đó phái người dùng thủ đoạn lời đỉnh đi bắt Ninh Tuyết Mạch, suốt đêm tra tấn bức cung, khiến nàng một mình nhận hết tra tấn nên không thể không nhận, tiếp đó nàng đã bị diệt khẩu.....

Mặc dù hắn đoán được ra người phía sau màn, nhưng hắn lại không hiểu, rốt cuộc vì sao Nhạc Hiến Đế lại phải trăm phương ngàn kế đối phó một với một tiêu cô nương như vậy?

Nàng không quyền không thế, không nơi nương tựa, không có chút uy hiếp nào đối với hoàng quyền, không phải hay sao?

Hắn nghĩ trăm lần cũng nghĩ không ra, ánh mắt kéo lên khi nghĩ tới khuôn mặt nhỏ tươi cười của Ninh Tuyết Mạch --

Trong trái tim sâu thẳm của hắn giống như bị kim đâm một chút!

Nữ hài tử đêm qua còn nói cười với hắn, cứ như vậy chết rồi?

Nàng rõ ràng có một thân tài năng đặc biệt! Rõ ràng có thể tỏa sáng rực rỡ ở Trường Không Quốc!

Hắn đảo mắt nhìn nhìn hình cụ trên bốn vách tường, sau đó lại nhìn nhìn bốn tên cai ngục đang quý xuống kia, trong mắt hiện lên một sự tàn khốc, chậm rãi hỏi: "Đồ Nhất Dao đâu rồi? Nói hắn tới gặp bốn vương!"

Bốn người liền dựa theo những gì thương lượng trước đó, nói về tất cả sự tình đã xảy ra với Đồ Nhất Dao.

Bọn họ nói rằng sau khi Đồ Nhất Dao rời khỏi đại lao, uống rượu say, trượt chân vô tình ngã vào trong hồ. Sáng nay có người tới báo tin, bọn họ mới biết được....

Quý Văn Hoàng hơi có chút buồn bực, theo hắn biết thì Đồ Nhất Dao không hề nghiện rượu, có thể nói ngày thường uống cực kỳ ít. Hắn ta đã từng nói qua, người thường uống rượu sẽ không ổn định, trong khi công việc hắn ta đang làm là một công việc tế nhị, đòi hỏi phải có bản tay ổn định vững chắc --

Người như vậy sẽ uống say?

Sự nghi ngờ này kéo lên trong tâm trí Quý Văn Hoàng một lúc trước khi hắn gạt bỏ nó.

Đối với hắn mà nói, hắn không quan tâm tới sự sống chết của một người như vậy.

Ánh mắt hắn một lần nữa dừng ở trên người bốn người kia: "Nếu không tìm thấy hắn, vậy bốn vương hỏi các người, đêm qua các người đã dùng tổng cộng bao nhiêu hình phạt đối với Ninh cô nương?"

Bốn người tất nhiên không dám thừa nhận, liều mạng dập đầu thể thốt phủ nhận.

Quý Văn Hoàng sao lại không biết bọn họ nói dối thể nào?

Ánh mắt hắn lạnh băng, giọng nói cũng lạnh băng: "Không thừa nhận cũng không sao, bốn vương sẽ khiến cho tất cả các người cũng nhắm nháp toàn bộ hình cụ này một lần!"

Hắn không kịp cứu nàng, vậy hắn sẽ bảo thủ giúp nàng là được!

.....

Bên ngoài ánh mặt trời vừa phải, Quý Văn Hoàng đứng ở bên ngoài đại lao Hình bộ, giương mắt nhìn nhìn mặt trời treo trên bầu trời, khe khẽ thở dài.

Chỉ trong một đêm, mọi thứ đã thay đổi.

Một tiêu cô nương tài giỏi như vậy đã hương tiêu ngọc tổn, rốt cuộc hắn không thể gặp lại nàng được nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Nàng vẫn sống sờ sờ

"Điện hạ, hỏi phủ chứ?" Thủ lĩnh thị vệ bên người hắn khom người mời hắn lên xe.

Quý Văn Hoàng nhìn xe ngựa kia, hôm qua chính hắn đã dùng xe ngựa này đưa Ninh Tuyết Mạch đến phủ Thái tử.

Xe ngựa vẫn là xe ngựa kia, mà người lại rốt cuộc không bao giờ có thể nhìn thấy nữa.

Quý Văn Hoàng phát phát tay: "Đốt xe ngựa này đi." Xem như hắn đốt nó cho nàng.

Hắn xoay người lên ngựa, vẫy dây cương, phi ngựa rời đi.

Bọn thị vệ hai mặt nhìn nhau, mặc dù chiếc xe ngựa này không quá đặc biệt, nhưng tất cả nguyên liệu dùng để làm nó đều là thứ tốt nhất, giá trị vạn kim. Có thể nói đây là chiếc xe ngựa Thái tử điện hạ thích nhất, ngày thường được bảo quản rất tốt, không cho phép có một chút va chạm. Hiện tại lại ra lệnh đốt nó?!

Mệnh lệnh của Thái tử không có người nào dám không thuận theo, thủ lĩnh thị vệ lập tức chuẩn bị một nhóm người đốt xe, một nhóm người đuổi theo đuổi Thái tử điện hạ để bảo vệ bên người.....

.....

Bên ngoài Tĩnh Viễn Hầu phủ vừa mới son mới hoàn toàn, hiện tại đã treo cờ trắng, bên trong phủ vang đầy những tiếng than khóc.

Quý Văn Hoàng ghì mình ngựa ở trước cửa Tĩnh Viễn Hầu phủ, nhìn về phía bên trong, nhẹ nhàng thở dài một hơi, xoay người rời đi.

Hắn biết những người vào trọng lao Hình bộ căn bản không có người nào sống sót, vì vậy hắn không có một chút nghi ngờ đối với cái chết của Ninh Tuyết Mạch.

Hắn không muốn đi vào nhìn xem quan tài của nàng, nhiều nhất cũng chỉ nhìn thấy một đồng tro tàn bên trong mà thôi, nếu đã không phải là nàng, có đi vào đó cũng chỉ khiến hắn thương tâm hơn -.....

Quý Văn Hoàng một đêm không ngủ, vì vậy có chút mệt mỏi. Hắn quay trở về phủ Thái tử của mình, chuẩn bị nghỉ ngơi rồi sau đó tỉnh tiếp.

Hắn vô tình dựa cửa tắm cung ra, đột nhiên nhận thấy được cái gì đó. Ánh sáng chợt loé trong bàn tay, một thanh trường kiếm xuất hiện từ trong không khí, hắn dùng thanh kiếm đâm màn giường qua một bên. Sau khi nhìn thấy cảnh vật trên giường, là người luôn luôn trấn định như núi nhưng hắn không thể không trở nên ngây dại!

Trên giường có một người đang ngủ bên trong chăn gấm, tóc đen sẫm màu trải ra nhẹ nhàng trên gối, khuôn mặt nhỏ dỏ búng, hàng mi dài, đang ngủ say. Đẳng là Ninh Tuyết Mạch đã chết trong miệng mọi người.

Quý Văn Hoàng có chút không tin vào hai mắt mình, hắn theo bản năng dụi dụi đôi mắt, chậm rãi đi về phía trước.

Có lẽ tiểu gia hỏa đã quá mệt mỏi, độ cảnh giác không đủ, khi hắn đã tới gần mép giường, nàng còn say ngủ nơi đó.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của nàng, ấm áp, mềm mại --

Nàng là thật! Vẫn sống sờ sờ!

Một người rõ ràng chết rồi, còn bị đốt sạch sẽ bỗng nhiên xuất hiện ở trên giường mình, Quý Văn Hoàng gần như cho rằng mình đang nằm mơ.

Bất luận là Lục đại nhân hay bốn gã cai ngục kia đều không thể nói dối, bọn họ cũng không dám!

Vậy rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Quý Văn Hoàng đứng ở mép giường có chút xuất thần, nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra.

Hắn đột nhiên hoa mắt, chân gắm trên giường bỗng nhiên bay lên, đổ ập xuống về phía mép giường bao trùm lấy hắn --

Mặc dù Quý Văn Hoàng không hề phòng bị, nhưng hắn rốt cuộc là vị cao thủ tuyệt đỉnh, cả người lui về phía sau một bước, bàn tay vung lên, chân gắm tung bay xuống sàn.

Tiểu nhân nhí vốn dĩ nằm ở trên giường đã đứng trên mặt sàn, trong tay cầm một thanh đoản kiếm, chỉ xéo về phía hắn.

Sau khi thấy được khuôn mặt của Quý Văn Hoàng, Ninh Tuyết Mạch thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, hạ thanh đoản kiếm trong tay xuống. Nàng khẽ mỉm cười với kùm đồng tiền nhỏ ẩn hiện bên má: "Khiến ta sợ hãi. Thái tử điện hạ, ngài cuối cùng đã về rồi!"

Tình cảnh giác của tiểu nha đầu vẫn còn rất cao!

Trong mắt Quý Văn Hoàng hiện lên sự tán thưởng, khóe môi cũng câu lên một nụ cười: "Nàng mới khiến bốn vương sợ hãi! Tới, tới, nói cho bốn vương nghe, nàng làm sao thoát thân từ đại lao Hình Bộ?" Hắn tò mò muốn chết.

Vừa nghe khẩu khí của hắn, Ninh Tuyết Mạch liền biết hắn đã biết hầu hết sự tình trải qua.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Nói ra thì rất dài

Vừa nghe khẩu khí của hắn, Ninh Tuyết Mạch liền biết hắn đã biết hầu hết sự tình trải qua, miệng nhỏ mỉm lại thành nụ cười: "Thái tử, ta thật oan uổng, Hồ Điệp Thường chết không liên quan tới ta, ta không hề giết nàng!"

Quý Văn Hoàng khẽ gật đầu: "Điều này bốn vương biết, bốn vương tò mò là nàng rốt cuộc đã trốn thoát như thế nào?"

Ninh Tuyết Mạch thở dài: "Đó là một câu chuyện dài, Tuyết Mạch thiếu chút nữa sẽ không được gặp lại Thái tử. Ta uống miếng nước trước đã." Nàng cảm thấy cổ họng khô cứng.

Đêm qua nàng đã lột da của Đồ Nhất Dao, thừa cơ dịch dung thành bộ dáng của hắn ta, sau đó đi ra khỏi nhà giam.

Nàng chắc chắn biết thấu triệt về nhân tâm, biết rằng Đồ Nhất Dao khẳng định không thể sống nổi. Bởi vì bốn tên cai ngục kia sau khi tra tấn Đồ Nhất Dao, cho dù biết bọn họ đã sai nhưng cũng sẽ đâm lao thì phải theo lao, còn sẽ thay nàng gài quyết tốt tất cả hậu quả, vì vậy nàng không cần phải theo dõi nữa.

Kiếp trước nàng đã giết khá nhiều người, cũng phẫu thuật cho rất nhiều người, chuyện dùng dao cắt thân thể người đối với nàng mà nói đã là chuyện thường ngày, vì vậy nàng có thể hạ thủ tra tấn Đồ Nhất Dao.

Tuy nhiên, phẫu thuật và tra tấn dù sao cũng là hai loại khái niệm. Phẫu thuật có thể gây tê người trước, nhưng tra tấn lại được thực hiện trên người sống vẫn tỉnh, cảm giác động thủ hoàn toàn khác nhau --

Trong khoảnh khắc kia, Ninh Tuyết Mạch trông rất bình tĩnh, bàn tay rất ổn định, nhưng thật ra dạ dày nàng lại như sóng cuộn biển gầm, gần như muốn phun ra!

Đặc biệt là khi nàng phải lột da và dịch dung thành Đồ Nhất Dao, không thể không trộm một lớp da mặt kia của hắn ta giống như trộm khăn lên đầu vào trên mặt mình, mùi máu tràn ngập trong mũi, khiến dạ dày của nàng càng thêm quay cuồng.

Sau khi vội vàng ra khỏi đại lao, nàng đã tìm một góc yên lặng phun ra!

Nàng không ngừng vội kéo tấm da mặt kia xuống, tiếp đó lại trộm một bộ quần áo ở một cửa tiệm, sau đó mới tận dụng màn đêm nhảy vào trong một con sông nhỏ thẳm khoải tám dặm.

Bởi vì có chút bóng ma tâm lý, nàng luôn có cảm giác trên người mình vẫn bị dính máu của Đồ Nhất Dao, vì vậy nàng tiếp tục cạo rửa trong một thời gian dài. Chỉ sau khi ngâm người khoảng chừng nửa canh giờ (1h), nàng mới thay quần áo mới. Khi không người thấy mùi máu nữa, lúc này nàng mới cảm thấy dễ chịu một chút.

Nếu như đó là nữ hài tử khác, khi đã tìm được đường sống từ trong chỗ chết, sẽ chạy đi thật xa ra khỏi thành, tốt nhất chạy ra khỏi Trường Không Quốc, không bao giờ quay trở về. Sự tình lần này xem như một mất mát ngớ ngẩn.

Nhưng Ninh Tuyết Mạch lại không muốn chạy trốn!

Nàng không phải là người có tính nhẩn nhục hay bị người si nhục. Nếu nàng bị oan uổng mà không dám hé răng, chỉ có thể chạy trốn thì khác gì rùa đen rút đầu?

Nếu nàng đã là đại tiểu thư Ninh phủ, vậy nàng không thể bôi đen tên tuổi của nữ hài tử này được!

Nàng phải tẩy oan cho mình, cho dù sau này phải rời đi cũng phải rửa sạch oan tình và quang minh chính đại rời đi, không thể để người âm mưu chế cười ở sau lưng nàng!

Hơn nữa, nàng vừa hồi sinh lại Tĩnh Viễn phủ, nơi đó còn có một đám người đang chờ nàng nuôi sống, quan trọng hơn là, Nghiệm Trình thú kia còn đang ở trong phủ của nàng.

Tiểu gia hỏa kia rất nghịch khí, nàng không muốn cứ bỏ rơi và mặc kệ nó như vậy.....

Ngoài ra, để phá vụ án Hồ Điệp Thường chắc hẳn là không khó, chỉ cần nàng tránh được đêm nay, chờ Quý Văn Hoàng trở về nàng có thể dựa vào thế lực của hắn để lật người lại!

Một đêm nàng đã trải qua quá nhiều chuyện, thân thể nhỏ có chút mệt mỏi, nàng cần gấp một nơi nào đó để ngủ một giấc và lấy lại sức.

Nơi nào an toàn nhất? Nơi nào là cảng tránh gió của nàng? Đương nhiên là tấm cung trong phủ Thái tử!

Vì thế, sau khi Ninh Tuyết Mạch tắm rửa xong, nàng lập tức đi tới phủ Thái tử. Ven đường vừa lúc nhìn thấy bốn gã cai ngục đẩy một vị già mạo Đồ Nhất Dao xuống hồ.....

Nàng tránh ở chỗ tối, đợi sau khi bốn người kia rời đi, nàng lập tức vứt bỏ quần áo của Đồ Nhất Dao mang theo bên người, da người..... ném tất cả xuống hồ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Thoát hiểm

Bởi vì Quý Văn Hoàng không ở trong phủ, vị Lục đại nhân kia thì trắng trợn tảo bạo mang nàng đi từ trong phủ Thái tử. Người trong phủ Thái tử tối nay rất loạn, phòng vệ lỏng lẻo hơn so với ngày thường. Vì vậy Ninh Tuyết Mạch rất dễ dàng lên vào.

Tâm cung Thái tử nếu như không có sự phản phó từ Thái tử, không có người nào dám tiến vào, vì thế Ninh Tuyết Mạch có thể thoải mái ở chỗ này, đến nỗi nàng không hề mong mị khi ngủ.

Có lẽ nàng đã ngâm trong nước sông hơi lâu, khi nàng tỉnh dậy thì cảm thấy có chút chóng mặt. Nàng giờ tay lên sờ đầu mình, trong lòng nguyên rùa một tiếng.

Đầu hơi nóng, nàng đã bị cảm!

Chẳng trách nàng vốn là người luôn luôn cảnh giác, hôm nay lại ngủ sâu như vậy, vị Thái tử này tiến vào thật lâu nàng mới phát hiện ra.....

Về việc thoát thân như thế nào, nàng tất nhiên không thể nói thật. May mắn thay, nàng biết Quý Văn Hoàng chắc chắn sẽ hỏi, vì vậy nàng sớm đã chuẩn bị một lý do thoái thác.

Lúc này Quý Văn Hoàng vừa hỏi, nàng liền dứt khoát nói ra lý do thoái thác kia.

Nàng nói rằng, khi nàng ở trong lao Hình bộ, vị Đồ Nhất Dao vốn muốn dùng hình với nàng. Khi nàng nhìn ra được tật chân của hắn, nàng đã đưa ra điều kiện và giao dịch với Đồ Nhất Dao. Nàng sẽ hoàn toàn chữa khỏi tật chân cho hắn, hắn phải nghĩ cách thả nàng ra ngoài.

Đồ Nhất Dao đồng ý. Nàng dùng nửa buổi tối trị liệu khỏi tật chân cho hắn, vì sợ Đồ Nhất Dao đổi ý, nàng cố tình rời tay, nói rõ sau khi nàng khỏi phục tự do sẽ tiến hành một bước trị liệu cuối cùng cho hắn.....

Đồ Nhất Dao chỉ vì câu hoàn toàn muốn chữa khỏi tật chân, quả nhiên nguy trang nàng thành một khối thi thể và đưa ra khỏi đại lao..... Sau khi nàng chạy ra khỏi đại lao, cảm thấy bản thân mình thật quá oan uổng, vì thế nàng không muốn chạy trốn nên đã đi tìm Thái tử.....

Chưa xong, nàng còn không quên tặng bốc Quý Văn Hoàng:"Tuyệt Mạch biết Thái tử điện hạ ghét cái ác giống như kẻ thù, tất nhiên không đành lòng để Tuyệt Mạch đeo oan khuất trên lưng, nhất định sẽ giúp Tuyệt Mạch lấy lại công bằng, vì vậy mới tới gặp Thái tử....."

Những lời này của nàng là bầy phần thật, ba phần giả, có thể nói vô cùng hoàn hảo.

Quý Văn Hoàng nhẹ nhàng nhìn nàng một cái, cười như không cười: "Tật chân của Đồ Nhất Dao ngay cả ngư y trong cung cũng không trị được, nàng có thể trị khỏi cho hắn chỉ trong một đêm?"

Nhìn Tuyệt Mạch mỉm cười: "Thái tử điện hạ đã quên? Tuyệt Mạch có y thuật rất tốt! Đương nhiên, nếu Thái tử điện hạ không tin, có thể đi thăm vấn Đồ Nhất Dao. Tuy nhiên, hắn có thể sợ gánh trách nhiệm, chắc chắn sẽ không dễ dàng nhận tội..... Nhưng khẳng định Thái tử có biện pháp khác khiến hắn ăn ngay nói thật."

"Đồ Nhất Dao đã chết." Quý Văn Hoàng phun ra năm chữ.

Nhìn Tuyệt Mạch mờ to hai mắt: "Đã chết? Đêm qua rõ ràng hắn ta vẫn còn rất ỏe!" Nàng mang vẻ mặt không tin.

Quý Văn Hoàng lại đánh giá nàng một chút, một đôi mắt của nàng trong suốt như nước, không giống như già bộ chút nào.

Trong lòng hắn không biết có tư vị gì, nữ hài tử này..... Ngay cả bản thân hắn cũng có chút không thể hiểu nàng.....

Nhìn qua thì nàng rất ngây thơ trong sáng, thật ra là một tiểu hồ ly giáo hoạt!

Quý Văn Hoàng nhẹ nhàng cười: "Nghe nói sáng nay hắn ta uống say, ngã hồ mà chết. Chẳng lẽ chân tật hắn ta vừa mới trị khỏi, trong lòng vui sướng, lúc này mới phá giới uống say, cứ thế mất đi tính mạng?"

Về mặt Ninh Tuyệt Mạch giống như bưng bình, nhưng có chút tức nước: "Thì ra là vậy. Ta cảm thấy tức nước cho hắn ta. Thật vất vả mới có thể đi lại, ngày lành chỉ mới bắt đầu, vậy mà....."

Thật ra, khi ở đại lao Hình bộ, Quý Văn Hoàng cũng đã sai người điều tra về Đồ Nhất Dao, biết hắn ta đúng thật là tự mình đi ra khỏi đại lao Hình bộ, người trông coi còn chúc mừng hắn ta vài câu!

Mặc dù Quý Văn Hoàng không thân với Đồ Nhất Dao, nhưng cũng nghe nói hắn ta là người thế nào, cũng biết người nào nên dừng ở trong tay hắn ta sẽ không thể nguyên lành đi ra. Nhưng hắn không ngờ tới, Ninh Tuyệt Mạch lại dùng biện pháp này để tự cứu mình.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 75: Tranh giương

Đồ Nhất Dao bị tật chân đã lâu, bỗng nhiên có một hy vọng đặt ngay trước mắt như vậy, hắn ta động tâm cũng không có gì ngạc nhiên.

Không ngờ rằng hắn ta lại có lá gan này, dám thả người chạy ra như vậy --

Quý Văn Hoàng dường như nghĩ tới điều gì, hỏi Ninh Tuyệt Mạch: "Nàng đã cung khai ở trong đại lao Hình bộ rồi sao?"

Ninh Tuyệt Mạch lắc đầu: "Ta không giết người, đương nhiên không khai!"

Quý Văn Hoàng nhớ tới tờ khai kia trong tay Lục đại nhân, trong lòng vừa động: "Tuyệt Mạch, nàng hãy viết mấy chữ bốn vương nhìn xem."

Kiếp trước Ninh Tuyệt Mạch là đặc công, tất nhiên có bản lĩnh mô phỏng các loại chữ viết. Nàng lập tức viết ra mấy chữ, bắt chước bút tích của nguyên chủ Ninh Tuyệt Mạch.

Quý Văn Hoàng cảm lên nhìn xem, hắn là một chuyên gia về thư pháp, trong lòng còn nhớ rõ nét chữ ký tên trên tờ khai kia, lúc này trong đầu so sánh chữ viết của Ninh Tuyệt Mạch trong đầu một chút. Khóe môi hắn nhẹ nhàng câu lên, hoàn toàn hiểu rõ.

Bút tích của hai người có vẻ giống nhau, nhưng lại không thể gạt được đôi mắt chuyên gia thư pháp như hắn. Chữ ký trên tờ khai kia là giả mạo!

Xem ra Đồ Nhất Dao nhận được mệnh lệnh là từ lệnh, khiến đem qua hắn ta phải lấy bằng được khẩu cung, sau đó người giết và tiêu hủy diệt khẩu.

Nhưng cũng đúng là có mệnh lệnh này, Đồ Nhất Dao mới dám tráo quỷ như vậy, dùng kẻ thay mặt đổi đảo, thả người ra.

Hắn ta còn tìm người giả mạo bút tích trên tờ khẩu cung của Ninh Tuyệt Mạch, còn viết đi thư như vậy--

Nếu Ninh Tuyệt Mạch không tới tìm hắn, chi sợ ngay cả hắn cũng đã bị lừa!

Nhưng Đồ Nhất Dao cứ như vậy lên thả người chạy ra hay sao?

Với tính cách làm người của hắn ta, cho dù đã giúp hắn ta trị khỏi tật chân, hắn ta cũng không nên lưu lại một mầm tai họa lớn như vậy trên đời. Có lẽ còn có sự tình nào đó mà hắn không biết.....

Hắn lại liếc mắt nhìn Ninh Tuyệt Mạch một cái, tiêu cô nương đang chải đầu, chiếc lược gỗ đào lướt qua trên mái tóc đen nhánh của nàng, mềm mại giống như sa thần.

Bộ dáng chải đầu của nàng rất đẹp, Quý Văn Hoàng không nhận được nhìn thêm chút nữa.

"Tiếp theo nàng định làm gì?" Quý Văn Hoàng hỏi nàng.

Ninh Tuyệt Mạch mờ to đôi mắt nhìn hắn: "Đương nhiên là nhờ Thái tử làm chứng giúp ta, giúp ta tẩy rửa tội danh."

Quý Văn Hoàng trầm tư một lát, rồi cuộc đưa ra quyết định "Được, chờ bốn vương nghỉ tạm vài canh giờ, sau đó tiến cung giúp nàng rửa sạch oan khuất."

Ninh Tuyệt Mạch tỏ vẻ khó hiểu: "Nếu Thái tử điện hạ có thể giúp Tuyệt Mạch rửa sạch oan khuất, vì sao không lập tức hành động?"

Quý Văn Hoàng ngập một cái: "Tiểu Tuyệt Mạch, tối hôm qua bốn vương một đêm không ngủ, nàng dù sao cũng phải để bốn vương nghỉ tạm một lát mới có tinh thần giải oan cho nàng, có đúng hay không?"

Được thôi! Vậy nàng nghe hắn, nàng tiếp tục chờ hắn thêm mấy canh giờ.

Nàng đã từng là đặc công, không thiếu nhất chính là sự kiên nhẫn, vì vậy Ninh Tuyệt Mạch đồng ý.

Nói thật, đêm qua nàng chỉ mới ngủ được hơn một canh giờ, giờ phút này vẫn còn có chút mệt mỏi.

Nàng không khách khí nhảy lên giường lớn, cười thầm nói với Quý Văn Hoàng: "Thái tử điện hạ chắc có thể ngủ trên đây như trước phải không? Ta thấy Thái tử điện hạ nằm ở phía trên võng như núi Thái sơn, rất tiêu dao tự tại, chắc là không ảnh hưởng tới giấc ngủ. Tuyệt Mạch không đủ công phu, ngủ trên đây tuyệt đối sẽ rơi xuống, chỉ có thể ngủ trên giường."

Trong khi nói chuyện, nàng đã chui vào bên trong chăn.

Quý Văn Hoàng vốn đang coi áo ngoài, vừa nghe vậy thì ngón tay hơi dừng lại, cười như không cười liếc mắt nhìn nàng một cái: "Nàng thật sự dám nói ra điều đó!"

Tranh giường của Thái tử hần còn tranh đúng lý hợp tình như vậy. Trên đời này có lẽ cũng chỉ có nàng.....

Ninh Tuyết Mạch dường như không thể mở mắt ra được nữa, giờ tay dụi dụi: "Chẳng lẽ điện hạ không muốn? A, vậy thôi, Tuyết Mạch sẽ ngủ trên ghế một lúc." Trong khi nói, nàng đã xốc lên chân lên chuẩn bị xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chữa thương (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quý Văn Hoàng giờ tay ngăn nàng xốc chân: "Được rồi, nàng cứ nghỉ ở trên này đi. Đừng khiến cho người khác nghĩ rằng bốn cung bắt nạt tiểu hài tử." Có lẽ nhận thấy tay nàng hơi nóng, hần hơi nhu này: "Nàng bị sốt?"

Ninh Tuyết Mạch kín đáo rút tay mình về: "Thần thể nhỏ hơi yếu, tôi qua lại nhiễm chút lạnh." Khi nàng nói có chút nghẹn mũi.

Nàng trời sinh đã có đôi mắt ngập nước, hơn nữa bởi vì bị cảm nên khuôn mặt hồng hồng, nhìn qua hết sức đáng thương.

Trong lòng Quý Văn Hoàng cảm động, không nói lời nào kéo nàng ngồi dậy: "Bốn vương chữa trị cho nàng."

Người dân trên đại lục Trường Không hiếm khi bị cảm lạnh, bởi vì bọn họ có tư chất niệm lực bẩm sinh, nhưng nếu bị cảm thường sẽ không dễ dàng khỏi bệnh.

Cần phải điều trị ngay từ lúc bắt đầu mới có thể chữa khỏi nhanh hơn.

Theo đạo lý, nguyên chủ Ninh Tuyết Mạch là phế tài niệm lực, chắc chắn sẽ bị cảm thường xuyên.

Nhưng có lẽ vì nàng nghèo khổ, thường phải chịu đựng gió sương, hải tử của người nghèo thường được nuôi rất tốt, mặc dù nàng đói đến nỗi xanh xao vàng vọt, nhưng lại chưa từng bị cảm. Không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu thần thể nhỏ này bị cảm?

Thông thường khi cảm thấy không thoải mái, nàng tự mình dùng phương pháp trị liệu điểm huyết xoa bóp. Nếu như nàng sống ở thời đại kia, chỉ cần dùng biện pháp này một lần là khỏi, vì vậy sau khi nàng xoa bóp xong thì lập tức lên giường đi ngủ.

Không ngờ sau khi ngủ một giấc, chẳng những không có dấu hiệu chuyển biến tốt, thay vào đó cảm lạnh còn trở nên tồi tệ hơn. Nàng cảm thấy chóng mặt, mũi cũng bị tắc nghẽn.

Nàng vốn dĩ không quan tâm tới cảm lạnh, nhưng giờ phút này nhìn thấy sắc mặt Quý Văn Hoàng có vẻ hơi nghiêm trọng, nàng cảm thấy trái tim xôn xao.

Nàng có rất nhiều việc phải làm, căn bản không có thời gian dưỡng bệnh. Bấy giờ nàng đã bị bệnh, nàng có thể nhìn xem người ta điều trị cảm lạnh trong thời đại này như thế nào, cũng có thể học hỏi một chút.

Vì vậy nàng không cự tuyệt, nói một câu: "Vậy đa tạ điện hạ." Nàng ngồi ở trước mặt và nhìn xem động tác của hần.

Quý Văn Hoàng ngồi đối diện với nàng, kéo tay nàng qua nói tiếp cùng với đôi tay của hần, niệm lực dừng mãi như giòng nước bắt đầu chảy qua lòng bàn tay vào trong cơ thể nàng.

Biện pháp có chút giống với những cách chữa thương trong phim điện ảnh vô hiệp --

Ninh Tuyết Mạch chỉ cảm thấy một luồng lực lượng ấm áp linh hoạt kỳ ảo dừng mãi cháy từ lòng bàn tay vào trong cơ thể mình. Nó bắt đầu di chuyển vào kinh mạch trong người, có cảm giác mát lạnh ở những nơi nó đi qua. Huyết mạch có chút chậm chạp hình như có dấu hiệu khai thông.....

Nàng có cảm giác cả người mình nóng lên, chớp mũi bắt đầu thấm ra mồ hôi, mũi nàng vốn tắc nghẽn cũng bắt đầu thông khí.

Đi điều trị cảm lạnh bằng niệm lực quả nhiên là tuyệt nhất, niệm lực của hần lưu chuyển ở trong cơ nàng một vòng như vậy giống như đang ăn một loại thuốc hạ sốt đặc biệt. Hiệu quả là ngay lập tức*! (立竿见影: *dùng sào thấy bóng*)

Niệm lực trong thế giới này thật sự rất thần kỳ --

Nếu như nàng có được niệm lực, sau đó phối hợp với y thuật của mình, vậy thì nàng sẽ càng xuất sắc!

Nàng thoáng có chút thất thần, khi niệm lực của Quý Văn Hoàng vọt tới gần đan điền, luồng niệm lực hoạt bát đang lưu động kia đột nhiên biến mất không thấy!

Có phải niệm lực đã bị rút về?

Ninh Tuyết Mạch mở to đôi mắt, đang muốn mở miệng báo hần nếu cứu người hãy cứu tới cùng, dùng niệm lực dứt khoát đi một vòng toàn bộ huyết mạch quanh người nàng. Nhưng không ngờ rằng Quý Văn Hoàng lại đang kinh ngạc nhìn nàng, thần sắc có chút kỳ lạ.

"Có chuyện gì vậy? Có gì không ổn?" Ninh Tuyết Mạch hoạt động tay chân một chút, một nửa nhẹ nhàng một nửa chưa xót.....

Quý Văn Hoàng liếc mắt đánh giá nàng một cái: "Không phải nàng mượn cơ hội hấp thụ niệm lực của bốn vương?"

Ninh Tuyết Mạch lúc này thật sự buồn bực: "Hấp thụ niệm lực của điện hạ? Sao có thể?! Điện hạ giúp ta chữa bệnh, vì sao ta lại hấp thụ niệm lực của điện hạ?"

Ngay sau đó Quý Văn Hoàng suy nghĩ cẩn thận và hiểu ra: "Chắc hẳn là nàng không cố ý hấp thụ niệm lực của bốn vương --"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 77: Chữa thương (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chỉ có những người là cao thủ niệm lực và tu luyện bộ môn tà công nào đó, mới có khả năng hấp thụ niệm lực của người khác.

Ninh Tuyết Mạch là phế tài niệm lực, cho dù nàng muốn hút cũng không có khả năng --

Vậy vừa rồi đã xảy chuyện gì?

Hắn di chuyển niệm lực đến vùng phụ cận đan điền của nàng, ngay lập tức giống như đá vút xuống biển, biến mất không thấy tăm hơi.

Hơn nữa, lúc ấy hắn có cảm giác cánh tay căng thẳng, tất cả niệm lực trong cơ thể gần như điên cuồng bị hút ra --

Nếu không phải hắn cực kỳ thông minh, phản xạ nhanh, đúng lúc rút tay về, chỉ sợ niệm lực của hắn sẽ bị tổn thất không ít.....

Hắn nhìn nhìn Ninh Tuyết Mạch, ở đại lục Trường Không, những kẻ tu luyện loại công phu hút niệm lực người khác đều là người ở trong tà giáo, hơn nữa công lực ít nhất phải là cấp 2 trong "Địa" Giai.

Cho dù tuyệt thế thiên tài muốn tu luyện nó, ít nhất cũng cần phải tu luyện trong vòng hai mươi năm.

Nhưng Ninh Tuyết Mạch chỉ mới gần mười ba tuổi, cho dù nàng luyện loại công phu này từ trong bụng nương nàng, giờ phút này cũng không thể luyện thành.....

Chưa nói tới trong cơ thể nàng căn bản không có niệm lực!

Hắn cảm thấy hoảng hốt trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn không thể hiện gì, một lần nữa kéo tay nàng qua: "Vừa rồi có lẽ do bốn vương quá mệt mỏi, nhất thời hiểu lầm..... Tới, chúng ta hãy bắt đầu lại." Hắn lại lưu chuyển niệm lực qua tay nàng.

Hắn nhìn qua không có gì khác so với vừa rồi, nhưng trong lòng lại cẩn thận hơn rất nhiều, thúc đẩy niệm lực khơi thông một nửa kinh mạch giúp nàng, chậm rãi đi tới gần đan điền --

Hắn ngưng tụ niệm lực thành một đường, chuẩn bị sẵn sàng đúng lúc rút niệm lực về, không ngờ lần này lại không có cảm giác gì khác. Niệm lực của hắn chảy vào đan điền của nàng và tiến về phía trước, không có gì bất thường giống như vừa rồi.....

Chẳng lẽ vừa rồi hắn thật sự mệt mỏi nên cảm giác sai?

Khoảng sau nửa canh giờ, dưới sự thúc dục niệm lực của Quý Vân Hoàng, Ninh Tuyết Mạch ướt đầm mồ hôi, cảm giác nặng đầu nhẹ chân đều biến mất toàn bộ.

Đợi sau khi Quý Vân Hoàng thu công, nàng nhảy dựng lên, tươi cười rạng rỡ: "Điện hạ quả nhiên rất có bản lĩnh, ta đã hết cảm rồi!"

Nàng nhảy lên quá phấn kích, khi không cẩn thận liền vướng vào tấm chăn, cả người mất thăng bằng, lập tức nhào tới trong lòng ngực của Quý Vân Hoàng --

Quý Vân Hoàng theo bản năng giơ hai tay ra, trong miệng còn không quên trêu đùa: "Nàng đang muốn nhào vào trong ngực --"

Hắn còn nói chưa xong, mắt thấy người sắp bỏ nhào vào trong lòng ngực của hắn, bàn tay Ninh Tuyết Mạch bỗng nhiên đập về phía trước một cái, đánh ở trên ngực hắn, nàng mượn một lực để bật người lại, lấy một góc độ khiến hắn không thể lường trước, một lần nữa đứng vững.

Trong mũi hắn thậm chí có thể ngửi thấy được mùi hương nhàn nhàn nhát ở trên người nàng, nhưng hắn lại ôm vào không khí, trên ngực ngược lại còn ảm một chương. Nếu không phải công phu hắn cao thâm, một chương này của nàng có thể khiến hắn ngã xuống.

Cả người hắn khẽ run lên. Ánh mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch thâm hơn một chút.

Tiểu nha đầu này rốt cuộc tu luyện công phu kinh thần gì vậy?

Hắn có kiến thức uyên bác, nhưng thật sự chưa từng nhìn thấy.....

Sau khi Ninh Tuyết Mạch đứng vững, nàng thờ dãi nhẹ nhõm một hồi, bỗng nhiên tiếp nhận được ánh mắt như vậy của Quý Vân Hoàng, trong lòng nàng nhảy dựng!

Nàng là đặc công, đối với bất luận kẻ nào cũng đều có một loại bản năng lớn là bài xích tới gần. Vừa rồi nàng đánh ra một chương đơn thuần chỉ là phản ứng khẩn cấp theo bản năng, thân thể đưa ra hành động trước cả đại não.

Sau khi hoàn thành động tác, nàng mới lấy lại được cảm giác, cũng nhận ra rằng hành động của mình đã hơi quá mức --

Nàng khụ một tiếng, cười cười: "Tuyết Mạch trượt chân, thiếu chút nữa té ngã trên người Thái tử điện hạ, thật là thất lễ, điện hạ tha tội!"

Quý Vân Hoàng không nói nên lời, nàng không xem cú đánh kia là mất lễ? Đây là đạo lý gì vậy?!

Tốc độ phản ứng của tiểu nha đầu này chắc chắn không chậm!

Hơn nữa trong tiềm thức còn có chút phòng bị rất sâu với hắn.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Tiểu nha đầu kỳ lạ dễ thương

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ninh Tuyết Mạch có chút áy náy trong lòng, vừa rồi nếu hẳn là người bình thường, một chương kia của nàng có thể đánh hẳn bay ra ngoài --

"Xin lỗi, Thái tử điện hạ, là Tuyết Mạch thất lễ, xin lỗi ngài." Nàng thành tâm thành ý thi lễ với hắn.

Quý Văn Hoàng nhìn nàng thật sâu một lát, rất ghét bỏ thờ dài một hơi: "Thôi, bốn vương không chấp nhặt với một tiểu nha đầu, xem như nàng nợ bốn vương một ân tình đi. Cả người nàng đều đầy mồ hôi, hãy nhanh chóng đi tắm rửa sạch sẽ đi."

Ninh Tuyết Mạch đã toát mồ hôi khắp người, vậy lụa trên người hoàn toàn sũng nước.

Lúc này quần áo dính sát ở trên người, nàng có cảm giác dính dính ướt át thật sự khó chịu.

Thái tử này quả nhiên có thói ở sạch, vừa rồi còn chân thành đầy thâm tình, giờ phút này lại mang vẻ mặt ghét bỏ.....

Nhưng biểu hiện của hắn như vậy lại khiến Ninh Tuyết Mạch âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Vị Thái tử này vừa rồi có chút biểu hiện kỳ lạ đối với nàng, khiến nàng gần như có một loại ảo giác rằng hắn rất thích nàng, hiện tại xem ra là nàng đa nghi.....

Mặc dù về mặt tâm lý, nàng đã hơn hai mươi tuổi, nhưng thân thể này rốt cuộc chỉ mới mười ba tuổi, nàng vẫn còn là một nha đầu dễ thương, đúng là có thể vô tư chơi lâu hơn một chút.

Nàng muốn khám phá đại lục này và có một lối sống vô tư, không muốn liên tiếp trêu chọc nợ tình, gây thêm phiền toái cho bản thân mình.

Đặc biệt đối phương còn là một Thái tử quyền cao chức trọng, người mà hiện tại không phải nàng có thể trêu chọc.....

Nếu như hắn thật sự động tâm với nàng, muốn nạp nàng làm vợ làm thiếp, nàng thật sự sẽ không thể nào chống đỡ --

Cho dù miễn cưỡng chống đỡ, cũng sẽ mang tới phiền toái cho nàng.

May mắn thay, đó chỉ là nàng đa nghi!

Ninh Tuyết Mạch cười, cười rất vui vẻ, vui mừng vẫy vẫy tay với hắn: "Được, ta đây sẽ đi tắm rửa. Thái tử điện hạ hãy nghỉ ngơi đi. Tuyết Mạch sẽ không quấy rầy ngài." Nàng mở cửa và chuẩn bị đi ra ngoài.

Quý Văn Hoàng liếc mắt nhìn nàng một cái, bỗng nhiên cảm thấy nụ cười của nàng có chút chói mắt. Hắn cũng nhảy xuống giường: "Tự nàng đi ra ngoài, không sợ sẽ khiến người của phủ Thái tử sợ sao?"

Đúng vậy! Rốt cuộc trong mắt những người hầu ở phủ Thái tử, nàng đã bị Lục đại nhân mang đi, hiện tại bỗng nhiên đi ra khỏi tầm cung Thái tử, đoán chừng thật sự có thể dọa người nhảy dựng.

Nàng chớp chớp mắt: "Vậy làm sao bây giờ? Thái tử điện hạ ra ngoài phân phó người đưa nước tắm vào đây?"

Quý Văn Hoàng nhẹ nhàng nói: "Đây là tắm cung của ta, không phải phòng tắm!"

Thái tử này thật quy mô!

Vừa không cho nàng đi ra ngoài, lại không cho phép đưa nước tắm vào đây, còn buộc nàng phải tắm rửa, vậy nàng dùng cái gì để tắm? Lau khô? Hay là dùng tiền pháp làm sạch gì đó? Sẽ không thần tiên như vậy đúng không?!

Ninh Tuyết Mạch đang hai tay ra: "Vậy Thái tử điện hạ muốn ta thế nào?"

Quý Văn Hoàng mở cửa: "Bốn vương mang nàng đi." Hắn dẫn đầu đi ra ngoài.

Ninh Tuyết Mạch: "....." Nàng đánh phải lưng lẽ đi theo hắn.

Tắm rửa thôi mà cũng phiền Thái tử điện hạ tự mình dẫn đường, mặt mũi của nàng thật là lớn!

Từ sau khi Quý Văn Hoàng trở về, phủ Thái tử đã khôi phục lại trật tự bình thường, các thị nữ thị vệ đều bận rộn và có trật tự.

Quý Văn Hoàng mang theo nàng xuyên qua trạch viện của Thái tử, một đường đi trước, ven đường gặp qua rất nhiều thị nữ thị vệ. Những người này từ xa xa vừa nhìn thấy hóng dáng Quý Văn Hoàng đi tới, bọn họ đã lập tức quý xuống, quý rạp ở trên mặt đất không dám nâng đầu lên, cho đến khi hai người đi qua bọn họ mới dám đứng dậy.....

Tất nhiên có người nhìn thấy được Ninh Tuyết Mạch, mặc dù mọi người đều kinh ngạc nhưng không người nào dám nghị luận một câu.

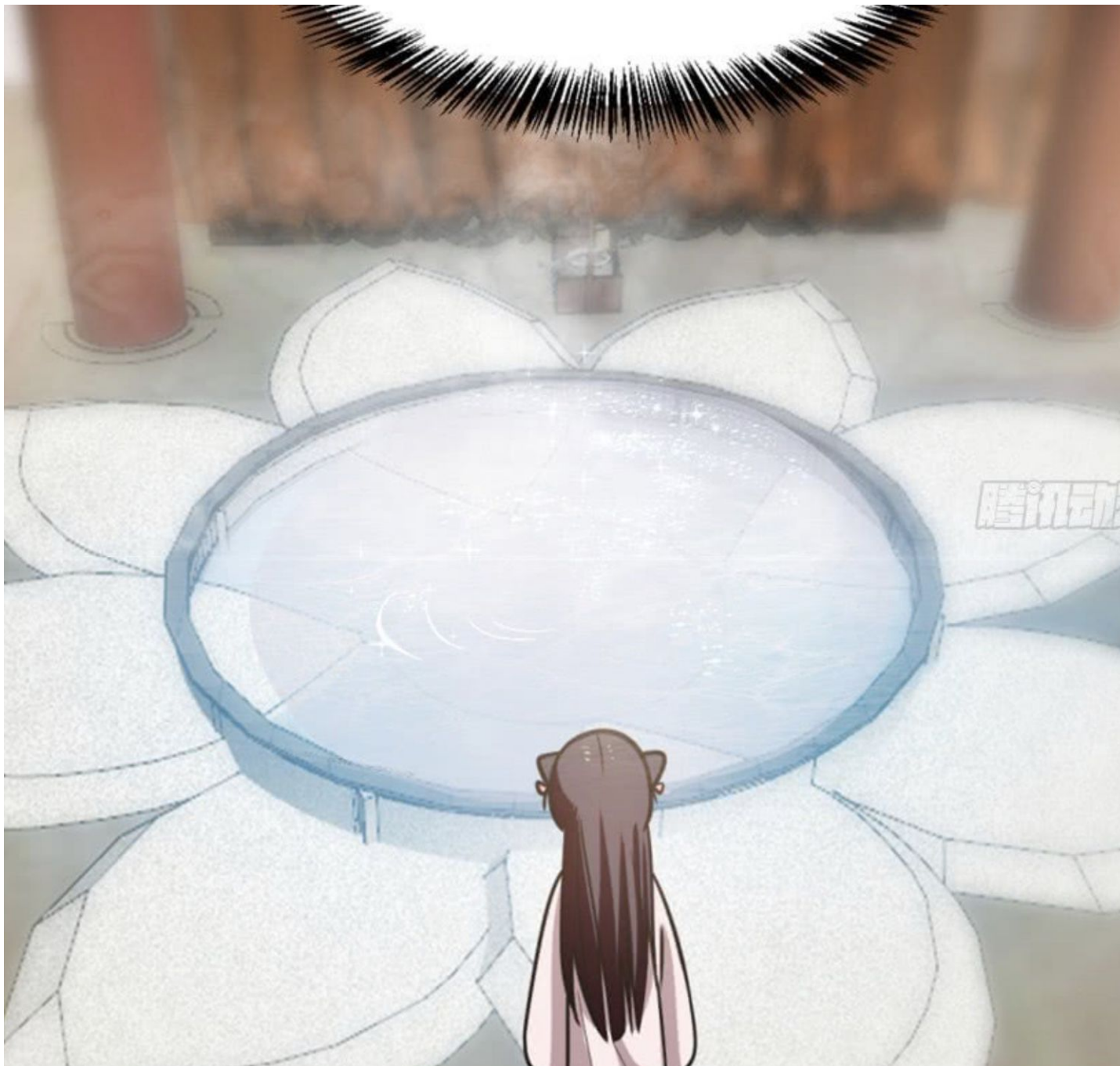
Đương nhiên, cũng sẽ không có người nào lẩm miệng truyền tin tức này ra khỏi phủ Thái tử.

Kết cục của thị nữ bưng trà, người từng tiết lộ một câu với Lục vương gia Quý Văn Hạo chính là tắm gương sống.

.....

Xuyên qua ba tòa dinh viện, vòng qua hai dãy hành lang gấp khúc, sau đó lại đi qua một cái hồ nước --

.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Cổ quái

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ninh Tuyết Mạch có chút khó hiểu, chỉ tắm rửa mà thôi, đáng phải treo đèo lội suối như vậy hay sao?

"Điện hạ, phòng tắm phủ Thái tử vì sao lại xa như vậy?" Nàng bước nhanh hai bước, đuổi kịp bước chân Quý Vân Hoàng.

"Không phải phòng tắm, là suối nước nóng. Cả người nàng ướt đầm mồ hôi, ngâm suối nước nóng sẽ tắm nhanh hơn."

Nàng thật sự có thể ngâm mình trong suối nước nóng?!! Ánh mắt Ninh Tuyết Mạch sáng lên.

Từ sau khi nàng tới đại lục này, nàng chỉ tắm rửa ở trong thau tắm, đêm qua là ở một con sông nhỏ..... tắm rửa rất không thoải mái. Đã lâu lắm nàng không ngâm mình trong suối nước nóng ——

Nàng đi theo Quý Vân Hoàng qua một dinh viện, đi vào trước mái hiên của một tòa nhà nhỏ nhỏ.

Trên mái hiên có đề ba chữ to —— Dịch Trần Tuyền.

Bốn thị nữ đứng thẳng ở trước mái hiên, nhìn thấy Quý Vân Hoàng thì cùng nhau khom người: "Thái Tử điện hạ!"

Quý Vân Hoàng chỉ hơi gật đầu, đi thẳng về phía trước, bốn thị nữ ân cần mở cửa điện ra giúp hắn: "Điện hạ, mọi thứ đều đã được chuẩn bị."

Quý Vân Hoàng nhấc chân đi vào trong, Ninh Tuyết Mạch đương nhiên đi theo.

"Cô nương, xin ngài hãy chờ ở bên ngoài, khi Thái tử điện hạ tắm gội không cần bắt luận kẻ nào hầu hạ." Bốn thị nữ ngăn cản nàng.

Ninh Tuyết Mạch nhướng mày, ai nói nàng muốn hầu hạ Thái tử tắm gội?

Nàng còn chưa kịp nói gì, Quý Vân Hoàng đã đi vào bên trong toà nhà, hắn không quay đầu lại mở miệng nói: "Đề nàng tiến vào."

Ninh Tuyết Mạch đi vào, bốn thị nữ nhìn bóng dáng của nàng với ánh mắt ngạc nhiên.

Ai cũng biết suối nước nóng này chỉ có một mình Thái tử điện hạ có thể hưởng dụng, cho dù những hoàng tử khác tới đây muốn ngâm mình một hồi cũng không được phép ——

Thậm chí ngay cả muội muội mà Thái tử sủng ái nhất Quý Văn Dao rất muốn ngâm mình một hồi, cầu xin Thái tử điện hạ đã lâu, nhưng Thái tử điện hạ vẫn không đồng ý. Hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy?

.....

Ninh Tuyết Mạch rút cuộc nhìn thấy suối nước nóng trên đại lục này. Sau khi nhìn thấy rõ ràng, nàng không thể không mím môi lại.

Suối nước nóng này —— quá nhỏ!

Suối nước nóng có hình tròn, bên cạnh ao được khám ngọc thạch đủ màu, đường kính khoảng hai mét, nước sâu hơn một mét, trên bề mặt có hơi nước bốc lên. Hình dáng suối nước nóng được thiết kế rất khác biệt, nhìn qua giống như một nụ hoa sen.

Đây suối nước nóng được khám một lớp đá nhiều màu, mịn và mượt giống như đá cuội, nhìn rất thú vị.

Nàng nghiêng đầu quan sát, ánh mắt nàng vừa thoáng nhìn thấy Quý Văn Hoàng đang cúi quần áo, lập tức trở nên hoảng sợ.

"Thái tử điện hạ cũng muốn tắm sao?" Không phải nói chỉ nàng tắm thôi sao?

Quý Văn Hoàng đã cúi áo ngoài: "Mỗi ngày bốn vương đều tới đây ngâm người một chút."

Ninh Tuyết Mạch: "....." Chẳng lẽ hẳn muốn tắm yên ương cùng nàng?

Nàng buột miệng nói: "Suối này nhỏ quá, không đủ chỗ cho hai người ngâm."

Quý Văn Hoàng vừa mới vén ống quần lên, nghe thấy vậy thì liếc mắt nhìn nàng một cái: "Nàng cho rằng bốn vương muốn tắm cùng nàng?"

Hành động của người chính là có ý này!

Mặc dù Ninh Tuyết Mạch không nói gì, nhưng biểu hiện của nàng đã phản bội suy nghĩ của nàng.

"Nàng có thể mò! Người có thể tắm cùng bốn vương chỉ có thể là Thái tử Phi." Quý Văn Hoàng đã đi chân trần xuống nước, nói chuyện không hề khách khí.

Ninh Tuyết Mạch thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, cười tủm tỉm: "Vậy thì tốt rồi, may mắn ta không phải là Thái tử Phi của Thái tử điện hạ. Thái tử điện hạ cứ ngâm người trước, chờ lát nữa ta sẽ quay lại." Nàng xoay người định đi ra phía ngoài. Suối nước nóng là của hắn, tất nhiên do chủ nhân hắn định đoạt.

"Bốn vương nói sẽ tắm hay sao?" Quý Văn Hoàng gọi nàng lại từ phía sau lưng.

Ninh Tuyết Mạch xoay người nhìn hắn. Đại ca, người đã xuống nước, không phải muốn ngâm người trước hay sao?

Đi, sao hắn lại mặc cả quần áo xuống nước? Chỉ xăn ống quần lên cao?

"Hãy nhìn các thao tác của bốn vương, suối nước nóng này có chút đặc biệt. Nếu bốn vương không dạy cho nàng, chỉ sợ nàng đắm mình phải thứ gì sẽ bị bỏng chết....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Nội lực

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai chân Quý Văn Hoàng dẫm lên những hòn đá nhỏ dưới đáy suối nước nóng, nước trong ao sủi lên từng đợt bọt khí. Những bong bóng nước có màu trắng, có không màu, cũng có màu sắc rực rỡ: "Những viên đá này đại diện cho các yếu tố và

nhệt độ khác nhau. Hiện tại thể chất của nàng yếu nhược, không thể dầm lên viên đá màu đen ở dưới đáy nước, nhưng nàng có thể dầm xuống một chút trên viên đá màu xanh lục....." Quý Văn Hoàng bắt đầu truyền đạt phương pháp sử dụng suối nước nóng.

Trên trán Ninh Tuyết Mạch trượt xuống vô số hắc tuyến, chỉ ngâm suối nước nóng mà thôi, vì sao lại giống như đang ngâm mình ở trong cơ quan? Có mệt hay không?

"Nàng hãy dầm lên những viên đá này dựa theo sự thích nghi của bản thân, không thể nóng vội....." Lời nói và việc làm của Quý Văn Hoàng đều rất mẫu mực, giảng giải khoảng tám hai phút đồng hồ.

Ninh Tuyết Mạch cố nén ngập gât đầu: "Được, không thành vấn đề." Nàng là người rất thạo về thuật cơ quan, nhớ những bước đi đó không làm khó được nàng.

Quý Văn Hoàng lúc này mới lên bờ, không yên tâm liếc mắt nhìn nàng một cái: "Nàng phải nhớ tất cả những lời bốn vương nói, một khi phát hiện không đúng thì lập tức lên bờ, hoặc là gọi bốn vương, bốn vương sẽ bên ngoài chờ nàng."

Ninh Tuyết Mạch xoa xoa ấn đường xúc động, bất quá chi là ngâm suối nước nóng mà thôi, vì sao vị Thái tử này lại xem như nàng đang dọn sạch bài mìn?

Nàng hứa với hân, Quý Văn Hoàng lúc này mới đi ra ngoài.

Ninh Tuyết Mạch chờ hân đi ra ngoài thì đóng cửa lại, lúc này mới bắt đầu coi đồ. Nàng biết mặc dù vị Thái tử này ngẫu nhiên trêu đùa nàng vài câu, nhưng thật ra rất ngạo kiều chính phái.

Hân sẽ không nhìn xem một tiểu hân tử đáng yêu đang tắm từ trong bóng tối.

Suối nước nóng, ta tới đây! Đã lâu không ngâm mình trong suối.....

Bọt nước văng khắp nơi, người nàng đã đứng ở suối nước nóng, vừa mới nhảy vào nàng đã cảm giác được có điều gì đó không thích hợp.

Suối nước nóng dường như có một dòng điện yếu chạy qua. Khi xuống nước, vô số những sợi năng lượng kỳ lạ mong manh theo da thịt chui thẳng vào trong cơ thể nàng, khiến nàng nhảy mất rùng mình!

Tệ hơn nữa là một nửa trong đó chui vào trong người nàng lại là dòng nước ấm, trong khi một nửa còn lại chui vào người nàng lại là băng lưu, khiến cho một nửa người nàng đỏ lên, một nửa người nàng trắng bệch.....

Suối nước nóng này cũng quá quý đi!

Ninh Tuyết Mạch chỉ cảm thấy một nửa huyết mạch trong thân thể giống như đang muốn sôi trào, và một nửa huyết mạch kia trong thân thể lại như muốn ngưng kết.....

Nàng vội vàng cúi đầu, phát hiện ra rằng bản thân mình phát lạnh là vì đang dầm lên một viên đá đen.

Nàng nhanh chóng nâng chân trái phát lạnh lên, nhưng phát hiện ra cả người mình lại nhanh chóng nóng lên như lửa.

Nàng cúi đầu nhìn lên, phát hiện ra chân phải của mình đang dầm trên viên đá đỏ như lửa.

Quý Văn Hoàng dường như đã nói nàng cũng không thể chạm vào viên đá đỏ này.....

Đôi chân nàng nhanh chóng đổi bộ pháp dựa theo những lời vừa rồi Quý Văn Hoàng đã nói. Sau khi hoàn toàn đứng vững, nàng mới có cảm giác thoải mái một chút.

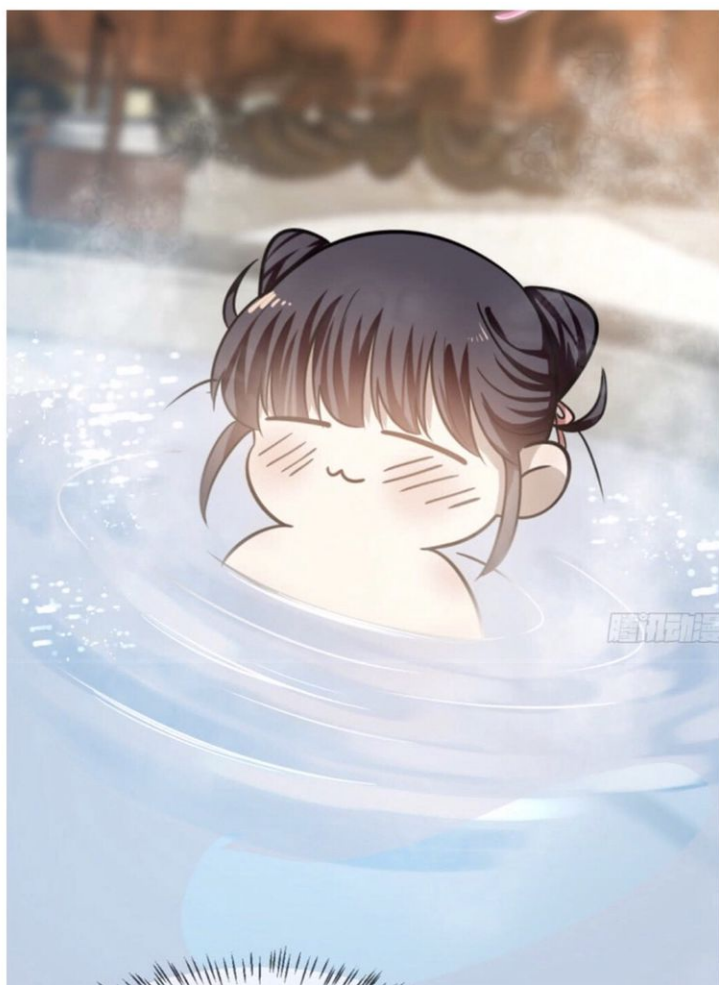
Nàng ngâm mình một lát, lập tức phát hiện ra lợi ích của việc ngâm người trong suối nước nóng này.

Dòng điện yếu trong suối nước nóng dường như có thể du tẩu theo huyết mạch của nàng, khiến huyết mạch của nàng càng thêm thông thuận, không những bụi đất trên người không ngừng bị gột rửa, ngay cả tạp chất trong thân thể cũng bị mang đi.....

Càng thân kỳ hơn chính là, nhiệt độ của suối nước nóng lúc nào cũng có thể thay đổi, chỉ cần nàng dầm đứng viên đá, nước ôn tuyền sẽ tự động điều tiết phù hợp với sự thích ứng của thân thể nàng. Hơn nữa, tuần hoàn cơ thể nàng tự động điều chỉnh lại và trở nên sống động hơn do sự kích thích từ dòng điện yếu, vận hành trơn tru hơn.

Mấy ngày nay trong khi Ninh Tuyết Mạch điều trị thân thể, nàng cũng đồng thời tu luyện nội công kiếp trước. Nàng mặc kệ mình có niệm lực hay không, nhưng nàng nhất định phải có nội công! Như vậy thân pháp của nàng mới có thể càng linh hoạt hơn, càng có năng lực tự bảo vệ mình hơn.

Nàng có một bộ phương án vận công, thân thể nhỏ này cũng rất cạnh tranh, là một hạt giống tốt để trau dồi nội công. Tuy nhiên, chỉ trong thời gian ngắn gần mười ngày, nàng đã đạt được hai phần nội lực mà kiếp trước nàng có. Nàng tính ra chưa đầy một năm, nàng có thể khôi phục lại công lực như lúc trước. Ngay cả khi nàng không thể đi xuyên qua đại lục này, nhưng ít nhất nàng vẫn có thể tự bảo vệ mình mà không có vấn đề gì.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 81: Tượng ngọc

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hiện tại nàng ngâm mình trong suối nước nóng, chỉ cảm thấy sự vận hành nội lực trong cơ thể hoạt bát hơn, hướng quan nhanh chóng hơn, ước chừng nhanh gấp đôi so với tu luyện bình thường.

Ninh Tuyết Mạch thích thú trong lòng, nàng tất nhiên sẽ không từ bỏ cơ hội tốt thể này dễ luyện công. Sau khi rửa sạch bụi bẩn trên người, nàng lập tức bắt đầu nửa ngồi ở đáy nước luyện công, chậm rãi tĩnh tâm, nhắm mắt.

Khi nàng đang muốn vận công, nàng dường như cảm ứng được thứ gì đó, bỗng nhiên mở to đôi mắt.

Sau đó, nàng tròn mắt há hốc mồm!

Ở phía đối diện nàng, không biết từ khi nào cũng có một người nửa ngồi bên trong!

Một người nam nhân, một nam tử khiến nàng không biết phải hình dung như thế nào.

Hắn chỉ lộ ra nửa người trên trong nước, ngay cả khi chỉ là tượng bán thân cũng khiến người hoa mắt say mê.

Mái tóc bông bông uốn lượn trong nước giống như rong biển, da thịt như ngọc, tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Hàng lông mi thật dài giống như một chiếc quạt khép lại. Đôi môi nhợt nhạt với độ cong hoàn mỹ hơi nhấp. Dưới sự phản chiếu của ánh nắng mặt trời, quanh thân hắn dường như được bao phủ một vòng phát quang mờ nhạt.....

Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ, Lam Điền nhật oán ngọc sinh yên. (*沧海月明珠有泪，蓝田日暖玉生烟。Trăng chiếu sáng trên mặt biển xanh, châu rơi lệ. Ánh nắng ấm áp chiếu vào hạt ngọc Lam Điền, sinh ra khói)

Khoảnh khắc Ninh Tuyết Mạch nhìn thấy hắn, hai câu thơ này đột nhiên hiện lên trong đầu.

Sau đó nàng mới giật mình!

Nàng nhận xuống dục vọng muốn thắt chới tai, nắm chặt ngón tay ở trong nước, quát khê: "Người là ai? Tiến vào đây khi nào?!"

Suối nước nóng này nhỏ như vậy, hơn nửa nước trong vát có thể nhìn thấy đáy, nếu lúc trước có người trốn trong này, nàng không có khả năng không biết!

Vậy hắn xuất hiện từ đâu? Còn yên lặng như vậy, trước đó nàng thật sự không nhận thấy được!

Người nọ đối diện vẫn nhắm mắt lại như cũ, thần thái lười nhác điềm đạm, nhìn qua cực kỳ hưởng thụ, thậm chí tư thế nắm tay của hắn cũng không hề thay đổi.

Bởi vì suối nước nóng quá nhỏ, khoảng cách giữa người kia và Ninh Tuyết Mạch chỉ tầm 30cm.

Ninh Tuyết Mạch thấp bé, nếu nàng không nổi lên ở trong suối nước nóng, nàng chỉ lộ ra một cái đầu, trong khi người kia lại lộ ra hơn nửa người, hơn nữa còn ngồi xuống.

Ninh Tuyết Mạch nhìn vào độ cong duyên dáng của xương quai xanh và chiếc cằm xinh đẹp của hắn, khoảng cách gần như vậy đủ để nghe thấy tiếng hơi thở của nhau.

Trên người Ninh Tuyết Mạch bỗng nhiên nổi da gà.

Nàng không thể cảm ứng được một chút hô hấp nào của đối phương! Quả thực giống như một bức tượng ngọc hoàn mỹ!

Nhưng rõ ràng trước ngực hắn vẫn hơi phập phồng.

"Uy, người ————" Ninh Tuyết Mạch đuổi tay muốn chụp lấy bả vai hắn, nhưng không ngờ một chương này chụp qua, lặng yên đi xuyên qua trong cơ thể hắn.

Sau đó, có một tia sáng mờ nhạt loé lên, nam nhân kia đột nhiên biến mất!

Quý! Quý a!

Ninh Tuyết Mạch run rẩy, một chân dẫm lên không, vấp ngã và uống vào một ngụm lớn nước tắm của mình.....

Nàng vội vàng dừng chân đứng vững, nhìn nhìn lại. Bốn phía tĩnh lặng không tiếng động, căn bản không có người thứ hai!

Nàng thật sự đã gặp quý?

Không đúng, nàng có cảm giác người nọ không giống như quý trong truyền thuyết, ngược lại có vẻ giống như lập thể ——

Đó không phải là hình ảnh ba chiều, đúng không?!

Niên đại này có công nghệ tiên tiến như vậy hay sao?

Ngay cả thời hiện đại có khoa học kỹ thuật phát triển, hình ảnh cũng không thật đến loại trình độ này!

Nàng tất nhiên cũng khá hiểu biết về thức khoa học, vì vậy theo bản năng nàng ngay lập tức kiểm tra môi trường xung quanh, nhưng không tìm ra được bất luận thiết bị gì.

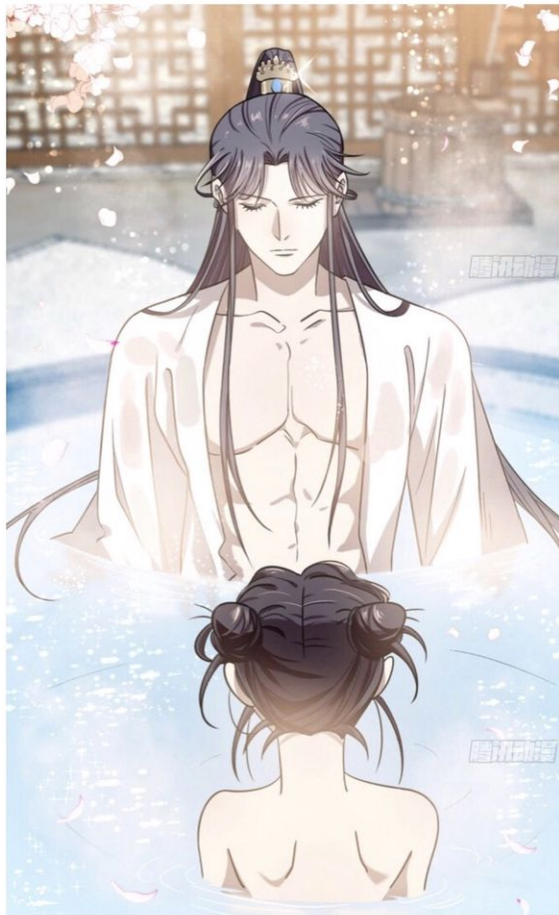
Đây là suối nước nóng của Thái tử điện hạ, Quý Văn Hoàng chắc hẳn sẽ không nhằm chán chơi đùa kiểu này với nàng, đúng không?

Cũng hoặc là do nơi này có từ trường gì đó, vì vậy trong lúc vô tình đã để lại ảo giác người nọ đang tắm ở chỗ này?

Nghe nói nơi này chỉ một mình Quý Văn Hoàng mới có thể tới, vậy người này là ai?

Hay là Quý Văn Hoàng đường luyện đồng?

Không đúng! Khí tràng của người này nhìn qua rất cường đại, ngay cả khí tràng của Quý Văn Hoàng cũng rất cường đại, nhưng rõ ràng không phải cùng một cấp bậc so với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đắc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Ảo giác

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Người như vậy tuyệt đối sẽ không phải là người luyện đồng!

Đó chính là người thân thiết với Quý Văn Hoàng?

Chẳng phải Quý Văn Hoàng không đoán tự hay sao?

Ninh Tuyết Mạch suy nghĩ vô số khả năng, nhưng một lần nữa lại lần lượt loại bỏ, nghĩ trăm lần cũng nghĩ không ra.

Nàng có tính cách táo bạo, mặc dù nam tử này bỗng nhiên xuất hiện và bỗng nhiên biến mất khiến nàng có chút buồn bực, nhưng nàng sẽ không từ bỏ ý niệm ngắm mình trong suối nước nóng ở đây.

Suối nước nóng này không phải lúc nào muốn đều có thể tới tắm!

Nàng hơi nhắm mắt lại, chuẩn bị tiếp tục vận chuyển nội lực của mình, trong đầu bỗng nhiên hiện lên dáng ngồi và cử chỉ kỳ lạ của nam tử vừa rồi.

Hay là, đó là bí quyết tu luyện nội lực?

Ninh Tuyết Mạch dứt khoát cũng học tự thể nam tử nửa nổi nửa ngồi, một tay nắm thành nắm đấm trong khi một tay khác nắm lại với ngón giữa trỏ về phía trước ——

Bỗng nhiên, nàng cảm giác được trong cơ thể có một luồng năng lượng không giống với nội lực được sinh ra từ bụng, chạm rãi tập hợp lại và bắt đầu lưu chuyển. Những nơi nó đi qua, nàng có thể cảm nhận một sự áp lực lan tỏa.

Nàng có cảm giác như kinh mạch đang được rửa bằng nước ấm, cảm giác ngứa nhẹ, rất thoải mái, rất thích hợp. Chẳng qua luồng năng lượng này hơi yếu, như có như không, lúc ẩn lúc hiện, khiến nàng muốn kiểm soát nó cũng không thể nào kiểm soát được.....

Trái tim nàng xao động! Chẳng lẽ đây là nội lực?

Nàng dứt khoát nhắm mắt lại, dùng phương pháp nhìn bên trong dò xét. Nàng hoảng hốt khi nhìn thấy một dòng năng lượng xanh mềm đang từ từ lan tỏa trong huyết mạch của nàng, giống như màu xanh lá cây của cành liễu mùa xuân, tươi tắn và sống động ——

Nước ôn tuyền dường như cũng cảm ứng được luồng năng lượng mới trong cơ thể nàng nên nổi lên gợn sóng, dòng điện yếu nhược một lần nữa dừng mảnh ủa vào trong thân thể nàng. Khi năng lượng xanh tích lũy lại, nó bắt đầu lưu thông nhanh hơn, bắt đầu lan tỏa từng centimet khắp cơ thể nàng ——

Cảm giác này rất lạ, giống như đột nhiên nhìn thấy những bông hoa đang nở rộ ở bên trong cơ thể, vừa mới lại vừa phấn khích.

Nàng có cảm giác giống như nhìn thấy một dòng sông nhỏ sống động, bất cứ nơi nào mà nó chảy qua, những bông hoa cũng nở rộ khắp nơi hai bên bờ sông. Tâm trạng của nàng cũng trở nên vui sướng khi theo dõi sự chuyển động của nó.

Bỗng nhiên, một mảnh bóng tối mờ rộng xuất hiện phía trước, con sông nhỏ dừng mảnh chảy thẳng bên trong bóng tối vô biên, nhanh chóng biến mất không còn dấu vết ——

Ninh Tuyết Mạch chấn động, cả người run lên, bỗng nhiên mở to mắt. Nàng cảm giác như máu mình sôi lên kích động, nóng nóng, suýt nữa đã phun ra một búng máu.

Cả người nàng lắc lư, gần như ngã chúi đầu xuống! Nàng cố gắng đứng dậy để ổn định bước chân.

"Ninh Tuyết Mạch, nàng không sao chứ?" Một giọng nói vang lên. Ninh Tuyết Mạch ngẩng đầu nhìn lên, lập tức nhìn thấy Quý Văn Hoàng đang đứng ở bên cạnh suối nước nóng cách đó không xa ——

Hử! Hửn vào đây từ khi nào?!

Nàng cuồng quit ngồi xồm người xuống, chỉ lộ ra một cái đầu: "Không sao, người đi ra ngoài trước đi, ta tắm xong rồi ——"

Quý Văn Hoàng dường như thờ dài nhẹ nhõm một hơi, ôm cánh tay ngang người, cười như không cười: "Nàng sợ gì vậy? Sợ bốn vương lợi dụng nàng sao? Với thân thể nhỏ này của nàng, trước sau chẳng khác gì nhau, có gì để nhìn? Nàng mời bốn vương nhìn bốn vương cũng không muốn nhìn." Hắn thông thả ung dung đi ra ngoài.

Nha đầu này ngâm ở trong suối nước nóng khoảng chừng một khắc (15ph), hắn sợ nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Hắn ở ngoài cửa gọi nàng vài tiếng, nhưng nàng không trả lời, hắn mới không màng tất cả vọt vào để xem.

Suối nước nóng này cực kỳ đặc biệt, hơn nữa không phải tự nhiên mà có. Mười năm trước, Đế Tôn lão nhân gia đã tới nơi đây, trong khi nghỉ chân ở phủ Thái tử của hắn đã tạo nên nó.

Nghe nói nó được kết nối với một nguồn địa nhiệt sâu ngàn trượng, có tác dụng tăng cường thể chất. Trong nước ôn tuyền cũng có niệm lực, nếu tu luyện niệm lực trong đó chỉ cần một nửa nỗ lực.

Nhưng, người tiến vào trong đó cũng không dễ chịu gì. Ngay cả bản thân hắn, lúc trước vừa mới tiến vào ngâm người bên trong cũng chỉ duy trì được khoảng nửa canh giờ (1h) là phải thoát ra.

Chương 83: Cầu cưới (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vì thế nên hắn đưa ra thời gian nhiều nhất cho Ninh Tuyết Mạch là khoảng một khắc (15ph). Hắn cho rằng nàng không thể kéo dài quá một khắc ở trong đó, không ngờ nàng chẳng những ở bên trong lâu hơn, thậm chí còn ngủ thiếp đi.....

Vừa rồi khi hắn bước vào thì nhìn thấy nàng đang nhắm mắt lại, trông như đang ngủ.

Hắn nhớ rõ lần đầu tiên hắn ngấm người trong này, bởi vì không thích ứng, niệm lực trong cơ thể lưu động quá nhanh, khiến một hắn đổ lền giống như quả cà chua.

Nhưng khuôn mặt nhỏ của nàng vừa mềm mại dịu dàng, nhìn không ra có gì không ổn.

Chẳng lẽ phế tài niệm lực tiến vào bên trong sẽ không cảm thấy khó chịu?

Hay là thể chất của nàng đặc biệt, không cảm ứng được suối nước nóng?

Hay có lẽ nàng là thiên tài cực kỳ đặc biệt?

Hắn bỗng nhiên bắt đầu cảm thấy khá hứng thú đối với việc thử nghiệm niệm lực của Ninh Tuyết Mạch một lần nữa.

Không lâu sau, Ninh Tuyết Mạch đi tới, nàng đã thay đổi một thân áo lụa vàng nhạt, tóc đen chưa khô rồi tung rù xuống bên vai, cùng với đôi mắt thủy linh long lanh, đôi môi đỏ tươi, tươi mới đáng yêu nói không nên lời.

Trong lòng Quý Văn Hoàng đột nhiên dâng lên một loại xúc động - một loại xúc động muốn ôm nàng một cái ——

Nhưng với tính cách của nha đầu này, chắc chắn sẽ không để hắn ôm ——

Trong lòng hắn không biết vì sao lại cảm thấy có chút mất mát.

Ninh Tuyết Mạch giống như vô tình hỏi một câu: "Điện hạ, có ai khác dùng suối nước nóng này nữa không?"

Quý Văn Hoàng khẽ nhàu mày lại: "Vì sao lại hỏi như vậy?"

"Ồ, không có sao? Vậy khi điện hạ ở trong đó có phát hiện bất kỳ ảo ảnh hay thứ gì tương tự hay không?"

"Không." Quý Văn Hoàng trả lời một cách chắc chắn: "Khi nàng ngấm người trong đó xuất hiện ảo giác hay sao? Nàng nhìn thấy gì?"

Không phải là ảo giác, đúng không? Hình ảnh thật sự quá chân thật!

Nhưng Quý Văn Hoàng chưa từng thấy qua, nàng chỉ may mắn hay nàng thật sự đã bị ảo giác?

Quý Văn Hoàng nghĩ rằng nàng đã một hồi sau khi ngấm người, không nhận được dặn dò nàng vài câu, để nàng tự mình quay lại tắm cung của hắn nghỉ ngơi, hắn ngấm suối nước nóng xong sẽ quay về sau.

Ninh Tuyết Mạch không nhận được muốn cười, vị Thái tử này hôm nay thật sự lảm lòi. Nàng vươn tay ra đập trên vai hắn một cái: "Điện hạ, ngài không phải là lão công của Tuyết Mạch, không cần phải lưu ý và nhiều lời như thế." Nàng rời đi với nụ cười trên mặt.

Quý Văn Hoàng sững sốt một lúc, lão công? Lão công là gì?

Nha đầu này đã dùng rất nhiều từ kỳ lạ! Hắn không biết nàng đã học được từ đâu.

Nhưng, nàng thật sự không thích hắn lảm lòi?! Ai không biết, hắn đường đường là Thái tử, khi nói chuyện đều dứt khoát lưu loát nhất?!

Tuy nhiên, hôm nay mình dường như thật sự có chút lảm lòi.....

Trúng tà hay sao?!

.....

Trường Không Quốc, trong hoàng cung.

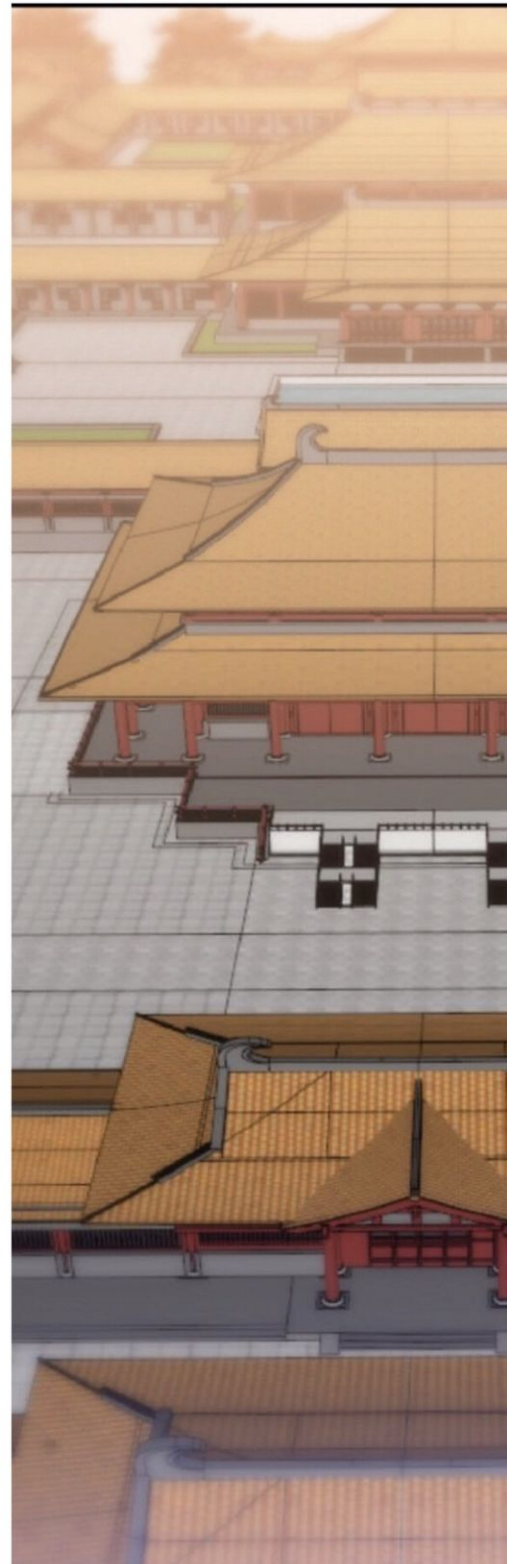
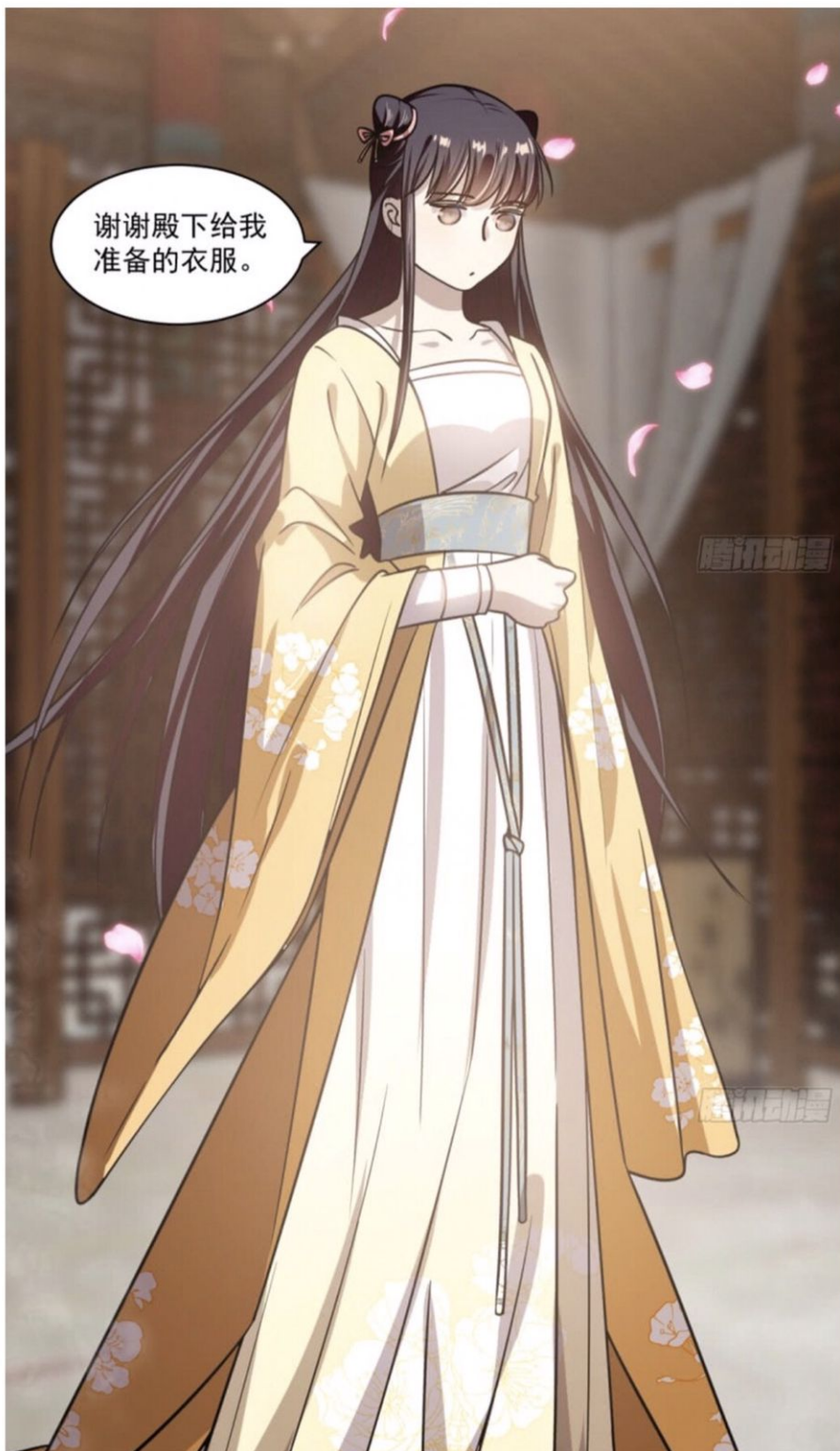
Nhạc Hiến Đế ngồi ở trong ngự thư phòng, lạc lối trong suy nghĩ. Ông ta có một nhi tử tuyệt vời và hoàn hảo nhất, nhưng ông ta vẫn không nắm bắt được tính tình của nhi tử này.

Mặc dù nó trông có vẻ ôn tồn lễ độ, thật ra lại là người vô tình tàn nhẫn, nó không phải là người sẽ bị điều khiển bởi cảm xúc. Nhạc Hiến Đế cảm thấy đây là một phẩm chất đặc biệt ưu tú nhất của đế vương, vì thế ông hy vọng nhi tử này có thể duy trì được sự tàn nhẫn vô cảm này, trở thành một vị minh quân có thể lưu truyền thiên cổ. Không ngờ rằng nhi tử ưu tú như vậy lại mê muội một tiểu nha đầu, cho phép nàng có nhiều ngoại lệ như thế. Thậm chí tội tệ hơn chính là, tiểu nha đầu kia chẳng những là phế vật không thể tu luyện, nàng ấy còn là Trắc phi đã bị Lão Lục từ hôn! Ở trong trà lâu, nó dám đối đầu trực tiếp với Lão Lục, còn mắng người về phũ. Rước lấy mưa gió toàn thành.....

Đây là nhi tử ưu tú nhất của ông! Ông không muốn nhìn thấy bất kỳ cái gì không hoàn mỹ ở trên người nó! Không muốn có bất luận vết nhơ nào lây dính tới trên người nó, vì vậy ông mới dùng thủ đoạn lòi đĩnh muốn hủy diệt vết nhơ kia ——

Sáng nay ông rốt cuộc nhận được tin tức mà bản thân mình mong muốn, lúc này ông mới thả cho Quý Văn Hoàng rời đi, sau đó yên tâm ngủ một giấc.

Không ngờ trong lúc ngủ mơ, ông đã mơ thấy phụ thân của Ninh Tuyết Mạch, Tĩnh Viễn hầu —— Ninh Trung Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Cầu cưới (2)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khi Nhạc Hiến Đế còn là hoàng tử đã từng chinh chiến sa trường, Ninh Trung Trạch là phụ tá đắc lực của ông. Ninh Trung Trạch đã từng không quan tâm tới mạng sống của bản thân mình, nhiều lần liều mạng cứu ông, thậm chí vì ông mà hy sinh hai tử đầu lòng.

Thời điểm Nhạc Hiến Đế còn là hoàng tử, cuộc tranh đấu giữa các huynh đệ vô cùng khốc liệt, âm mưu nhiều không kể xiết.

Ninh Trung Trạch đã đóng một vai trò quyết định trong cuộc chiến giành ngôi vàng của ông.

Vì giúp ông bày mưu tính kế đoạt được thiên hạ, Ninh Trung Trạch đã dốc hết sức lực. Có thể nói, không có Ninh Trung Trạch sẽ không có Nhạc Hiến Đế hiện tại.

Cũng bởi vậy nên khi Nhạc Hiến Đế biết rõ Ninh Tuyết Mạch là phế vật, ông vẫn cho phép nàng đính hôn với một nhi tử của mình, xem như một loại trấn an.

Nhạc Hiến Đế và Ninh Trung Trạch đã không phải là quan hệ quân thần đơn giản, mà là bằng hữu tâm giao, tri kỷ không màng sống chết.

Lần này bất đắc dĩ ông đã hại nữ nhi của Ninh Trung Trạch thảm hại như thế, trong lòng Nhạc Hiến Đế thật ra cũng có chút áy náy, chẳng qua vì thanh danh hoàn mỹ của nữ tử nên ông mới không thể không như thế.

Trong giấc mơ của mình, Ninh Trung Trạch giống như vừa trở về từ chiến trường, mang theo một thân máu me có mùi khói thuốc súng, đứng ở trong làn sương mù mờ ảo, nhìn ông không nói lời nào, nhưng trong ánh mắt lại mơ hồ có chút khiển trách đầy thất vọng.....

Trong mơ, Nhạc Hiến Đế cảm thấy có chút áy náy, nhưng không biết nên nói gì. Khi ông đang muốn mở miệng dò hỏi Ninh Trung Trạch vài câu, không ngờ Ninh phu nhân đã lao tới từ phía sau Ninh Trung Trạch: "Hôn quân, vì sao lại đối xử với nữ nhi của ta như vậy?! Lúc trước vì người nên hại chết nữ tử của ta còn chưa đủ hay sao?! Người đối xử với nàng như vậy, lương tâm của người ở đâu?! Trả lại công lý cho nàng!"

Giọng nói của Ninh phu nhân thế lương giống như nữ quý, Nhạc Hiến Đế bị dọa như vậy, lập tức bưng tỉnh.

Khi tỉnh lại, ông toát ra một thân mồ hôi lạnh, sau đó tâm thần không yên cho đến bây giờ ——

Bên ngoài thái giám bẩm báo Lục hoàng tử cầu kiến.

Nhạc Hiến Đế ra lệnh cho hầu tiển vào.

Quý Văn Hạo hành lễ thỉnh an với Nhạc Hiến Đế, ngay sau đó đưa ra một yêu cầu khiến Nhạc Hiến Đế không thể tin được.

Hắn muốn cưới Hồ Điệp Thường đã chết làm chính phi, đồng thời muốn lập Ninh Tuyết Mạch đã chết làm trắc phi!

Nhạc Hiến Đế dùng ánh mắt xa tình xem bệnh nhìn hắn: "Hồ Điệp Thường còn dễ hiểu, vì sao phải cưới Ninh Tuyết Mạch làm trắc phi? Tiểu tử, không phải người vẫn luôn rất chán ghét nàng, luôn nghĩ cách lui của hôn sự này hay sao?"

Nếu không phải tiểu tử này bị Ninh Tuyết Mạch nhục nhã hủy hôn trước mặt mọi người ở trên quảng trường, đâu đến nỗi xảy ra hậu quả hôm nay? Tiểu tử này mới là đầu sỏ gây tội!

Quý Văn Hạo sớm đã nghĩ kỹ lý do thoái thác: "Phụ hoàng, mặc dù nữ thần có chút chán ghét nàng, nhưng dù sao nàng cũng là nữ nhi của Ninh hầu gia, là hậu nhân của trung thần. Nếu cứ để nàng yên lặng chết đi như vậy, hoàng gia không làm gì, chỉ sợ sẽ khiến bá tánh nghị luận, những trung thần và lương tướng khác thất vọng buồn lòng. Chỉ bằng để nữ thần nạp nàng, cho nàng một danh phận, cũng thể hiện thái độ của hoàng gia chúng ta."

"Nói vậy, người đang suy nghĩ cho thanh danh hoàng gia?"

"Nữ thần hổ thẹn, có thể giúp phụ hoàng gánh một chút ưu phiền cũng tốt....."

Nhạc Hiến Đế bỗng nhiên cười lạnh: "Nếu người thật tình muốn phân ưu và trĩu, lúc trước không nên bày ra ra độc kế như vậy để hãm hại tiểu nha đầu Ninh gia!"

Là hoàng đế, hàng năm bị bao vây trong âm mưu quý kế, những đứa nhỏ này bày ra những kế sách đó, sao ông lại nhìn không ra?

Lúc trước nói Ninh Tuyết Mạch yêu đương vụng trộm gì đó, rõ ràng là oan uổng nàng!

Quý Văn Hạo cúi đầu: "Vấn đề kia thật sự không phải do nữ thần làm....."

"Cho dù không phải là việc người làm, người cũng sẽ cảm kích! Có phải nha đầu Hồ Điệp Thường kia không?"

Nhạc Hiến Đế nói ra những lời này, Quý Văn Hạo biết rằng không có khả năng giấu diếm được phụ hoàng mình, hắn cúi đầu càng thấp: "Nữ thần chỉ phát hiện sau khi chuyện đã xảy ra....."

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Chân tướng (1)

"Suy nghĩ rất tốt! Nàng đã lập tức nói với con sau khi thực hiện nó? Nếu không sao con có thể kịp thời tới bắt gian trên giường? Sao có thể kịp thời đả lao thì phải theo lao?" Nhạc Hiến Đế không dễ bị lừa.

Quý Văn Hạo không dám phản bác: "Hải nhi đã biết sai rồi..... vì vậy hải nhi mới muốn bồi thường cho nàng....."

Sau một lúc lâu Nhạc Hiến Đế vẫn không nói gì, đột nhiên hỏi một câu: "Vậy chuyện gì đã xảy ra với Lý tam lang? Không phải đó là loại phong lưu hay sao? Vì sao không thể chạm được vào nàng?"

"Sau khi xong việc hải nhi cũng âm thầm điều tra qua, hẳn ta xác thật rất phong lưu, theo lý Ninh Tuyết Mạch không thể trốn thoát. Nhưng theo như hẳn ta nói, đêm đó hẳn ta cũng có chút choáng váng, nhìn thấy bên người có nữ hải tử thì ham muốn bùng cháy. Nhưng sau đó không hiểu sao, hẳn ta hôn mê bất tỉnh một cách khó hiểu, hẳn ta chỉ tỉnh lại khi con phá cửa tiến vào --"

Tâm niệm của Nhạc Hiến Đế vừa động, Lý tam lang tuyệt đối sẽ không ngất xỉu một cách khó hiểu, chẳng lẽ có người âm thầm bảo vệ Ninh Tuyết Mạch?

Nhưng ai sẽ bảo vệ nàng đây?

Nếu như người nọ thật sự đang bảo vệ nàng, chắc hẳn không nên để nàng bị bêu xấu ở trên quảng trường như vậy?

Trong đầu Nhạc Hiến Đế đột nhiên nhớ tới Tinh Viễn hầu, trong lòng nháy động, chẳng lẽ linh hồn ông ta bất diệt, đang âm thầm bảo vệ nữ nhi của mình?

Nhạc Hiến Đế càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng này, khi nhớ tới Ninh phu nhân trong mộng đầu tóc tán loạn muốn tìm cách tiếp cận mình, Nhạc Hiến Đế đột nhiên rung mình một cái!

Dù sao Ninh Tuyết Mạch đã chết, sẽ không thể vấy bẩn thanh danh nhi tử ưu tú nhất của mình, có lẽ ông nên khôi phục lại sự trong sạch và danh dự cho nàng?

Khi Nhạc Hiến Đế còn đang cân nhắc, bên ngoài có người tiến vào bẩm báo, Thái tử đệ hạ và Hồ nguyên soái cầu kiến.

Đôi mắt Nhạc Hiến Đế chợt lóe, nên tới đâu đã tới --

Quý Văn Hoàng và Hồ tướng quân cùng nhau tiến vào, bên người Quý Văn Hoàng còn có một đồng tử đi theo.

Quý Văn Hoàng thỉnh thoảng vẫn dẫn theo người khi tới gặp hoàng đế, hơn nữa cũng được Nhạc Hiến Đế cho phép, vì vậy không có người nào chú ý tới tên đồng tử.

Hồ tướng quân tất nhiên tới tìm kiếm công lý cho nữ nhi chết bất đắc kỳ tử của mình, vừa tiến vào đã khóc lóc thảm thiết, cầu xin hoàng đế giải oan cho nữ nhi của mình.....

Nhạc Hiến Đế âm thầm liếc mắt nhìn Quý Văn Hoàng một cái, Quý Văn Hoàng đứng ở nơi đó không có biểu tình gì, không có ý định hưng sư vấn tội với ông --

Nhạc Hiến Đế âm thầm thờ dài một hơi. Nói thật, đối với nhi tử này, trong lòng ông luôn có chút kiêng kỵ không thể giải thích.

Từ trên án thư, Nhạc Hiến Đế lấy ra lời khai và bản di thư sự tội tự sát của "Ninh Tuyết Mạch", đưa cho Hồ tướng quân.

Hồ tướng quân nhanh chóng nhìn lướt qua, quý sát đất bị phẫn, thỉnh cầu Nhạc Hiến Đế nghiêm trị hung thủ, báo thù cho tiểu nữ.

Nhạc Hiến Đế chờ ông ta nói xong, nhẹ nhàng mở miệng: "Ninh Tuyết Mạch hại Hồ tiểu thư đúng là có tội, nhưng trước đó nữ nhi người cũng hãm hại Ninh Tuyết Mạch, xem như hoà nhau. Hiện giờ Ninh Tuyết Mạch đã tự sát tạ tội, việc này hãy kết thúc ở đây đi!"

Hồ tướng quân không phục: "Bệ hạ, tiểu nữ dẫu đáng giận đức, khi nào từng hãm hại Ninh Tuyết Mạch?"

Nhạc Hiến Đế ném cho hẳn mấy bản thủ tội: "Hồ ái khanh, tự mình cầm xem đi!"

Sau đó Nhạc Hiến Đế nói thêm một câu: "Bởi vì việc này Đế Tôn cũng rung tay vào, vì thế trẫm đã tra xét rõ ràng."

Những lời thủ tội kia được viết bởi thị vệ do Hồ Điệp Thường âm thầm phái đi gây mê Ninh Tuyết Mạch. Bọn họ đã viết ra Hồ Điệp Thường phản phò bọn họ như thế nào, trả thù lao cho bọn họ như thế nào cũng được viết rất rành mạch, rõ ràng.....

Dù sao Hồ Điệp Thường chỉ là một thiếu nữ không từng trải, do đó kế hoạch của nàng ta không thoát khỏi thiếu sót. Nếu không ai truy cứu thì sẽ không sao, nhưng chỉ cần người có tầm chân chính điều tra, chắc chắn có thể khám phá ra âm mưu của nàng ta.....

Hơn nữa, Đại Lý Tự Khanh là cao thủ phá án nổi danh, chỉ cần hẳn dẫn người đi điều tra, tất nhiên có thể điều tra ra manh mối.

Hồ tướng quân còn muốn giải vây cho nữ nhi nhà mình?

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Chân tướng (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hồ tướng quân còn muốn giải vây cho nữ nhi nhà mình? Nhạc Hiến Đế nói thêm một câu: "Nếu như Hồ ái khanh không tin, mấy tên người phạm kia vẫn đang bị giam giữ ở Đại Lý Tự, Lan ái khanh của Đại Lý Tự vẫn còn mấy thứ vật chứng, đủ để chứng minh chủ mưu sau lưng việc này chính là lệnh ái."

Hồ tướng quân dường như bị nghẹn lại, không thể nói nên lời.

Không có người nào nghi ngờ về năng lực phá án của Đại Lý Tự Khanh Lan Ngữ Phong, có thể so sánh với vị Bao Thanh Thiên danh truyền thiên cổ. Bất luận vụ án khó tới đâu, rơi vào trong tay hẳn đều bị bẻ khoá. Hơn nữa hẳn làm người công chính vô tư, không bán mặt mũi cho ai, chỉ hỏi án không xem người, ở trong tay hẳn chưa từng xảy ra án oan nào. Nếu như hẳn đã điều tra ra, Hồ tướng quân thật sự không còn lời nào để nói.

Ngoài ra, ông ta cũng là biết bản chất tính nết của nữ nhi mình, bởi vì liên quan tới cuộc sống bản cùng khi còn nhỏ, nàng ta hận nhất là Ninh Tuyết Mạch đã từng nhìn thấy thời kỳ chật vật của nàng ta, hận không thể khiến Ninh Tuyết Mạch chết đi, vì thế việc nàng ta âm thầm thiết kế hãm hại Ninh Tuyết Mạch cũng hoàn toàn có khả năng --

Hồ tướng quân đành phải nói: "Van tuế, tiểu nữ thật sự đã làm sai chuyện, nhưng đó chỉ là hành động theo tình cảm của nữ hải tử, nàng cũng không khiến Ninh Tuyết Mạch mất mạng, ngược lại đã chết ở trong tay Ninh Tuyết Mạch. Chung quy tiểu nữ cũng bị tổn thất. Thôi, quên đi! Dù sao Ninh Tuyết Mạch cũng là nữ nhi của Tinh Viễn hầu, Tinh Viễn hầu lại có ân để bặt vị thần. Nề tình Tinh Viễn hầu, vì thần sẽ không tiếp tục truy cứu Ninh Tuyết Mạch nữa --" Lúc này, Hồ tướng quân chỉ có thể thể hiện sự rộng lượng của mình.

Nhạc Hiến Đế âm thờ dài nhệ nhồm một hơi, liếc mắt nhìn Hồ tướng quân một cái. Hiện tại Hồ tướng quân chính là phụ tá đặc lực của mình, không thể quá xa lánh ông ta: "Hồ tướng quân hiểu lý lẽ như thế thì thật tốt, trong lòng trẫm cảm thấy được trấn an. Như vậy đi, trẫm sẽ không khiến nữ nhi người bị ủy khuất, vẫn để Văn Hạo lập lệnh ái làm chính phi. Mặc dù Ninh Tuyết Mạch cũng có lỗi, nhưng người chết hết tội. Lão lục cũng từng oán uống nàng, vậy hãy để lão Lục lập nàng làm trắc phi."

Hai người các nàng đã từng là tỷ muội tốt, chẳng qua bởi vì một chút hiểu lầm nên mới dẫn tới nông nổi như thế. Bây giờ các nàng đều là thế thiếp của lão Lục, chỉ mong ở dưới âm phủ các nàng có thể tươi cười xoá tan ân oán cứu hận, tiếp tục làm một đôi tỷ muội tốt."

Nhạc Hiến Đế không hổ là hoàng đế, thủ đoạn chơi người cao minh, đánh một gậy còn cho cù cả rớt, thủ pháp thao túng đúng là đỉnh cao.

Những lời cuối cùng của Nhạc Hiến Đế, cho dù là khổ chủ Hồ tướng quân cũng không thể nói gì, trong lòng còn cảm thấy cảm kích. Dù sao nữ nhi đã chết, có thể giúp nàng đạt được danh phận chính phi của hoàng tử xem như không tệ. Nhà đầu họ Ninh kia chung quy vẫn mang mệnh trắc phi, cho dù chết thì địa vị cũng thấp hơn nữ nhi nhà mình.

Quý Văn Hạo không hề phản đối, trong đầu hẳn hiện lên hình bóng Ninh Tuyết Mạch. Tiểu nha đầu kia chung quy vẫn là của hẳn, cho dù chết đi, cũng là trắc phi của hẳn, không thuộc về người khác -- Kết thúc thế này, thật là khá tốt!

Hắn khom người đang muốn đồng ý, Quý Văn Hoàng vẫn luôn đứng xem một bên bỗng nhiên mở miệng: "Chờ đã! Phụ hoàng, việc này có chút kỳ lạ, không thể kết thúc qua loa như thế."

Nhạc Hiến Đế và Quý Văn Hạo đều rất sững sốt, lần lượt nhìn về phía Quý Văn Hoàng.

Nhạc Hiến Đế hơi chau mày: "Hoàng nhi, việc này đã rõ ràng như thế, còn có điều gì kỳ lạ?"

Quý Văn Hoàng lắc tờ khai và di thư trong tay, nhẹ nhàng nói: "Hồ điệp Thường thật sự đã từng hãm hại Ninh Tuyết Mạch, nhưng cái chết của nàng ta không liên quan gì tới Ninh Tuyết Mạch! "

Những lời này vừa mới nói ra, tất cả mọi người ở đây đều biến sắc.

Nhạc Hiến Đế nói: "Hoàng nhi, phụ hoàng biết con luôn công bằng vô tư, không muốn để một tiểu cô nương bị oan uổng, vì thế nên mới bảo vệ nàng. Nhưng lời khai và di thư của nàng đều rõ ràng ở đây, viết cũng rất rõ ràng. Con nói như vậy chẳng phải... --"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đắc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 87: Ai là hung thủ (1)

"Di thư và lời khai này đều không phải của nàng!" Quý Văn Hoàng ngắt lời Nhạc Hiến Đế: "Những nét chữ này đột nhiên nhìn qua thì rất giống nhau, nhưng không thể thoát khỏi đôi mắt nhĩ thần. Mấy thứ này rõ ràng do người khác giả mạo bút tích của nàng viết ra! Nếu phụ hoàng không tin, hãy gọi Lan đại nhân đến đây, để hắn so sánh thật giả của mấy thứ này một chút."

Nhạc Hiến Đế: "....." Ông căn bản không nghĩ tới, sẽ có người tạo giả di thư và lời chứng này!

Đến lúc này, ông tất nhiên không thể phản bác lại nhĩ từ của mình, chỉ đành phải phái người đi tuyên gọi Đại Lý Tự Khanh - Lan Ngữ Phong.

Không lâu sau, Lan Ngữ Phong bước nhanh đi vào ngự thư phòng, hành lễ với tất cả những người ở đây. Nhạc Hiến Đế trực tiếp đưa lời khai và di thư của Ninh Tuyết Mạch cho hắn, để hắn phân biệt thật giả.

Quý Văn Hoàng rõ ràng sớm đã có chuẩn bị, hắn đưa lên một tờ danh sách mua sắm mà Ninh Tuyết Mạch đã viết thường ngày.

Lan Ngữ Phong nhìn một lát, sau đó tỏ vẻ chắc chắn, lời khai và di thư này là giả, có người đã giả mạo chúng.

Sắc mặt Nhạc Hiến Đế thật sự không đẹp lắm, ông không ngờ rằng Hình Bộ lại dám dâng lên lời khai giả! Vì vậy ông lập tức phái người tuyên gọi Hình Bộ Thượng Thư.

Sau khi Hình Bộ Thượng Thư Lục đại nhân tiến đến, nghe thấy Nhạc Hiến Đế vẫn tội, ông ta cũng kêu to oan uổng. Nói rằng lời khai này là do người ở trong trọng lao trình lên ông ta.....

Tội khi quân không phải là nhỏ, vì thế lập tức có thị vệ phụng mệnh đi trích rã bốn tên cai ngục tra tấn trong trọng lao Hình Bộ tới đây.

Bốn gã cai ngục đã chuẩn bị hết lời khai từ trước đó. Bọn họ nói rằng đi thư và lời khai đó đều do Đồ Nhất Dao tự mình thẩm vấn mà ra, bọn họ chỉ phụ trách nộp lên.....

Nhưng Đồ Nhất Dao đã trượt chân chết chìm. Đối với Ninh Tuyết Mạch, bốn gã cai ngục một mực chắc chắn đã theo sự phản phò của Đồ Nhất Dao, đốt cháy thi thể.

Nếu những lời khai kia đều là giả, vậy hung thủ giết hại Hồ Điệp Thường chưa chắc đã là Ninh Tuyết Mạch. Nhạc Hiến Đế đành phải răn dạy Hình Bộ Thượng Thư Lục đại một trận, sau đó chuyển vụ án này cho Đại Lý Tự Khanh, gia hạn ngày để hẩn phá án.

Lúc này Nhạc Hiến Đế đã quá mệt mỏi, đang muốn đuổi hết mọi người, Quý Văn Hoàng lại tiến lên một bước và nói: "Phụ hoàng, không cần gia hạn ngày để Lan ái khanh phá án, việc này nhi thần đã âm thầm điều tra qua, hiện tại có thể tra ra manh mối!"

Quý Văn Hạo hơi biến sắc mặt, Nhạc Hiến Đế vừa động trong lòng, nhìn về phía Quý Văn Hoàng: "Con muốn làm gì?"

Quý Văn Hoàng nói: "Xin phụ hoàng hãy đi giả tới ngo môn. Nơi đó có nhân chứng và vật chứng có liên can về cái chết của Hồ tiểu thư. Tới đó, phụ hoàng tự nhiên có thể hiểu được chân tướng."

Nhạc Hiến Đế khẽ nhủ mảy, mục đích của ông đã đạt được rồi. Đối với nguyên nhân vì sao Hồ Điệp Thường lại chết thật ra ông cũng không để ý lắm. Nhưng sự tình đã phát triển tới bước này, ông cũng chỉ có thể tiếp tục theo nó đến cùng.

Quý Văn Hạo tiến lên một bước: "Phụ hoàng, nếu như vụ án này có gì kỳ lạ, chi sợ sẽ không thể thẩm tra rõ ràng ngay trong chốn lát. Không bằng giao nhân chứng vật chứng liên quan tới vụ án này cho Lan đại nhân, chờ Lan đại nhân thẩm tra xử lí rõ ràng, sau đó báo cáo lại kết quả cho phụ hoàng, thay vì phụ hoàng đích thân tới đó?"

Quý Văn Hạo nói rất đường hoàng, Nhạc Hiến Đế lập tức chấp nhận. Ông là hoàng đế, tự mình chủ thẩm thì quá hạ thấp mình. Nhưng khi ông đang muốn đồng ý...

Quý Văn Hoàng đã khom người: "Phụ hoàng, việc này liên quan tới danh dự của Ninh tiểu thư, cũng liên quan tới nguyên nhân cái chết của ái nữ Hồ nguyên soái. Nể tình Tĩnh Viễn Hầu và Hồ tướng quân, mong phụ hoàng hãy tự mình làm chủ. Vụ án này không phức tạp lắm, chắc chắn phụ hoàng rất nhanh có thể hiểu ra....."

Nói tới điều này, Hồ tướng quân cũng nóng lòng muốn biết hung thủ đã giết hại nữ nhi, vì vậy chêm vào mấy câu, thỉnh cầu Nhạc Hiến Đế chủ thẩm. Nhạc Hiến Đế bất đắc dĩ, đành phải đồng ý.

Đôi mắt Quý Văn Hạo chợt lóe, đứng dậy nói: "Phụ hoàng, nhi thần hôm nay còn có việc, muốn cáo từ trước....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Ai là hung thủ (2)

Quý Văn Hạo còn chưa nói xong, Quý Văn Hoàng đã nhẹ nhàng cười ngắt lời hấn nói: "Lục đệ, việc này có chút liên quan tới đệ. Rốt cuộc, hai nữ tử kia hoặc nhiều hoặc ít đều có liên quan tới đệ. Chẳng lẽ đệ không muốn tìm ra hung thủ giết hại Hồ Điệp Thường?"

Quý Văn Hạo bị hấn giang tay cản lại, nhất thời không thể thoát thân, chỉ đành cười cười: "Tiểu đệ đương nhiên muốn, nhưng tiểu đệ thật sự còn có việc gấp cần phải xử lý....."

"Yên tâm, sẽ không mất nhiều thời gian của đệ. Trong vòng nửa canh giờ (1h) có thể tra ra manh mối."

Quý Văn Hoàng đã nói tới mức như thế, Quý Văn Hạo không có cách nào để thoát khỏi nó, đành phải đi theo.

Những người khác đương nhiên cũng đi theo phía sau. Rất nhanh, tất cả đều ra tới bên ngoài ngo môn.

Tại Thiên điện bên ngoài ngo môn, đã có mấy người đang chờ ở nơi đó. Nhìn thấy thánh giá thì cùng nhau quý xuống cung nghênh.

Mấy người kia đều là những Ngổ tác giỏi nhất Trường Không Quốc.....

Đó không phải là điều kỳ lạ nhất, kỳ lạ nhất chính là, giữa Thiên điện còn có một chiếc quan tài --

Hồ tướng quân liếc mắt một cái đã nhìn thấy quan tài kia. Ông ta ngăn người, bỗng nhiên bước nhanh xông lên, đẩy nắp quan tài ra và nhìn vào trong, khuôn mặt trầm xuống, nhìn về phía Quý Văn Hoàng: "Thái tử đưa quan tài tiểu nữ tới đây là có ý gì?"

Quan tài nữ nhi của ông ta rõ ràng đang được đặt ở lĩnh đường quý phủ!

Quý Văn Hoàng liếc mắt nhìn ông ta, lời ít ý nhiều: "Chẳng lẽ Tướng quân không muốn biết chân tướng vì sao lệnh ái bị hại?"

Một câu khiến Hồ tướng quân ngậm miệng, đối với vị Thái tử này, ông ta vẫn cực kỳ kiêng kị.

Quý Văn Hạo bên cạnh dùng ánh mắt thâm trầm liếc nhìn Quý Văn Hoàng một cái. Hấn ta không ngờ rằng, chỉ trong một thời gian ngắn mà Quý Văn Hoàng có thể âm thầm làm xong nhiều chuyện như vậy!

Vị Thái tử này, chẳng phải sau khi rời khỏi hoàng cung, rõ ràng đã trực tiếp quay lại phủ Thái tử hay sao? Xem ra là hấn đã phản phò người đi làm.

Quý Văn Hạo cũng phái người âm thầm trông chừng động tĩnh bên phủ Thái tử, không ngờ người của hấn ta không hề nghe ngóng được chuyện này!

Và biểu hiện của phụ hoàng dường như cũng không biết gì.....

Xem ra thể lực sau lưng Tam ca này của hấn ta thật sự rất sâu.

Sắc mặt của Quý Văn Hạo hơi tái nhợt, ngón tay trong ống tay áo nắm chặt gần như trắng bệch, mặc dù trong lòng có chút hoảng hốt, nhưng hấn ta lại không thể nói bất cứ điều gì.

Hấn ta xoay chuyển ánh mắt, bỗng nhiên đứng ở trên người tiểu đồng mà Quý Văn Hoàng đưa tới.

Tiểu đồng kia dáng người gầy nhỏ, đứng ở phía sau Quý Văn Hoàng, từ sau khi tiến vào vẫn luôn an tĩnh, rất quy củ, giống như người vô hình, cảm giác tồn tại rất thấp, gần như không có người nào chú ý tới hấn.

Quý Văn Hạo lúc đầu cũng không chú ý, lúc này nhìn thấy thì trong lòng bỗng nhiên xao động. Hấn ta mơ hồ cảm thấy hình dáng tiểu đồng này dường như có chút quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ nổi đã gặp ở nơi nào.....

Bên cạnh Quý Văn Hoàng thường xuyên có một số người cổ quái đi cùng, hơn nữa lúc này tâm thần Quý Văn Hạo vốn dĩ có chút không yên, vì vậy sau khi liếc mắt nhìn tiểu đồng kia một cái, hấn ta lập tức dời ánh mắt đi.

Tiểu đồng kia vẫn luôn hơi cúi đầu, dường như cảm nhận được ánh mắt của Quý Văn Hạo, lúc này khẽ mở một nhọt nhọt khẽ nhếch lên, mơ hồ có một nụ cười yếu ớt, không biết đó có phải là nụ cười nhạo báng hay không.....

Quý Văn Hạo nhìn nhìn cổ quan tài kia, nhủ mảy: "Thần thể Hồ tiểu thư đáng quý ngàn vàng, sao có thể cứ phơi trước mắt mọi người như vậy? Tam ca, lần này có quá lỗ mạng hay không?."

Quý Văn Hoàng nói giọng thờ ơ: "Đây là một vụ án mạng, còn liên quan tới bé gái mồ côi của Tĩnh Viễn Hầu, tất nhiên không phải là chuyện nhỏ. Nếu như triều đình không điều tra rõ ràng, sao có thể không khiến anh linh trên trời của Tĩnh Viễn Hầu thất vọng? Làm thế nào có thể giữ được sự tín nhiệm của lê dân cả tánh đối với triều đình?"

Những lời này lại khiến Quý Văn Hạo nói không nên lời.

Nhạc Hiến Đế hoá giải: "Nếu như đệ thẩm tra ra chân tướng Hồ tiểu thư bị hại, Hồ tướng quân chắc sẽ không phản đối việc này. Được rồi, Hoàng nhi, đâu là chân tướng mà con nói tới?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Ai là hung thủ (3)

Quý Văn Hoàng đầu tiên vẫy tay để Hồ tướng quân tới gần quan tài trước: "Hồ tướng quân hãy nhìn xem, dung mạo lúc này của lệnh ái có phải là bộ dáng khi gặp nạn?"

Hồ tướng quân thật ra sớm đã nhìn thấy rõ, gật đầu: "Không sai!"

Nữ nhi của ông ta tròn hai mắt lên, cái miệng nhỏ khẽ nhếch, có một con dao găm mỏng đang được cầm ngay trước ngực.

Quý Văn Hạo lạnh lùng xen nôm: "Dao găm vào trong ngực Đệch Thường, vừa nhìn đã biết là vết thương trí mạng. Và con dao này rất giống như con dao mà Ninh Tuyết Mạch đã từng sử dụng --"

Quý Văn Hoàng không để ý tới hân ta, chỉ gọi Ngổ tác tiến lên: "Nghiệm thử!"

Ngổ tác không hổ là kim bài Ngổ tác, động tác nhanh nhẹn nhanh chóng. Trước tiên Ngổ tác quan sát sắc mặt thi thể một chút, tiếp theo đôi tay nhanh chóng di chuyển ở trên thi thể --

Ngổ tác rút con dao ra, nhìn nhìn về cát trên thi thể, sau đó lại nhìn nhìn lưỡi dao trong tay, mở miệng: "Xung quanh con dao này không có nhiều vết máu, hơn nữa phần thịt xung quanh vết thương có màu đỏ sẫm..... "

Ngổ tác đưa ra một số phân tích, cuối cùng nói: "Từ những điểm đã nói ở trên, có thể suy đoán được rằng, con dao này được cắm vào sau khi người đã chết. Đây cũng không phải là vết thương khiến người chết mất mạng --"

Một hòn đá khiến cả hồ dậy sóng. Tất cả mọi người ở đây đều hơi biến sắc.

Hồ tướng quân càng nắm chặt nắm tay. Ông ta tiến lên cũng nhìn nhìn vết dao, xác nhận những lời mà Ngổ tác vừa nói --

"Nếu như vết dao này không phải là vết thương trí mạng, vậy vết thương trí mạng của nàng rốt cuộc ở đâu?" Hồ tướng quân nói giọng lạnh băng.

Ngổ tác tiếp tục tra xét một lúc, trầm tư một lát, ngón tay bỗng nhiên nhẹ nhàng vỗ đường chân tóc trên trán của Hồ Đệch Thường, tính tế cảm ứng một chút, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên: "Ồ chỗ này!"

Hồ tướng quân cũng nhìn xem kỹ, nơi đó vốn bị tóc dài che giấu, ông ta cũng không nhìn ra được có gì bất thường.

"Hồ tướng quân, xin ngài hãy dùng ba thanh niệm lực hấp thụ nơi này." Ngổ tác hành lễ.

Mặc dù Hồ tướng quân đầy bụng hoài nghi, nhưng vẫn dựa theo lời Ngổ tác, mở bàn tay ra và ấn lên trên trán nữ nhi nhà mình.....

Một lát sau, có một sợi tóc xoắn thành ba từ từ nổi lên từ chân tóc của Hồ Đệch Thường, do tác động tâm lý nên Hồ tướng quân đã rút nó ra ----

Những sợi tóc dính đầy vết máu, dài gần 30cm, nằm ở trong lòng bàn tay Hồ tướng quân, nhìn qua thực sự ghê người. Và từ nơi ám khí tóc được rút ra, máu chậm rãi chảy ra --

Không cần Ngổ tác giải thích, mọi người đều hiểu ra được những sợi tóc mỏng này chính là vết thương đã lấy mạng Hồ Đệch Thường.

Không ngờ có thể sử dụng sợi tóc mềm mại như thế để giết người!

Sợi tóc mềm mại như vậy xuyên thẳng vào đầu người chết sâu gần 30cm, trực tiếp phá hỏng bộ não người chết, nhưng bên ngoài không thể nhìn ra được.

Thủ pháp giết người cao minh cỡ nào, âm hiểm cỡ nào!

Xem ra người động thủ chẳng những là cao thủ niệm lực, hơn nữa còn là người có tâm tư kín đáo --

Quý Văn Hoàng nhìn về phía Nhạc Hiên Đế: "Phụ hoàng, vật ấy mới chính là thủ phạm khiến Đệch Thường chết! Cần phải là cao thủ niệm lực và có thể tới gần sát phần đầu người chết, bất ngờ phát lực mới có thể đưa ra được hiệu quả thế này. Trong khi đó, mọi người đều biết Ninh Tuyết Mạch không hề có niệm lực, sao nàng có thể trở thành kẻ bị hiềm nghi?"

Nhạc Hiên Đế còn chưa kịp lên tiếng, Quý Văn Hạo đã hừ một tiếng: "Điều này chỉ có thể chứng minh nàng không phải là người trực tiếp ra tay. Nếu như nàng âm thầm phái cao thủ thì sao? Rốt cuộc, Đệch Thường không có bất kỳ bất bình hay thù địch gì với người khác ngoài Ninh Tuyết Mạch..... và Ninh Tuyết Mạch vừa mới kiếm được hai ngàn lượng vàng từ bốn vương, nàng có thể thuê sát thủ giết người....."

Sau khi hân ta nói ra những lời này, tất cả mọi người đều không cảm lòng được gật đầu, cảm thấy hân ta nói có lý.

Quý Văn Hoàng khẽ cười một tiếng: "Lục đệ, theo như lời đệ nói không phải không có khả năng. Nhưng Lục đệ dường như đã quên mất một chuyện. Người có thể sử dụng loại thủ pháp giết này cần phải có hai điều kiện....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Ai là hung thủ (4)

Một là có thể tới gần Đệch Thường bất cứ lúc nào. Hai là người xuống tay cần phải có niệm lực cấp 7 trở lên. Người có niệm lực cấp bậc cao như vậy ở Trường Không Quốc có thể đếm được trên đầu ngón tay. Tất cả đều là nhân tài, có địa vị cao. Nhân tài như vậy có khả năng sẽ giết người chỉ vì một vài ngàn lượng vàng? Thậm chí ngay cả khi thực sự có cao nhân chỉ ham tiền tài không muốn làm quan như vậy, nhưng hai ngàn lượng vàng của Ninh Tuyết Mạch sớm đã tiêu hết 1500 lượng trước khi chạm mặt Đệch Thường, chỉ còn lại năm trăm lượng. Cho dù nàng dùng hết tất cả số vàng ấy, ai sẽ vì năm trăm lượng vàng, mạo hiểm ám sát nữ nhi của một vị nguyên soái, bất chấp nguy hiểm bị toàn bộ Trường Không Quốc đuổi giết?"

Mọi người bị hỏi đến nỗi nghẹn họng, vị Đại Lý Tự Khanh Lan Ngữ Phong cũng trầm giọng mở miệng: "Theo vị thần biết, cao thủ niệm lực cấp 7 trở lên ở Trường Không Quốc nếu làm sát thủ mà nói, đều là thành viên của tổ chức sát thủ nổi danh nhất. Thủ lao thấp nhất mỗi khi bọn họ tiếp nhận nhiệm vụ là hai ngàn tám trăm lượng vàng (2800). Nếu như ám sát một vị đích nữ nguyên soái, chắc chắn sẽ cao hơn một chút."

Lan Ngữ Phong cực kỳ am hiểu về các môn phái và các thế lực khác nhau trong Trường Không Quốc, hân nói ra không có người nào không tin.

Nhạc Hiên Đế gật đầu: "Xem ra Ninh Tuyết Mạch thuê sát thủ giết người cũng không được thành lập. Vậy hung thủ chân chính sẽ là ai? Hoàng nhi, không phải con nói đã điều tra ra rồi hay sao?"

Quý Văn Hoàng khom người nói: "Phụ hoàng, trước đó xin cho phép vị đồng tử con mang theo bên người làm một chút thực nghiệm cho mọi người cùng xem"

Ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người đồng tử vẫn luôn đi theo bên cạnh Quý Văn Hoàng.

Đồng tử kia nhìn qua khoảng chừng mười một mười hai tuổi, dáng người nhỏ nhỏ gầy gầy, trên khuôn mặt dường như mang theo một nạ gì đó, cóng đơ không có biểu tình gì.

Hân vốn luôn an tĩnh đứng ở bên cạnh Quý Văn Hoàng, lúc này mới chậm rãi bước ra.

Nhạc Hiên Đế quét mắt liếc hân một cái, không cảm thấy có gì lạ. Bên cạnh Quý Văn Hoàng thường xuyên có các loại người kỳ kỳ quái quái xuất hiện, trong đó cũng không thiếu đồng tử.

Chỉ cần không có bất lợi gì đối với hoàng thất, Nhạc Hiên Đế sẽ mắt nhắm mắt mở. Lúc này ánh mắt ông dừng lại ở trên người đồng tử kia: "Người muốn làm thực nghiệm gì cho mọi người nhìn xem?"

Đồng tử kia nói: "Thực nghiệm về khoảng cách an toàn." Vừa dứt lời, thân hình hân di chuyển, trong chớp mắt đã xuất hiện ở trước mặt Quý Văn Hạo, cách hân ta tám ba thước (1m)!

Quý Văn Hạo hoảng sợ, theo bản năng lui về phía sau một bước lớn: "Người đang làm gì vậy?!"

Đồng tử kia không thêm để ý tới hân ta, thân hình lại di chuyển, lần lượt dừng lại ở trước mặt đám người Đại Lý Tự Khanh Lan Ngữ Phong, Hình Bộ thị lang Lục đại nhân, khoảng cách tám bốn thước (1,3m).

Những người đó cũng đều theo bản năng lui về phía sau, kéo ra khoảng cách nhất định với hân.

Đồng tử kia lúc này mới đứng lại: "Bệ hạ, ngài cũng nhìn thấy được, ta đối với vài vị ở đây mà nói, đều là người xa lạ. Nếu như có người xa lạ tới gần trong vòng ba thước, bọn họ sẽ theo bản năng né tránh, chỉ khi khoảng cách được kéo ra bốn thước, bọn họ mới có cảm giác thoải mái một chút."

Khái niệm này khá mới lạ đối với những người này, nhưng lại có hiệu quả rất thực tế.

Sau khi thực nghiệm xong, hân chỉ đứng ở nơi đó, trong khi mọi người suy nghĩ lại phản ứng ngay thường khi tiếp xúc với người lạ, tất cả đều lần lượt gật đầu.

Đồng tử kia nói tiếp: "Hồ tiểu thư đã bị người đứng ngay trước mặt giết hại. Hơn nữa, trước khi sử dụng công phu này cần phải ấn tay ở trên trán nàng ấy, sau đó bắt ngờ động thủ. Nếu không đủ khoảng cách một thước (33cm), ai là người có thể tới gần Hồ tiểu thư như thế mà nàng không hề phòng bị?"

Mọi người suy tư một lúc về khoảng cách này, sau đó lại nghĩ về khoảng cách của mình với những người xung quanh một chút --

Bởi vì vị ân đã chứng minh không còn liên quan gì tới Ninh Tuyết Mạch, cho nên Lục đại nhân đã bắt giữ Ninh Tuyết cảm thấy áy náy trong lòng, lúc này liền vội vã lập công, lập tức trả lời: "Là tình nhân, thế thiếp hoặc là nữ nhi!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Trùng phạt (1)

Đồng tử kia gật gù đầu: "Không sai, chỉ có người nâng thần nhất mới có thể tới gần nàng như thế, khiến nàng không hề phòng bị. Vì Hồ tiểu thư chưa kết hôn, tất nhiên không có nhi nữ, vậy thì cũng chỉ có một người, tình nhân....."

Suy luận như vậy rõ ràng có ý chỉ ra người nào đó, ánh mắt tất cả mọi người ở đây gần như đều tập trung ở trên người Lục vương gia Quý Văn Hạo.

Là tình nhân của Diệp Thường, còn có niệm lực cấp 7 trở lên, ngoại trừ Quý Văn Hạo còn có thể là ai?

Đôi mắt Hồ tướng quân gần như phun ra lửa, chăm chú nhìn Quý Văn Hạo: "Lục vương gia, không biết ngài có giải thích gì không?!"

Sắc mặt Quý Văn Hạo hơi tái nhợt, nhưng không nhìn được cười lạnh: "Hắn là một kẻ nói bậy! Với niệm lực của Diệp Thường, chỉ cần người có niệm lực cao hơn đều có thể tới gần. Nếu có cao thủ nháy mắt tới gần nàng, nhấn cơ hội ra tay, nàng vẫn không thể tránh khỏi!"

Đồng tử kia nhẹ nhàng cười: "Lục vương gia nói rất có lý, nhưng Lục vương gia dường quên mất một chuyện. Tội, tội, mọi người có thể tới nhìn biểu cảm của Hồ tiểu thư lúc sắp chết....."

Hắn đuổi tay ra lôi kéo Lan Ngừ Phong tới gần chiếc quan tài: "Lan đại nhân thường xuyên xét xử vụ án, từng nhìn thấy biểu cảm lúc sắp chết của nhiều người bị hại. Vậy Lan đại nhân hãy nhìn xem, biểu cảm của Hồ tiểu thư là gì?"

Lan Ngừ Phong nhìn thoáng qua một lát, đánh giá: "Là biểu cảm khiếp sợ không tin."

"Vậy theo Lan đại nhân, nếu như người chết nhìn thấy người lạ tập kích nàng, nàng sẽ khiếp sợ không tin hay là sợ hãi bất an?"

"Sợ hãi bất an." Lan Ngừ Phong trả lời, hắn trầm ngâm một chút: "Hồ tiểu thư khi sắp chết hiện lên vẻ mặt thế này, chứng tỏ rằng người giết nàng là người nàng rất quen thuộc. Hơn nữa, nàng tuyệt đối không thể tin được, đối phương sẽ là người đồng thù....."

Đồng tử kia vỗ tay một cái: "Đúng vậy, hung thủ là ai không cần ta chỉ ra, đúng không?"

Ở đây người nào không sáng suốt tinh tế? Tất nhiên nghĩ một chút là hiểu được.

Những ánh mắt nhìn về phía Quý Văn Hạo tràn đầy hoài nghi và khiển trách.

Hồ tướng quân nắm chặt nắm tay, bỗng nhiên phịch một tiếng quỹ xuống đập đầu với Nhạc Hiến Đế: "Bệ hạ, tiểu nữ chết oan! Cầu xin bệ hạ hãy làm chủ cho tiểu nữ!"

Nhạc Hiến Đế cũng mặt trầm như nước: "Lão lục, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!"

Bàn tay trong ống tay áo của Quý Văn Hạo nắm chặt: "Nhi thần oan uổng! Phụ hoàng, cho dù nhi thần đáp ứng tất cả các điều kiện, nhưng vì lý do gì mà nhi thần phải giết nàng?! Nhi thần và nàng yêu nhau sâu đậm, sủng nịch còn không kịp, sao có thể giết nàng? Việc này có điều kỳ lạ, cầu xin phụ hoàng điều tra rõ ràng!"

Nhạc Hiến Đế khẽ gật đầu, ông cũng cảm thấy Quý Văn Hạo nói rất có lý. Ánh mắt không nhìn được dừng ở trên người đồng tử kia: "Tiên đồng suy luận như vậy tất nhiên khiến người không thể chối cãi, nhưng lão Lục thật sự không có lý do để giết Diệp Thường. Hôm nay hắn còn đến cầu xin ta làm chủ, muốn lập Diệp Thường làm chính phi..... Hắn tình thâm ý nặng đối với nàng như thế, sao có thể giết nàng? Việc này không hợp lý." Nhạc Hiến Đế nói chuyện rất khách khí với tiểu đồng kia.

Trên phiên đại lục này, không có người nào dám xem thường đồng tử.

Đặc biệt là những đồng tử thông minh nhanh trí, nhìn qua có chút thần bí. Bởi vì, có rất nhiều đồng tử đều xuất thân là môn hạ của Đế Tôn, địa vị tôn quý, đãi ngộ còn cao hơn so với đại thần nhất phẩm của các quốc gia.

Và bên cạnh Quý Văn Hoàng thỉnh thoảng cũng xuất hiện đồng tử, những đồng tử đó cơ bản đều đến từ Nhật Nguyệt Môn.

Khi Ninh Tuyết Mạch kêu oan ở trên quảng trường, đã từng kinh động tới vị Đế Tôn kia, Đế Tôn đã phái một người đồng tử tới giải quyết vấn đề.

Chẳng lẽ Đế Tôn lão nhân gia vẫn chưa quên được tiểu nha đầu kia, có ý phái đồng tử tới đây tra tiếp vụ oan án này?

Trong lòng Nhạc Hiến Đế bỗng nhiên trở nên thấp thòm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Trùng phạt (2)

Trong lòng Nhạc Hiến Đế bỗng nhiên trở nên thấp thòm, có đồng tử này ở đây, ông sẽ không dám thiên vị.....

Nhạc Hiến Đế nhìn về phía đồng tử kia, ánh mắt có chút phức tạp.

Đồng tử kia lại giống như không chú ý, khẽ mỉm cười, trên mặt hắn mang theo mặt nạ, cho dù cười lộ thì trên mặt vẫn không có biểu tình gì. Nhưng mọi người lại không có lý do gì để cảm thấy hắn cười lộ thật ra khá xinh đẹp, khiến người thích thú --

Trong lòng Quý Văn Hạo giống như cá bị cắn câu, bỗng nhiên cảm thấy rung động. Hắn cảm thấy nụ cười này dường như rất quen thuộc --

Hắn đang muốn nghĩ lại, đồng tử kia đã nói một câu khiến hắn cảm thấy giống như bị sấm sét gõ trúng đỉnh đầu: "Thái tử diện hạ, có thể mời bà đỡ lên sân khấu."

Bà đỡ chính là người chuyên giúp nữ nhân đỡ đẻ và chăm sóc nữ tử sinh non.

Những người này đều có rất nhiều kinh nghiệm về sinh sản, bà đỡ cao cấp có thể dựa vào việc quan sát hình dạng lớn nhỏ của bụng thai phụ, từ đó phán đoán chuẩn xác nữ tử mang thai bao lâu.....

Quý Văn Hoàng đã chuẩn bị rất đầy đủ, sau khi được Nhạc Hiến Đế đồng ý, hắn sớm đã phái người tìm bà đỡ chờ ở bên ngoài cửa cung.

Hai phụ nhân tiến vào đều là những bà đỡ nổi danh nhất ở Trường Không Quốc, có một vị thậm chí từng giúp đỡ đẻ cho phi tần trong cung.

Dưới sự bày mưu tính kế của Quý Văn Hoàng, hai bà đỡ cùng nhau tiến lên cẩn thận kiểm tra Diệp Thường.....

Thời gian một nén nhang trôi qua, hai bà đỡ trả lời một cách chắc chắn: "Hồ cô nương đã mang thai khoảng 50 ngày."

Một bà đỡ khác nói càng cụ thể hơn: "Đó là khoảng 49 ngày."

Khi hai bà đỡ nói ra điều này, sắc mặt mọi người ở đây đều có chút vi diệu.

Hồ tướng quân ngáy người trong nháy mắt, bỗng nhiên gần như gầm lên: "Nói bậy! Sao có thể là 50 ngày?!"

Đồng tử kia nở một nụ cười nông cạn: "Nếu hài tử trong bụng Hồ tiểu thư là của Lục vương gia, thật sự không có khả năng là 50 ngày. Bởi vì hai tháng trước Lục vương gia từng có việc nên phải xa nhà, vừa mới trở về một tháng trước....." Nói cách khác, nếu hài tử là của Quý Văn Hạo, vậy thì hài tử này không phải hơn hai tháng mà là chưa đầy một tháng.....

Xuất hiện tình huống thế này chỉ có một khả năng, vị Hồ tiểu thư này đã vụng trộm với người, đội nón xanh cho Quý Văn Hạo.

Ánh mắt đồng tử lạnh lùng dừng ở trên mặt Quý Văn Hạo: "Lục vương gia, ngày đó ở trên trà lầu, Ninh Tuyết Mạch trong lúc vô ý nói toạc ra rằng Hồ tiểu thư mang thai hai tháng, có lẽ đã khiến người nổi lên lòng nghi ngờ, đúng không? Sau đó người đã âm thầm phái người điều tra. Thuyết nhà người thật sự không phải chỉ biết ăn mà không biết làm, thời điểm mâu chốt vẫn rất có ích. Bọn họ chẳng những tra ra được Diệp Thường đã vụng trộm, còn tra được gian phu của nàng là ai. Người thẹn quá hoá giận, một mặt phái người âm thầm đuổi giết tên gian phu kia, một mặt đi tìm Diệp Thường tính sổ. Trong khi cãi nhau, người đã nói lên sát tâm và giết hại nàng. Sau đó, người cũng nghĩ cách giả họa cho Ninh Tuyết Mạch....."

Những suy luận giống như mắt nhìn thấy, Quý Văn Hạo âm thầm cảm rằng: "Đây bắt quá chi là suy đoán của tiên đồng. Không có bằng chứng, không thể khiến người tin phục!"

Khoé môi đồng tử nhẹ nhàng nhếch lên: "Xem ra Lục vương gia chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chưa đến Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định. Được, ta đây sẽ khiến cho Lục vương gia tâm phục khẩu phục."

Hắn nhìn thoáng qua Quý Văn Hoàng: "Thái tử điện hạ, có thể cho những người làm chứng khác lên sân khấu."

Còn có những người làm chứng khác?

Sắc mặt Quý Văn Hạo càng thêm không tốt, nhưng "tiên đồng" ở đây, ai cũng không thể ngăn cản tình thế tiếp tục phát triển.

Rất nhanh, có ba người được áp tải tới thiên điện. Hai nam một nữ.

Quý Văn Hạo vừa nhìn thấy ba người này xuất hiện, cả người chấn động, sắc mặt nháy mắt tái nhợt. Hắn biết, tình hình đã trở nên vô vọng --

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Trùng phạt (3)

Ba người kia lần lượt là một thị nữ bên người Điệp Thường, một tên thị vệ Hồ phủ, và một ám vệ trong phủ Lục vương gia.

Sau vài câu thăm vấn đơn giản, tất cả đều bắt đầu tra ra manh mối, chân tướng được đưa ra ánh sáng.

Thật ra chân tướng cũng không phức tạp, Điệp Thường trông rất hiền lương thực đức, nhưng trong xương cốt lại có chút phóng đảng.

Nàng ý vào bản thân mình là nữ nhi nguyên soái, làm việc bậy tùy hứng.

Sau khi nàng thất bại trong việc cầu dẫn Thái tử điện hạ Quý Văn Hoàng, nàng liền chuyển qua nhu cầu tiếp theo là chấp nhận tình yêu với Quý Văn Hạo, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút khó chịu. Do đó, nhân lúc Quý Văn Hạo đi ra ngoài, nàng đã thông đồng với một thị vệ tuần mý trong phủ, xuân phong rất nhiều lần, không ngờ lại có thai.

Chờ Quý Văn Hạo trở về, nàng cố ý cầu dẫn hắn lên giường vài lần, ý định giả vờ rằng nhi tử này là của Quý Văn Hạo.

Sau ngày kia ở quán trà, Quý Văn Hạo sinh lòng nghi ngờ, lập tức âm thầm điều tra. Khi biết được chân tướng, hắn cực kỳ tức giận, nổi lên sát khí.....

Tên thị vệ Hồ phủ tiến vào trước mặt chính là tên gian phu kia, và tên ám vệ của Lục vương phủ lại chính là kẻ đi ám sát hắn.

Đối với thị nữ bên người Điệp Thường, chính là người đã chứng kiến toàn bộ sự việc, cũng là người tâm tình đáng tin của Điệp Thường. Thị nữ vốn dĩ cũng nằm trong danh sách đuổi giết của Quý Văn Hạo, nhưng không ngờ rằng hai người chưa chết, hiện tại vẫn sống sót và trở thành nhân chứng --

Gian phu và thị nữ vì suy xét về sự an toàn của bản thân nên đã nói hết tất cả nguyên nhân hậu quả tại đây.

Đối với tên ám vệ của Lục vương phủ, khi đối diện với sự uy nghiêm của hoàng gia, hắn cũng không dám nói dối.....

Trước những chứng cứ rõ ràng bày ra trước mặt, Quý Văn Hạo không thể tiếp tục phủ nhận. Hắn quý xuống nhận tội với Nhạc Hiến Đế, chỉ nói vì mình quá tức giận nên thất thủ giết người, thật ra trong lòng đã hối hận từ lâu.....

Khuôn mặt Hồ trưởng quân trở nên u ám, bất luận như thế nào, nữ nhi nhà mình vụng trộm với người là chuyên vô cùng ô nhục, khiến khuôn mặt ông lúc xanh lúc trắng, không dám đòi hỏi nhiều, chỉ nghe theo phán quyết của Nhạc Hiến Đế --

Ở trước mặt "tiên đồng", Nhạc Hiến Đế không dám quá thiên vị, cuối cùng quyết tâm hạ ý chi.

Mặc dù Quý Văn Hạo giết người, nhưng do sai cũng do Điệp Thường vụng trộm với người khác trước, hắn vì nhất thời xúc động phần nộ mới ra tay, về tình cảm có thể tha thứ.

Vì sự công chính, Quý Văn Hạo chịu đánh tám mươi côn, bị tước bỏ vương vị, biếm thành thứ dân, chọn ngày đuổi ra khỏi hoàng thành, trong vòng ba năm không được tiến vào kinh thành một bước. Nếu vi phạm, giết không tha --

Sắc mặt Quý Văn Hạo xám xịt, tạ ơn long chủ ban ân. Khi hắn đang muốn đi xuống lĩnh phạt, đồng tử kia đã tiến lên một bước: "Bệ hạ, ta còn có chuyện muốn nói."

Nhạc Hiến Đế đánh phải nói: "Tiên đồng có chuyện gì muốn nói, xin cứ vui lòng."

Đồng tử kia nói: "Ninh Tuyết Mạch bị oan khuất như thế, bệ hạ chỉ nói một câu nàng bị oan uống là xong hay sao?"

Nhạc Hiến Đế dừng lại một chút, thờ dãi một hơi: "Ta thực sự xin lỗi Ninh cô nương, nhưng người đã chết không thể sống lại, không thể làm gì. Ta và phụ thân nàng vừa là quân thần, vừa là bằng hữu, nữ nhi của ông ấy cũng giống như nữ nhi thân sinh của ta. Ta sẽ phong nàng là --"

Khi ông đang muốn ra về hào phóng, phong danh hiệu công chúa cho Ninh Tuyết Mạch, Quý Văn Hoàng bên cạnh bỗng nhiên mở miệng: "Bệ hạ, Tuyết Mạch vốn nên là con dâu của ngài, phong nàng là công chúa không ổn."

Nhạc Hiến Đế sững sốt, nhìn thoáng qua Quý Văn Hạo đang quỳ phía dưới: "Nếu không, con muốn nghiệp chương này lập nàng làm chính phi một lần nữa....."

Ông còn nói chưa xong, Quý Văn Hoàng đã ngắt lời ông: "Cũng không ổn! Lục đế đã là thứ dân, Tuyết Mạch ít nhất cũng phải là Vương phi. Nhi thần nguyện ý....."

Câu nói kế tiếp của hắn cũng chưa kịp nói xong đã bị đồng tử cười ngắt lời: "Hãy để ta giúp nàng lĩnh thưởng đi. Bệ hạ thấy như thế nào?"

Nhạc Hiến Đế thật ra cũng đoán ra được vừa rồi Quý Văn Hoàng muốn nói gì, trong lòng cảm thấy có chút may mắn khi bị đồng tử ngắt lời. Vì vậy ông hiển hoà mở miệng ngay lập tức: "Vậy nghe theo ý tiên đồng. Không biết tiên đồng muốn ta phong thưởng cho nàng thế nào?"

"Đầu tiên, xin bệ hạ hãy đặc xá cho nàng một lần về tội khi quân."

Trong lòng Nhạc Hiến Đế lên tròn đôi mắt, nha đầu kia đã chết, làm sao có thể khi quân?

Vì vậy ông rất thông khoái thuận nước đẩy thuyền đồng ý: "Điều này trăm ân chuẩn! Còn có gì nữa không?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFullNet**.

Chương 94: Trùng phạt (4)

Đồng tử kia nói: "Tĩnh Viễn Hầu phủ hơi nghèo một chút, xin bệ hạ hãy ban cho nàng một vạn lượng vàng."

Yêu cầu này không khỏi có chút quá nhiều.

Trường Không quốc, một vạn lượng vàng là bổng lộc cả đời của quan viên nhất phẩm.....

Và Tĩnh Viễn Hầu phủ hiện tại không có chủ nhân, cho bọn họ một vạn lượng vàng dùng để làm gì?

Nhạc Hiến Đế thoáng có chút đau lòng, trầm ngâm nói: "Điều này....."

Đồng tử kia nhìn ông: "Bệ hạ không muốn? Chẳng lẽ ở trong lòng bệ hạ, một vạn lượng vàng còn đáng giá hơn so với địa vị công chúa?"

Nhạc Hiến Đế đen mặt, ngại với thân phận suy đoán của đồng tử này, nhưng ông cũng không thể bác bỏ, đành phải cắn răng đồng ý.

Đồng tử kia lia liên tiếp đưa ra hai điều kiện khác, một là nghiệm trình thủ chính thức thuộc quyền sở hữu của Ninh Tuyệt Mạch. Hai là cho phép hấn ở lại chứng kiến Lục hoàng tử bị đánh cón.

Điều kiện đầu tiên, Nhạc Hiến Đế rất vui vẻ đồng ý.

Điều kiện thứ hai, mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng ông cũng không thể không đồng ý.

Sắc mặt Quý Văn Hạo đang quỹ phía dưới hơi dỗi.

Thật ra, hầu như tất cả mọi người ở trong hoàng cung đều biết, hình phạt đánh cón này khá đặc biệt. Tám mươi cón có thể trực tiếp đánh chết người, cũng có thể khiến người chịu hình chỉ chịu một chút bị thương ngoài da mà thôi, nhìn thì rất dọa người nhưng lại không quá đáng ngại --

Hoàng tử chịu hình, nếu ở dưới tình huống bình thường, người hành hình sẽ nắm bắt được sức nóng này.

Nhưng nếu đồng tử đích thân giám sát, ai dám xả nước?

.....

Quý Văn Hạo bị trói ở trên ghế hành hình, có bốn tên quan chấp hành hình phạt, trên tay cầm chiếc cón màu đen, đứng thẳng ở bên cạnh hấn.

Đồng tử kia chậm rãi đi qua, cúi đầu xuống nhìn nhìn Quý Văn Hạo đang chật vật ghé vào nơi đó, dường như mỉm cười.

Nụ cười tưởng như bình thường lại khiến lông tơ trên người Quý Văn Hạo dựng đứng thẳng lên, phảng phất như nhìn thấy một tiểu yêu quái ăn thịt người đang cười.....

Cảm giác quen thuộc này càng tăng lên!

Hấn biết không thể tránh được trận cón hôm nay, vì vậy hấn nhắm mắt âm thầm vận chuyển niệm lực trong cơ thể, tạo thành một tầng bảo vệ trong người, tầng bảo vệ này không thể thấy không thể sờ, nhưng lại có thể giúp hấn giảm bớt một số lực đánh của cón.

Nhiều nhất hấn chỉ chịu thương tổn ngoài da một chút.....

Đồng tử kia dạo quanh qua hấn một vòng, cười cười, sau đó vươn bàn tay nhỏ trắng như tuyết nhẹ nhàng gõ gõ ở một bộ vị nào đó phía sau lưng hấn: "Lục hoàng tử có một thân niệm lực rất cao, dù khả năng phòng thân. Khi các người động thủ không cần phải có kỵ, nếu các người dám can đảm xả nước, ta sẽ phải yêu cầu các người đánh hấn một đợt cón nữa."

Nàng quay đầu lại nhìn nhìn Nhạc Hiến Đế đang ngồi phía sau cách đó không xa: "Bệ hạ, có phải hay không?"

Nhạc Hiến Đế gượng cười: "Tiên đồng yên tâm, bọn họ sẽ không dám."

Uy hiếp này hết sức thiết thực, bốn tên quan hành hình lặng lẽ rung mình một cái, đồng thời đồng ý một tiếng "Vâng!"

Quý Văn Hoàng, người đang đứng bên cạnh Nhạc Hiến Đế, có một cái nhìn phức tạp về phía đồng tử kia.

Có thù tất báo, tiểu gia hóa này thật sự không phải là một hài tử thiện lương!

Trong lòng Quý Văn Hạo lại không ngừng kêu khổ, đồng tử kia vừa rồi trong lúc vô ý gõ một cái, đáng chết vừa lúc đập trúng khí huyết tu luyện của hấn!

Khiến hấn trong nháy mắt giống như bị phong bế huyết đạo, khí cơ bất chợt bị phá vỡ, niệm lực quanh thân không thể vận chuyển. Hiện tại hấn không khác gì người thường!

Khi chịu hình phạt đánh, vốn đã không cho phép dùng niệm lực chống đỡ, vì vậy hiện tại Quý Văn Hạo là người cảm ăn đồ bẩn, ngay cả nói cũng không thể nói. Trong lòng hấn hiểu rằng, hôm nay bản thân mình sẽ phải chịu tội rồi --

Đồng tử kia còn không yên tâm, tiếp tục kiểm tra từng cón của bốn tên thi hành đánh một chút, xác nhận không có gì mờ ám, lúc này mới trả lại cón cho bọn hấn. Sau đó, đồng tử kia ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, mỉm cười nói một câu: "Bắt đầu đi!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Đánh đòn

Những chiếc cón đen đỏ giao nhau, mang theo từng tiếng gió sắc bén vút xuống trên người Quý Văn Hạo --

Sau ba bốn cón đánh xuống, trên người hấn cũng bắt đầu tứa máu.

Quý Văn Hạo không muốn mất mặt như một vị hoàng tử trước mặt mọi người, do đó hấn cố cắn chặt răng chịu đựng vài cú đánh đầu tiên, nhưng qua mấy cón đánh xuống, hấn không nhịn được nên hừ thành tiếng. Sau hơn mười cón, hấn đã bắt đầu rên rì. Tiếng gậy gõ rơi xuống, tiếng hấn rên rì càng lúc càng lớn, gần như hét lên vì đau đớn! Mồ hôi lạnh chảy dài trên trán.

Nhạc Hiến Đế cách đó không xa nghe thấy tiếng quý khóc sõi gào của hấn, khuôn mặt hơi trầm xuống!

Chỉ bị đánh cón một hồi mà thôi, có thể đau chỗ nào? Nam tử hấn đại trượng phu, hơn nữa còn là một vị hoàng tử mà chịu không nổi mấy cón? Sao lại phải kêu gào thảm hại như vậy?! Mất hết cả mặt mũi hoàng gia! Nhớ năm đó ông chinh chiến ở trên chiến trường, trên người trúng một mũi tên tâm độc, điều kiện chữa bệnh trong quân không đủ, đại phu đi theo không có ma phí tán vận nhờ đó được tiền giúp ông, còn cạo xương lấy độc, máu chảy thành một cái bồn nhỏ. Tất cả các tướng sĩ đều sợ hãi biến sắc, nhưng ông vẫn không rên một tiếng, còn có thể nói gọn với đại phu kia --

Cũng chính vì nguyên nhân này, năm đó ông mới có được danh hiệu hoàng tử thiết huyết, được toàn quân tướng sĩ tôn trọng và kính yêu, đặt nền móng giúp ông đoạt quyền sau đó --

Tinh cách của ông rất cứng rắn kiên cường, tất nhiên không hy vọng con cháu của mình yếu đuối như vậy, cũng xem thường những kẻ hèn nhát tới mức động một chút là kêu đau.

Lúc đầu Nhạc Hiến Đế rất yêu thích Quý Văn Hạo, nhưng sau khi trải qua chuyện này ông đã rất buồn, cũng lạnh lùng hơn đối với nhi tử này, đương nhiên đây là vấn đề sau này.

Quý Văn Hạo quì thực đau đến nỗi muốn cắn lưỡi tự sát!

Đôi này của hấn không phải chưa từng bị thương, cũng không phải chưa từng bị đánh đòn. Nhưng đều không phải là loại đau đớn thế này.

Trên cón giống như bị rắc muối, mỗi một cú đánh đều đau giống như bị ong đốt, giống như bị cắt thành từng mảnh, khiến hấn đau đớn không nhịn được lên tiếng kêu khóc, không nhịn được gầy gụa muốn trốn thoát --

Nhưng trước khi hấn chịu hình phạt, chân tay hấn đều bị vòng sắt đặc chế cố định, hấn căn bản không tránh thoát được, chỉ có thể liều mạng vận vẹo thân mình, nước mắt giao với nước mũi, giống như một con sâu bướm đang hấp hối gầy gụa.

Khi mọi người xung quanh nhìn thấy hấn thật sự kêu la thê thảm, bọn họ lạt lượ quý xuống cầu tình với Nhạc Hiến Đế. Ngay cả Quý Văn Hoàng cũng cầu tình với Nhạc Hiến Đế: "Phụ hoàng, Lục đệ đã biết sai rồi, đệ ấy từ bé đã được nuông chiều, có thể giảm xuống mấy cón hay không?"

Nhạc Hiến Đế mặt trầm như nước, ông cũng cảm thấy từ bé tới giờ mình thật đúng là đã nuông chiều nhi tử này quá, cần phải mài dũa thêm!

"Tiếp tục đánh! Một cón cũng không thể thiếu! Nếu ai còn tiếp tục cầu tình sẽ cùng bị đánh!"

Chỉ một câu khiến cho tất cả mọi người không dám nói thêm gì nữa.

Nhạc Hiến Đế còn chưa hết giận, tiếp tục phán phó một câu: "Bịt miệng hấn lại! Đừng cho hấn tiếp tục quý khóc sõi gào!"

Vì thế, miệng của Quý Văn Hạo cũng bị một vật đặc chế chặn lại, khiến hấn không thể phát ra một âm thanh nào --

Bởi vì đau đớn quá mức, Quý Văn Hạo đau đến nỗi chết đi sống lại, dù không muốn ngất đi cũng không thể được.

Bất cứ lúc nào hấn quát người khác, hấn luôn sợ rằng người khác không đủ đau. Hiện tại đối thành hấn bị đánh, hấn lại hy vọng trên thể giới này không có cảm giác đau đớn.....

Hấn căm ghét nhìn chằm chằm vào đồng tử kia, thật sự không hiểu mình rốt cuộc đã đắc tội với hấn ta nơi nào, khiến hấn ta xử lý mình như vậy.

Trong đầu hấn bỗng nhiên hiện lên bóng dáng Ninh Tuyệt Mạch, trái tim đột nhiên rung động!

Dáng người của đồng tử này thực sự có tám phần tương tự với Ninh Tuyết Mạch!

Hắn lại nhìn chăm chăm về phía khuôn mặt đồng tử. Hắn biết trên mặt đồng tử có mang mặt nạ.

Hắn đơn giản chỉ nhìn chăm chăm vào đôi mắt.....

Đồng tử này có một đôi mắt cực kỳ rõ ràng, mọng nước, trong sáng như nước hồ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Nàng là tiểu ác ma (1)

Đồng tử này có một đôi mắt cực kỳ thông minh, mọng nước, trong sáng như nước. Hiện tại đôi mắt này cũng đang nhìn hắn không hề chớp động, giống như đang cười --

Cả người Quý Văn Hạo bất chợt cứng đờ!

Đôi mắt này, thật sự rất giống với đôi mắt nữ hài kia ở trong ấn tượng của hắn!

Chẳng lẽ đồng tử này thật sự là Ninh Tuyết Mạch giả trang?!

Nhưng chẳng phải nàng đã chết rồi sao?!

Không có khả năng sẽ xuất hiện ở đây!

Đôi mắt của đồng tử giao nhau với đôi mắt của hắn, nhìn thẳng vào nhau một lát.

Đồng tử kia hơi nheo mắt lại, khiến chúng cong cong như hình lưỡi liềm, giống như được vẽ bằng bóng đêm.

Đôi mắt Quý Văn Hạo bất chợt trợn to!

Ánh mắt này ----

Hắn từng nhìn thấy khi ở trà lâu! Lúc trước hắn quát Ninh Tuyết Mạch mấy cái, Ninh Tuyết Mạch được Thái tử Quý Văn Hoàng cứu đi, nàng đã có biểu tình thế này! Ánh mắt này!

Đồng tử này chính là Ninh Tuyết Mạch!

Hắn muốn hét lên, nhưng cái bịt miệng lúc này đã ngăn chặn miệng hắn lại, không phát ra được âm thanh nào.

Đồng tử kia nghiêng đầu nhìn sắc mặt hắn, một đôi mắt càng thêm vui vẻ, hài lòng.

Ác ma! Nàng quả thực chính là một tiểu ác ma!

Thù hận giữa hắn và nàng đã được thiết lập!

Quý Văn Hạo hận đến nỗi ngứa răng, nhưng hắn lại không thể bóc trần thân phận nàng.....

Ninh Tuyết Mạch rất vui vẻ nhìn hắn, hỗn đản này lúc trước quát nàng ba roi, khiến nàng đau đến nỗi sống không bằng chết. Hắn còn vu oan cho nàng, suýt nữa đã khiến nàng mất cái mạng nhỏ. Thù này không báo, nàng làm thế nào đối mặt với bản thân mình?!

Vừa rồi khi nàng kiểm tra hình容, nàng đã nhận cơ hội bởi ở phía trên một chút vật liệu. Trên một thân cây táo, nàng đã bắt được một só sâu nhỏ, trên người loại sâu này có một loại độc tố. Nếu bị nó dính lên người, sẽ không khiến người mất mạng, nhưng sẽ khiến người đau đớn cực cùng, khiến người hận không thể chết đi.

Nàng cảm thấy loại đau đớn này có thể so sánh với công hiệu khi bị Hỗn tiên đánh, hoàn hảo cho nàng báo thù --

Nàng nhìn khuôn mặt tuần tú của Quý Văn Hạo trắng bệch vì đau đớn, trong lòng vô cùng vui sướng.

Nàng không phải là hạng người lương thiện, không hiểu lấy oan báo oán là gì. Nàng chỉ biết ăn thù trả thù. Người kính ta một thước, ta trả lại cho người một trượng. Người khinh ta một thước, ta khinh người mười trượng!

Chỉ cần khi dễ nàng, nàng sẽ suy nghĩ mọi khiến đối phương phải hoàn lại gấp mười lần gấp trăm lần!

Tám mươi côn, một côn không thiếu!

Quý Văn Hạo ngất lên ngất xuống ở trên băng ghế. Sau khi hắn được đỡ xuống khỏi băng ghế, đã là huyết nhục mơ hồ, sau lưng không có một khối thịt nào lành lặn, ngay cả đứng cũng đứng không được.....

Người hầu gõ miếng bịt miệng trên miệng hắn xuống, hắn ngay lập tức kêu lên: "Nàng là Ninh Tuyết Mạch! Phụ hoàng, nàng là Ninh Tuyết Mạch!" Hắn liều mạng nâng lên một bàn tay máu chảy đầm đìa, chỉ về phía đồng tử kia.

Những lời hắn nói giống như một hòn đá được ném xuống hồ nước tĩnh lặng!

Ở đây ngoại trừ Quý Văn Hoàng, tất cả đều lần lượt nhìn về phía đồng tử kia.

Nhạc Hiến Đế cũng hơi nheo mắt lại, nhìn đồng tử kia, sau đó lại nhìn nhìn Quý Văn Hạo: "Người nói bậy gì đó? Ninh Tuyết Mạch không phải đã chết rồi sao?"

"Là nàng! Phụ hoàng! Chính là nàng! Nhi thần nhận ra được đôi mắt của nàng!" Quý Văn Hạo nói giọng kích động, khẳng định lại.

Nhạc Hiến Đế không nhận được nhìn về phía Quý Văn Hoàng: "Hoàng nhi, vị tiên đồng này không phải theo lệnh Đế Tôn hay sao?"

Quý Văn Hoàng còn chưa kịp nói gì, đồng tử kia đã gơ tay tháo mặt nạ trên mặt xuống, mỉm cười và hành lễ với Nhạc Hiến Đế: "Tuyệt Mạch đa tạ bệ hạ đã giúp Tuyệt Mạch tẩy rửa oan khuất, trả lại công bằng cho Tuyệt Mạch."

Nhạc Hiến Đế: "....."

Quý Văn Hoàng cũng nhận cơ hội thỉnh tội: "Xin phụ hoàng thứ tội, nhi thần chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Tuyệt Mạch khẳng khẳng muốn tự mình chứng minh sự trong sạch của mình, vì vậy nhi thần mới đưa nàng dịch dung tiến cung....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Nàng là tiểu ác ma (2)

Nhạc Hiến Đế sững sờ một lát, rõ ràng rất không hài lòng: "Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Nàng đã trốn khỏi ngục? Không chết?"

Những lời này rõ ràng có bấy chờ Ninh Tuyết Mạch nhảy vào. Nếu như nàng thừa nhận trốn ngục, lập tức sẽ bị phạm tội.....

Ninh Tuyết Mạch lập tức trả lời: "Bệ hạ, không phải dân nữ trốn ngục, mà bị người thả ra....."

Trong bụng nàng sớm đã nghĩ kỹ lý do thoái thác: "Dân nữ đã bị oan, còn bị Lục đại nhân không phân biệt trắng đen, áp vào trong đại lao Hình Bộ. Dân nữ ở nơi không nhìn thấy ánh mặt trời như vậy, thật sự không có cửa kêu oan. May mắn thay, Đồ Nhất Dao trong lao ngục thấy dân nữ oan khuất, hẳn lại rất kính trọng cha dân nữ là quan tốt vì nước vì dân, vì vậy hẳn lớn mật thả dân nữ ra....."

Thật ra dân nữ có thể lợi dụng đêm tối đi luôn, nhưng dân nữ dù sao cũng là nữ nhi Ninh hầu gia, cứ như vậy đào tẩu sẽ bôi đen cha ta, huy hoại một đời thanh danh của lão nhân gia. Tuyệt Mạch nghĩ việc này có thể bệ hạ chẳng hay biết gì, một

khi biết được chân tướng chắc chắn sẽ giống như gương sáng, giúp Tuyết Mạch lấy lại sự trong sạch của mình. Vì vậy Tuyết Mạch mới đi cầu Thái tử, nói Thái Tử gia nghĩ cách đưa Tuyết Mạch vào cung làm rõ oan khuất.

Thái tử đại nhân đại nghĩa, lập tức xuống tay điều tra việc này, với bản lĩnh hơn người đã điều tra ra manh mối vụ án. Bởi vì sợ Tuyết Mạch xuất hiện sẽ khiến bệ hạ giật mình, vì vậy nên Thái tử mới để Tuyết Mạch hoá trang đi theo....."

Những lời này của nàng có bảy phần là thật ba phần giả, không hề có sơ hở, ngay cả Nhạc Hiên Đế nhất thời cũng không tìm ra được sai sót của nàng.

Nhạc Hiên Đế dừng lại một lát, lạnh lùng nói: "Theo trăm biết, Đồ Nhất Dao không phải là người có tâm địa hiệp nghĩa như thế!"

Quý Văn Hoàng tiến lên một bước: "Phụ hoàng, việc này nhi thần cũng điều tra qua. Đồ Nhất Dao không phải là Ninh cô nương bởi vì cô tâm địa hiệp nghĩa, mà là Ninh cô nương đã trị khỏi chân cho hần nhờ vào y thuật cao siêu. Vì vậy hần mới mạo hiểm thả người..... Bỏn tên cai ngục thủ hạ kia của hần cùng với thị vệ trông coi của lao đều có thể làm chứng....."

Hần nói rất chi tiết, cuối cùng nói về chuyện Đồ Nhất Dao bởi vì quá vui mừng nên uống rượu say chết đuối. Cuối cùng nói thêm một câu: "Phụ hoàng, mặc dù Đồ Nhất Dao có tội. Nhưng, trời xui đất khiến, hần đã bảo toàn được tính mạng của Ninh cô nương, khiến nàng không đến mức bị oan mà chết, hoàng gia có cơ hội cứu vãn tình hình, cũng xem như đã lập một công. Chắc hẳn Ninh hầu gia trên trời có linh thiêng, vẫn luôn âm thầm bảo vệ Ninh cô nương....."

Một câu cuối cùng khiến Nhạc Hiên Đế bỗng nhiên nhớ tới ác mộng sáng nay --

Ông khụ một tiếng, nhưng vẫn không muốn bỏ qua như vậy: "Ninh Tuyết Mạch bị thả ra thì thôi, vậy vì sao nàng phải hoá trang thành tiên đồng của Đế Tôn?" Khiến vừa rồi ông không dám làm việc thiện vị, làm hại nhi tử của mình --

Ninh Tuyết Mạch tròn to mắt, vẻ mặt vô tội: "Dần nhi chưa bao giờ nói mình là tiên đồng của Đế Tôn, thì ra bệ hạ đã hiểu lầm thân phận của Tuyết Mạch sao?"

Nhạc Hiên Đế nghẹn lời, tính tế tương tượng. Ninh Tuyết Mạch quả nhiên từ đầu đến cuối chưa từng nói như vậy. Tất cả đều do bản thân ông phỏng đoán mà ra nên mới có hiểu lầm.

Đều do nha đầu này vừa rồi biểu hiện quá kỳ lạ, thứ hiếm lạ cũng quá nhiều, và đồng tử dưới trướng Đế Tôn cũng thường có những hành động kỳ lạ như thế, vừa lúc nàng còn được Quý Văn Hoàng mang vào, mới khiến ông có sự hiểu lầm thế này.....

Đáng giận! Chắc chắn là bọn họ cố ý!

Nhạc Hiên Đế không nhịn được trừng mắt liếc nhìn Quý Văn Hoàng một cái, ông không cam lòng nói: "Ninh Tuyết Mạch, oan khuất của ngươi trăm đã giúp ngươi rửa sạch, nhưng ngươi không dùng gương mặt thật chung quy vẫn phạm vào tội khi quân --"

Ninh Tuyết Mạch lại chớp chớp mắt: "Chẳng phải bệ hạ đã đặc xá tội khi quân một lần cho Tuyết Mạch rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Buộc người bay lên

"Điều này....." Thì ra nàng đã chờ ông ở đây!

Tiểu nha đầu này thật đúng là thận trọng từng bước, làm việc kín kẽ không có chỗ sơ hở, khiến ông bất tri bất giác cũng bị mắc mưu.

Lúc này Nhạc Hiên Đế thật sự không có gì để nói, ông không nhịn được đánh giá trên dưới Ninh Tuyết Mạch một chút.

Tiểu cô nương quý gối nói đó, hơi nghiêng đầu nhìn ông, một đôi mắt đen trắng rõ ràng, nhìn qua ngây thơ hồn nhiên, thái độ không hề kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

Trực giác nói với Nhạc Hiên Đế, tiểu cô nương này thực sự không hề đơn giản!

Tinh Viễn Hầu là người nhiệt huyết lòng son, làm người làm việc đều rất quang minh lỗi lạc, thậm chí phu nhân của ông ấy cũng là một người khiêm tốn dịu dàng hiền thực, hiểu chồng dạy con không có tâm cơ gì, không ngờ lại sinh ra một nữ nhi tinh ranh cổ quái phức tạp như vậy.....

Nữ hài tử này vừa nhìn thì thuần khiết giống như một hồ nước trong vắt, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy đáy. Nhưng khi nhìn kỹ hơn, nàng lại giống như một hồ nước sâu không thể lường được --

Nữ hài tử là một sự tồn tại mâu thuẫn, đồng thời cũng giống như một vật phát sáng, trong bất tri bất giác có thể hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Ông cảm lòng không đậu liếc mắt nhìn Quý Văn Hạo một cái, tiểu tử này mặt bị mù hay sao?!

Buồng tay một nữ hài tốt như vậy, còn theo đuổi một Diệp Thường không có đầu óc.....

Nhạc Hiên Đế trầm giọng nói: "Ngươi có thể trị khỏi tật chân cho Đồ Nhất Dao? Y thuật có thể nói cao minh. Hiểu biết rất nhiều điều kỳ lạ, không biết ai là sư phụ của ngươi?"

Ninh Tuyết Mạch đáp rất trôi chảy: "Không có người nào dạy dẫn dắt. Đó là thiên bẩm."

"Thiên bẩm?" Nhạc Hiên Đế rõ ràng không tin: "Làm thế nào thiên bẩm này xuất hiện?"

Ninh Tuyết Mạch tự tin trả lời: "Có lẽ ông trời thương hại Tuyết Mạch cô đơn, vì vậy mới phái tiên nhân truyền thụ y thuật cho Tuyết Mạch trong mộng, giúp Tuyết Mạch có một kỹ năng."

"Tiên nhân trong mộng của ngươi có bộ dáng thế nào?"

Hoàng đế quyết tâm tra hỏi kỹ lưỡng!

Ninh Tuyết Mạch âm thầm trợn mắt một chút, đánh phải thuận miệng nói bậy: "Tiên nhân trong mộng có lẽ đã sử dụng thủ thuật che mắt, Tuyết Mạch không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt chân thật, chỉ mơ hồ nhớ rõ người ấy dường như mang theo một cái mặt nạ lạnh băng, mặc một thân màu trắng, khí thế cực kỳ cường đại, giống như một tác phẩm điêu khắc."

Sắc mặt Nhạc Hiên Đế hơi đổi, bất chợt chợt đứng lên: "Đế Tôn?!"

"A?" Ninh Tuyết Mạch tròn to đôi mắt.

Không phải đấy chứ? Nàng bắt quả chì bịa chuyện vài câu, sao có thể là Đế Tôn kia?

Sẽ không trùng hợp như vậy đấy chứ?

Kể từ khi nàng tới đại lục này, nàng đã nhận thấy rằng, thanh danh của Đế Tôn giống như sấm bên tai, biết hẳn là nhân vật có ảnh hưởng nhất đại lục này, người phạm cúng bái hẳn giống như thần tiên. Đáng tiếc, mặc dù hần từng cứu nàng một lần, nhưng trước sau nàng vẫn không biết đối phương trông như thế nào.....

Dường như trên đại lục này, không có nhiều người biết về sự tồn tại của hần. Thật sự rất thần bí.

Kiếp trước, Ninh Tuyết Mạch gặp qua vô số chuyện gia trên thế giới. Bọn họ vô cùng cao quý lạnh lùng, luôn mang dáng vẻ xa cách với người thường, nói chuyện giống như mây mù dày đặc, cực kỳ thanh tao bí ẩn, khiến người nghe không thể hiểu được cảnh giới cao nhất, cực kỳ phong cách.....

Bọn họ cũng được đồng đạo quần chúng hoan nghênh, bao nhiêu quan chức quý tộc tranh giành đưa về làm việc cho mình. Bên ngoài cũng tuyên truyền vô cùng kì diệu, thậm chí có người còn được cúng bái như chúa cứu thế.

Nhưng sau khi Ninh Tuyết Mạch giao tiếp vài lần với họ, nàng vẫn có thể rất dễ dàng chọc phá được lớp ngụy trang của họ, đánh cho bọn họ hiện ra nguyên hình --

Trong ấn tượng của Ninh Tuyết Mạch, nàng đưa ra kết luận —— những người được gọi là bậc thầy vĩ đại, đều là những kẻ thích lên sóng và dắt mũi mọi người! Thật ra khả năng thật sự không có bao nhiêu, nhưng bản lĩnh lừa dối mọi người thật ra rất nhiều. Hoàn toàn nhầm nhù!

"Ngươi nói người đó mặc một thân bạch y? Và bạch y giống như được dệt bởi mây mù? Có phải mặt nạ mỗi lần đều khác nhau hay không? Nhưng mỗi một loại đều có khí tràng quen thuộc....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Đồ Đệ của Đế Tôn?

"Người nói người đó mặc một thân bạch y? Và bạch y giống như được dệt bởi mây mù? Có phải mặt nạ mỗi lần đều khác nhau hay không? Nhưng mỗi một loại đều có khí tràng quen thuộc....." Nhạc Hiến Đế liền tiếp hỏi.

Ninh Tuyết Mạch hàm hồ lên tiếng: "Điều này ---- hình như là như vậy. Dân nữ không thể nhớ được. Bởi vì mỗi lần dân nữ tỉnh lại đều không thể nhớ nổi bộ dáng của tiên nhân kia, chỉ nhớ rõ người ấy đã truyền thụ y thuật cho dân nữ....."

Câu trả lời này của nàng cực kỳ xảo quyết, vừa không thừa nhận cũng không phủ nhận, khiến mọi người không thể phán rõ thật giả.

"Chẳng lẽ đó là mộng thuật trong truyền thuyết có thể đi vào giấc mơ?" Nhạc Hiến Đế chậm rãi ngồi xuống, càng thêm nghỉ ngơi.

Nghe đồn quy tắc chọn đồ đệ của Đế Tôn cực nghiêm, điều kiện khác nghiệt khó có thể tưởng tượng.

Không phải tuyệt thể thiên tài không nhận, đệ tử hoàng thất không nhận, người có diện mạo xấu xí không nhận, người nói nhiều không nhận, thậm chí người có làn da đen cũng không nhận..... Tổng hợp lại như vậy, người có thể lọt vào con mắt của lão nhân gia, ở trên toàn bộ đại lục đều không có mấy người. Đã vài thập niên qua, không nghe nói Đế Tôn thu nhận đồ đệ mới.

Lần này, không hiểu vì sao lại sử dụng mộng thuật cao thâm đi vào trong giấc mơ để truyền thụ bản lĩnh cho Ninh Tuyết Mạch? Điều này không hợp logic và không hợp lý! Hơn nữa, Đế Tôn lão nhân gia chẳng phải không thu nhận nữ đệ tử hay sao? Vì sao lần này lại phá giới?

Nhưng nếu như tiên nhân trong giấc mơ của Ninh Tuyết Mạch không phải là hân, vậy thì đó có thể là ai?

Theo ông biết, toàn bộ đại lục Trường Không chỉ có một mình Đế Tôn mới biết mộng thuật, không có khả năng có người thứ hai..... Hơn nữa những gì Ninh Tuyết Mạch miêu tả, hình tượng của tiên nhân kia cũng khá giống với Đế Tôn.....

Trên người tiểu nha đầu này rốt cuộc có điều gì đặc biệt có thể lọt vào mắt xanh Đế Tôn như thế?

Ông không nhận được lời liên tục liếc mắt đánh giá Ninh Tuyết Mạch vài lần. Chẳng lẽ tiểu nha đầu này thật sự là một thiên tài? Chẳng lẽ Thủy tinh thạch nắm đó bị lỗi?

Không được, ông muốn đích thân thí nghiệm lại tư chất của nàng một chút!

Nếu như nàng thật sự là tuyệt thể thiên tài, vậy thì bằng bất cứ giá nào, cho dù bỏ ngoài thanh danh hoàng thất, ông nhất định cũng phải khiến cho nhi tử của mình nạp nàng làm chính phi!

Nhạc Hiến Đế bỗng nhiên đứng lên, về mặt hiển từ nói với Ninh Tuyết Mạch: "Tuyệt Mạch, người theo trẫm tới đây."

Ninh Tuyết Mạch tất nhiên không biết trong lòng Nhạc Hiến Đế rốt cuộc đang suy nghĩ gì. Khi nàng nghe thấy vậy thì đành phải đi theo.

Ánh mắt Quý Văn Hoàng bất chợt lơ lửng, di chuyển thân mình tới bên cạnh người nàng, cầm tay nàng: "Đừng sợ, tất cả đều đã có ta, phụ hoàng sẽ không thể làm gì nàng."

Bàn tay của hắn rất ấm áp, khiến trái tim Ninh Tuyết Mạch cũng trở nên ấm áp hơn. Lần này nàng có thể xoa người, ít nhiều đều nhờ vị Thái tử này giúp đỡ. Nàng là người ân oán rõ ràng, vì vậy cảm thấy rất cảm kích vị Thái tử này.

Kiếp trước nàng là lão đại đặc công, một đám huynh đệ thù hằn đều nghe theo nàng.

Khi đó nàng mang theo bọn họ xông pha không biết trải qua bao nhiêu sinh tử, nhưng ở thời điểm nguy nan nhất, nàng vẫn thường nói một câu "tất cả đều đã có ta ----", mang tới động lực cho tất cả mọi người.

Bọn họ cũng thật sự toàn tâm tin cậy nàng, và nàng cũng sử dụng hết mọi biện pháp đánh thắng bất ngờ, giúp bọn họ thoát khỏi tình trạng khó khăn --

Nàng thường làm những việc che mưa chắn gió cho người khác, hiện tại lại có người tự mình đứng ra che mưa chắn gió cho nàng.....

Thì ra cảm giác được người thật tình che chở cũng rất tốt đẹp.

Ninh Tuyết Mạch luôn không có thói quen nắm tay người khác, vì vậy nàng giờ tay lên vuốt tóc mây, nhân cơ hội rút tay mình về, hơi hơi mỉm cười: "Văn Hoàng, đa tạ!"

Trong lòng Quý Văn Hoàng nháy dưng! Đã quen biết nàng mấy ngày nay, đây là lần đầu tiên nàng gọi tên của hắn --

Lúc đầu ngoại trừ phụ hoàng và huynh trưởng hắn ra, người khác gọi thẳng tên của hắn, hắn sẽ cảm thấy đó là mạo phạm. Nhưng hôm nay bị tiểu nha đầu này gọi như thế, không ngờ hắn lại có cảm giác ấm áp trong lòng.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Tư chất

Hắn cũng cười: "Tuyệt Mạch, giữa ta và nàng không cần khách khí." Hai người sống vai đi theo Nhạc Hiến Đế.

Hoàng đế đã rời đi, chứng thân tất nhiên cũng từng người một tan đi.

Không ai để ý tới Quý Văn Hạo, người vừa mới chịu xong hình phạt -.....

Quý Văn Hạo không thể đi lại, được thị vệ đỡ tới trên một cái sập gỗ. Hắn ngơ ngẩn nhìn ca ca mình và Ninh Tuyết Mạch cầm tay nhau đi xa, ngón tay của hắn nắm chặt thành nắm đấm!

Nàng vốn nên là đệ tử của hắn, thậm chí là thiếp của hắn, hiện tại càng lúc càng rời xa hắn, rốt cuộc không thể nào trở lại bên người của hắn --

Hắn không cam lòng, phẫn nộ, oán giận..... đủ loại cảm xúc phức tạp quay quanh ở trong ngực hắn.

Hắn đúng thật là đã mù mắt! Vứt bỏ viên dạ minh châu giống như rác rưởi, còn nhặt về một đôi mắt cá và xem nó giống như bảo bối.....

Hắn hối hận đến nỗi ruột đều biến xanh!

Nếu như hắn có thể khởi động lại tất cả, hắn tuyệt đối sẽ không lựa chọn bức nàng từ hôn, mà sẽ trực tiếp giam cầm nàng ở bên người hắn, khiến phong thái của nàng nở rộ vì hắn --

Chẳng lẽ bây giờ hắn cứ buông tay như vậy?

Không, hắn không cam lòng!

Trên mặt Quý Văn Hạo hiện lên một sự tàn nhẫn.

Hắn biết phụ hoàng hắn biến hắn thành thứ dân chẳng qua là vì muốn lấy lại công bằng cho Hồ tướng quân và Ninh Tuyết Mạch. Cho dù họ độc cũng không giết con. Không bao lâu nữa phụ hoàng hắn khẳng định sẽ tìm lý do nào đó khôi phục lại thân phận Vương gia cho hắn --

Vương phủ của hắn chẳng phải không bị thu hồi đó sao? Thân tín của hắn vẫn còn ở đó. Hắn còn sẽ ngóc đầu trở lại!

.....

Bên trong đại điện rất trang nghiêm, trắng đen là những màu chủ đạo.

Trong đại điện hầu như không trang trí gì, chỉ có một tòa thủy tinh đài, và trên thủy tinh đài có năm cột thủy tinh màu sắc khác nhau. Mỗi một cột thủy tinh đều có năm vị nặc áo choàng trang nghiêm đứng cạnh.

Nhìn thấy Nhạc Hiến Đế tiến vào, năm người cùng nhau chấp tay thi lễ: "Bệ hạ!"

Bọn họ là người bảo vệ các cột thủy tinh niệm lực, không ràng buộc bởi thế tục, chỉ kính trọng những cường giả chân chính. Vì vậy bọn họ đối với Quý Văn Hoàng đi theo phía sau còn khách khí hơn một chút so với Nhạc Hiến Đế. Bọn họ khom nửa người thi lễ: "Thái tử điện hạ!"

Ninh Tuyết Mạch cuối cùng biết được, Nhạc Hiến Đế mang nàng tới đây là muốn làm gì!

Xem ra hoàng đế này đang nghỉ ngơi tư chất của nàng, muốn kiểm tra lại một lần nữa.....

Nàng ngược mắt nhìn nhìn nham cây cột thủy tinh, sau đó lại dùng ánh mắt sắc bén như dao găm nhìn nhìn và không ngừng đánh giá năm vị sứ giả. Nàng có chút suy đoán bất lợi, nếu như mình vẫn bị trắc nghiệm ra tư chất phế vật, năm vị sứ giả này sẽ có biểu tình gì? Hoàng đế sẽ có biểu tình gì?

Nàng âm thầm thở dài một hơi, thật ra nàng thực sự không muốn bị xem là phế vật, nhưng thân thể nhỏ này chưa chắc có thể mang tới những gì nàng muốn.....

"Mỗi năm vị trưởng lão trắc nghiệm tư chất cho tiểu cô nương này một chút." Nhạc Hiến Đế phản phó.

Năm vị trưởng lão nghi ngờ liếc mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch một cái.

Ở Trường Không quốc, tất cả những đứa trẻ khi chúng lên ba đều đã được trắc nghiệm tư chất. Tiểu cô nương trước mắt rõ ràng là đã quá tuổi.

Hon nữa, mấy người bọn họ chuyên môn Trắc nghiệm tư chất cho những đứa trẻ trong hoàng thất, và hoàng đế chỉ có một vị công chúa, chưa từng nghe nói có vị thứ hai? Chẳng lẽ đây là long chủng khi hoàng đế còn trẻ lưu lại ở bên ngoài?

"Vị này -- cũng là công chúa của bộ hạ?" Một vị trong đó mặc áo choàng màu đỏ dứt khoát hỏi.

Nhạc Hiến Đế xuất hiện những đường hắc tuyến, nói như vậy giống như ông là một loại phong lưu! Về khía cạnh này, ông lại là một người khá kén chọn!

Long chủng không phải dễ dàng lưu lạc bên ngoài như vậy, Quý Văn Dao là trường hợp ngoại lệ.....

"Năm vị, nàng là nữ nhi của Tinh Viễn Hầu Ninh tướng quân - Ninh Tuyết Mạch. Không phải là công chúa." Quý Văn Hoàng kịp thời mở miệng giải thích.

"Nữ nhi của Tinh Viễn Hầu? Đại phế vật kia ư?" Trưởng lão áo xanh rõ ràng bắt đầu lên tiếng khinh thường.

Chết tiệt! Xem ra đại danh phế vật của nàng thật đúng là không nhỏ. Xem ra phế vật cũng đạt tới cảnh giới nhất định.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Tiểu cô nương rất có dũng khí

Ninh Tuyết Mạch là người bình tĩnh từ trong xương cốt, nàng căn bản không để trong lòng những lời nói công kích của bọn họ, hoàn toàn xem chúng giống như không khí.

Nàng cười cười, tiến lên một bước: "Hiếm khi danh tiếng của Tuyết Mạch lại có thể truyền tới tai mấy vị trưởng lão trăm công ngàn việc bảo vệ mấy cây cột thủy tinh, Tuyết Mạch cảm thấy vinh hạnh. Thế chất có lẽ do trời sinh, nhưng điều đó không có nghĩa không có bản lĩnh. Nỗ lực làm việc của mỗi người đều nên nhận được sự tôn trọng tương ứng. Năm vị trưởng lão có thể trở thành người có ích với hoàng gia, nói vậy tu vi tâm tính đều là đứng đầu, sẽ không giống như những phạm phu tục tử nông cạn, các ngài nói có phải hay không?"

Năm vị trưởng lão: "....."

Những lời này của Ninh Tuyết Mạch chính là vừa khen vừa châm biếm, nhưng bọn họ lại không thể phản bác.

Nàng cười khanh khách đứng ở nơi đó, một đôi mắt sáng như minh châu, rực rỡ, môi mỏng hơi nhấp, cười như không cười.

Nàng còn nhỏ tuổi nhưng có một loại khí chất giống như trời quang trăng sáng.

Năm vị trưởng lão đứng ở trước mặt nàng bỗng nhiên bắt đầu có chút cảm giác xấu hổ --

Và lời nàng nói cũng khiến trái tim bọn họ lay động!

Thế chất đúng thật là do trời sinh, chẳng lẽ phế vật trời sinh cũng nên bị mọi người khinh bỉ? Ngay cả sống sót một cách thoải mái cũng không thể được?

Vậy bọn họ khác gì so với đa số quần chúng?

Năm vị trưởng lão ngày thường đều tự cho mình ở mức cực cao, cũng cho rằng bản thân mình là siêu phẩm thoát tục. Hiện tại nghe thấy Ninh Tuyết Mạch vừa nói như thế, lúc đầu có chút buồn bực, nhưng nghĩ lại thì mờ hồ có chút hổ thẹn.....

Bọn họ không nhận được lại đánh giá Ninh Tuyết Mạch một vòng. Nữ hài tử này bất luận có phải là phế tài niệm lực hay không đều không hề đơn giản!

Chỉ cần khí chất này của nàng cũng có thể ném bay nhiều thiên tài niệm lực qua vài con phố!

"Ninh cô nương, mới!" Hắc vị trưởng lão làm một cái thủ thế, trong giọng nói không còn khinh thường nữa.

"Đa tạ." Ninh Tuyết Mạch hơi mỉm cười, chậm rãi tiến lên.

Trắc nghiệm tư chất là dựa theo trình tự "hủy, kim, thổ, hỏa, mộc" để thí nghiệm.

Ninh Tuyết Mạch dựa theo những chỉ điểm của bọn họ bắt đầu thí nghiệm --

Giống như nàng đã lường trước, không phải bởi vì nàng xuyên qua nên sẽ xảy ra kỳ tích. Bốn cây cột thủy tinh thí nghiệm phía trước căn bản không có phản ứng gì, thậm chí không hề sáng lên một chút.

Trên đại lục này thật ra có khá nhiều phế vật, nhưng ngay cả người bình thường nhất, khi ấn bản tay ở trên cột thủy tinh ít nhiều đều sẽ có một chút phản ứng.

Những người bình thường khác tư chất tuy càng phức tạp hơn, có người thậm chí có thể khiến năm cây cột đều tỏa sáng. Người giống như Ninh Tuyết Mạch, bọn họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy --

Mặc dù nằm trong dự kiến, nhưng Ninh Tuyết Mạch vẫn là cảm thấy hơi hụt hẫng trong lòng, xem ra nàng thật sự là phế tài niệm lực, không giống như những nữ cường khác trong tiểu thuyết, bọn họ có thể khiến cho máy trắc nghiệm gặp trục trặc.....

Mặc dù trong lòng có chút thất vọng, nhưng Ninh Tuyết Mạch sớm đã chuẩn bị tâm lý, vì vậy cũng không để ở trong lòng.

Ngược lại, Quý Văn Hoàng lại có chút không đành lòng.

Mắt thấy nàng tiếp tục đi đến cột thủy tinh màu xanh lục, hần đuôi tay ra ngăn nàng lại: "Tuyết Mạch, không cần thí nghiệm nữa."

Ninh Tuyết Mạch mắt to chuyển hướng: "Không sao, làm việc phải làm tới cùng, không thể bỏ dở nửa chừng." Nàng đẩy tay hắn ra, đi nhanh về phía cây cột kia.

Quý Văn Hoàng nhìn bóng dáng nàng, sắc mặt khê đối.

Không phải mỗi người đều có thể có dũng khí đối diện với thất bại như vậy!

Nếu là nữ hài tử bình thường, chỉ sợ khi hắn can sẽ đồng ý dừng lại, để lại một chút bất ổn trong lòng mọi người, để lại một chút hy vọng cho bản thân mình.....

Không phải ai cũng giống như nàng, bất luận là tốt hay xấu đều muốn có một kết quả rõ ràng.

Trong mắt năm vị trưởng lão cũng lộ ra ý thường thức, tiểu cô nương rất có dũng khí!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook FullNet**.

Chương 102: Để Tôn tới chơi

Khi Ninh Tuyết Mạch đặt bản tay trên cột thủy tinh màu xanh lục, cột thủy tinh màu xanh lục vẫn giống như trước, không có phản ứng gì.

Trong lòng Ninh Tuyết Mạch cười khổ một chút, rút bàn tay ra khỏi cột thủy tinh, nhún vai. Đi xuống.

Nàng vừa mới đi xuống đài cao, cột thủy tinh màu xanh lục vẫn luôn âm ỉ sáng bỗng nhiên sáng ngời --

Hà? Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía cột thủy tinh, nhưng ánh sáng chỉ nháy lên một lần, sau đó lại khôi phục bộ dáng vốn có.

Quý Văn Hoàng có chút kích động, bước lên một bước về phía trước:" Tuyết Mạch, người cẩn thận thử lần nữa xem, có lẽ người có tư chất niệm lực hệ mộc!"

Trong lòng Ninh Tuyết Mạch cũng dâng lên một chút hy vọng nhỏ nhoi, nàng một lần nữa ấn tay phải lên đó.

Lúc đầu cột thủy tinh không có phản ứng gì, một lát sau có một chút ánh sáng xanh biếc mờ nhạt dâng lên từ dưới đáy cột thủy tinh, từng chút một di chuyển lên phía trên, nhưng khi lên cao khoảng một tấc liền dừng lại, nhấp nháy một cái và rút đi giống như ngọn lửa bị dập tắt.

Mọi người: "....."

Cột thủy tinh cao một mét, vì thế tư chất niệm lực càng cao, phần cột được thấp sáng càng cao. Cột sáng cao ba tấc nghĩa là đạt niệm lực cấp 1, người bình thường thường nằm trong khoảng ba tấc đến sáu tấc. Những người tốt hơn một chút có thể cao tới mười hai tấc, cũng chính là niệm lực cấp 3. Xem như tư chất tương đối tốt. (1 tấc = 10cm)

Trong khi Quý Văn Hoàng cao tới hai mươi tấc, đã là cấp bậc kỳ tài.

Hiện tại Ninh Tuyết Mạch ấn ở trên đó một thời gian dài, nhưng chỉ miễn cưỡng sáng lên được một chút như vậy, ngay cả cấp 1 cũng không đủ.....

Nhạc Hiến Đế thất vọng nhìn về phía Ninh Tuyết Mạch.

Nàng rốt cuộc vẫn là một phế tài! Không xứng với nhi tử ưu tú nhất của ông.....

Quý Văn Hoàng ho nhẹ một tiếng, hơi mỉm cười: "Chúc mừng người, Tuyết Mạch, xem ra cột thủy tinh trước kia đã sai rồi, người vẫn có tư chất hệ mộc."

Ninh Tuyết Mạch đã tới lực này được một khoảng thời gian, vì vậy nàng biết một chút tư chất này của mình thật sự không đủ, chỉ hơi mạnh hơn so với siêu cấp phế tài một chút.....

Nhưng nàng không nản lòng, rốt cuộc vẫn có một chút phản ứng nhỏ, đúng không?

Nàng chỉ cần chăm chỉ luyện tập và tận dụng những biện pháp có thể, vẫn có thể cải thiện.

Hơn nữa, nàng vẫn có thể tu luyện nội lực! Thân thể này chính là hạt giống tốt để tu luyện nội lực!

Nàng vỗ vỗ tay, cười cười không thêm đề ý, đáp lại lời chúc mừng của Quý Văn Hoàng: "Đa tạ." Sau đó nàng nhảy xuống đài, cúi đầu với Nhạc Hiến Đế: "Bệ hạ, có lẽ không còn chuyện gì với dân nữ đúng không? Dân nữ có thể hồi phủ hay không?"

Nàng ra ngoài đã hai ngày một đêm, hiện tại không biết Tĩnh Viễn hầu phủ đã loạn thành bộ dáng gì. Bằng hữu ngoại quốc nghiệm trình thú kia, không biết giao tiếp với người, có rít gào vì sự vắng mặt của nàng hay không.....

Nhạc Hiến Đế còn chưa kịp nói chuyện, Quý Văn Hoàng cũng đã nhảy xuống, dừng ở bên cạnh Ninh Tuyết Mạch: "Tuyết Mạch, bốn vương đưa người trở về."

Nhạc Hiến Đế bất động thanh sắc nhìn xem nhi tử nhà mình, sau đó lại nhìn nhìn Ninh Tuyết Mạch, hơi nhu mày lại. Nhi tử này của mình dường như quan tâm một cách kỳ lạ đối với tiểu nha đầu này.....

Đây không phải là một dấu hiệu tốt!

Ông có suy nghĩ cần phải tìm một biện pháp khiến cho nhi tử mình hoàn toàn đánh mất ý tưởng kia!

Nhi tử của ông ưu tú như vậy, tất nhiên xứng với một nữ hài tử hoàn mỹ nhất, ưu tú nhất. Ninh Tuyết Mạch hiển nhiên không được.

Ông nên dùng biện pháp gì đây?

Dù sao nàng cũng là nữ nhi của Tĩnh Viễn hầu, ông không thể dùng biện pháp quá tuyệt tình.....

Nhạc Hiến Đế đang tính toán trong lòng, nhưng bề ngoài vẫn luôn trầm ổn, cho dù nói sập cũng không biến sắc. Đột nhiên đại nội tổng quản vội vàng chạy vào, bởi vì chạy quá vội, ông ta suýt nữa vấp ngã nơi ngạch cửa!

Đại nội tổng quản còn chưa kịp đứng vững, vội vàng kích động báo cáo một tin tức với Nhạc Hiến Đế: "Bệ hạ, Đế Tôn..... Đế Tôn tới chơi!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Đế Tôn tới chơi (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đại nội tổng quản còn chưa kịp đứng vững, vội vàng kích động báo cáo một tin tức với Nhạc Hiến Đế: "Bệ hạ, Đế Tôn..... Đế Tôn tới chơi!"

Toàn thể chấn động!

Nhạc Hiến Đế bỗng nhiên xoay người, sải bước đi ra phía ngoài: "Phản phó xuống, rửa sạch đường phố, hoa tươi đầy đường. Toàn thể cung nghênh Đế Tôn đại giá!"

Ông vội vàng đi ra phía bên ngoài hai bước, quay đầu lại phản phó với Quý Văn Hoàng và Ninh Tuyết Mạch: "Hai người các người hãy cùng trầm đi nghênh đón!"

Ninh Tuyết Mạch: "....." Quý Văn Hoàng thì không nói làm gì, vì sao hoàng đế này còn gọi nàng đi cùng?

Sự kiện thế này chẳng phải quan viên mới có tư cách đón tiếp hay sao?

Gọi tiểu dân nữ như nàng làm gì?

Nàng chỉ muốn quay về phủ của mình nghỉ ngơi một chút, không muốn đi nghênh đón lão thần còn --

Nhưng hoàng đế đã hạ mệnh lệnh, hiện tại nàng lại quá yếu, vì thế đành phải không cam tâm tình nguyện đi theo.

Mặc dù Đế Tôn tới quá đột nhiên, nhưng hiệu suất làm việc của hoàng cung thật sự rất tốt, người trong hoàng cung vừa loạn nhưng vừa có trật tự, chỉ một lát sau bọn họ đã xếp thành hai hàng chỉnh tề phía sau hoàng đế, cùng nhau vội vàng đi về phía cửa cung.

Ninh Tuyết Mạch đi song song với Quý Văn Hoàng, thấp giọng hỏi: "Nhìn có vẻ như Đế Tôn không thường tới đây."

"Đương nhiên! Lần cuối cùng tới đây là mười tám năm trước."

"Không phải chứ? Mấy ngày hôm trước chẳng phải từng xuất hiện một lần đó sao?" Lần ấy còn thuận tay giúp nàng lấy lại công bằng!

"Một lần kia là đi ngang qua, chỉ xuất hiện một khắc đã rời đi --"

Thì ra đó chỉ là một sự xuất hiện thoáng qua!

Ninh Tuyết Mạch nói không nên lời.

"Đứng rồi, người nói tuổi nước nóng trong phủ là do lão Đế Tôn làm ra, chẳng lẽ chính là mười tám năm trước đó?"

Quý Văn Hoàng gật đầu: "Đúng vậy. Khi đó ta chỉ mới năm tuổi, phụ hoàng vừa tu sửa xong phủ Thái tử cho ta, ta còn chưa kịp tới ở, may mắn nó đã trở thành nơi để Đế Tôn nghỉ ngơi. Hơn nữa, lần đó Đế Tôn chỉ ở nơi đó vài ngày đã rời đi, phụ hoàng chỉ có thể gặp lão nhân gia một lần....."

Sự giả tạo của Đế Tôn này có thể đạt tới cảnh giới cao nhất, có lẽ có chút tài năng, đúng không?

Ninh Tuyết Mạch kiểm chế nói tục ở trong lòng.

"Đế Tôn bao nhiêu tuổi?" Nếu như nhầm chán lại không thể đi, vậy năng sẽ buồn chuyện một chút.

Quý Văn Hoàng lắc đầu: "Điều này bốn vương không rõ ràng lắm....."

"Người không phải đồ tôn của hần hay sao? Vì sao ngay cả tôn sư bao nhiêu tuổi cũng không biết? Đồ tôn như người thật quá không thích hợp?"

Quý Văn Hoàng than nhẹ: "Đừng nói ta, chỉ sợ sư phụ ta cũng không biết..... Cứ mỗi tám mươi năm, Đế Tôn đều thu nhận một đệ tử, hiện tại môn hạ đệ tử dòng chính của Đế Tôn có tất cả mười tám người. Sư phụ ta là một vị nhỏ nhất, và sư phụ ta năm nay đã 60 tuổi....."

Ninh Tuyết Mạch: "....." Tính toán một chút, từ khi Đế Tôn thu nhận đệ tử tới nay cũng phải tầm 1500 năm! Điều này thậm chí không bao gồm tuổi thật của hần vào thời điểm thu nhận đồ đệ đầu tiên.....

Tuổi thọ của con người trong thời đại này vốn không khác gì so với thời hiện đại, thường thì người sống tới tám mươi tuổi đều được xem là thọ.

Chỉ có những nhân tài tu luyện đến cấp 1 Địa Cấp mới có thể làm chậm lại sự lão hoá. Tu vi càng cao, tuổi thọ càng dài.

Khi tu luyện tới cấp 8 Địa Cấp, người ta có thể đột phá giới hạn sinh mệnh, sống được ngàn năm, nhưng không thể trường sinh bất lão, khi tới niên hạn nhất định cũng sẽ từ vong.

Giống như vài tên đệ tử Đế Tôn thu nhận lúc trước, hiện tại đã không còn sống ở trên nhân gian.

Trong truyền thuyết chỉ có niệm lực "Thiên cấp cấp 2 " mới có thể chấn chỉnh đột phá được cửa sinh tử, không già không chết.....

Chẳng lẽ vị Đế Tôn này thật sự đã trở thành thần tiên?

Gần hai ngàn năm tuổi, có thể so sánh với lão thọ tinh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.